B E S T S E L L E R

Cynthia Harrod-Eagles

Dragoste periculoasă

O fermecătoare poveste de dragoste între o fată săracă şi un aristocrat arogant dintr-o familie bogată...

Cynthia Harrod-Eagles
Dragoste periculoasă
Traducere Mihnea Columbeanu
Editura: MIRON

Vecinele de apartament ale Emmei Ruskin sunt uimite când ea îşi abandonează pe neaşteptate cariera de învăţătoare, pentru a deveni guvernantă. Dar Emma, neliniştită şi deziluzionată de viaţă – şi de dragoste – îşi doreşte cu disperare o schimbare completă.

O găseşte cu prisosinţă la Long Hempdon, moşia de la ţară a bogatului industriaş Herbert Akroyd, cu stilul său de viaţă plin de formalism aristocratic, lux şi servitori – la antipozi faţă de haosul vesel al apartamentului ei din East End. Acum, Emma se confruntă cu irascibilul domn Akroyd şi trufaşa lui familie care o tratează cu cel mai total dispreţ – în special Gavin, fiul cel mare, cu aerele lui de superioritate. În curând, însă, Emma constată că el e singurul care ţine cu adevărat la fetiţa de zece ani Arabella, iar relaţiile care se leagă pe neaşteptate între ei o sperie şi o alarmează în acelaşi timp, întrucât e clar că Gavin nu-i de nasul ei…

Apoi, se întâmplă dezastrul, când Emma şi Arabella sunt răpite în condiţii violente de nişte indivizi hotărâţi să ceară o răscumpărare pentru fiica lui Akroyd. Închisă şi îngrozită, Emma ştie că vor fi ucise dacă nu sosesc banii – doar dacă nu cumva reuşeşte Gavin să ajungă mai întâi la ele…

Capitolul 1

A treia oală când văzu anunţul, Emma îl citi cu mai multă atenţie. Apăruse în „Guardian” şi „Times Educaţional Supplement”, faia a-i atrage mai mult decât o priviie amuzată, dar când îl găsi şi în gazeta profesională se întrebă dacă nu putea fi totuşi ceva serios, la urma urmei.

Cuvântul „doică” era cel care o intriga: paic-ar fi fost dintr-un roman de Jane Austen, atât de neaşteptat, în anii nouăzeci.

Căutăm doică, pentru a învăţa şi îngriji o fată de zece ani. Casă spaţioasă, cu alţi angajaţi. Leafă şi condiţii

excelente pentru persoană devotată. Doamna Henderson, 3 Audley Place, Wl.

„Casa spaţioasă”, avea să-şi spună ea după aceea, fusese cea care o hotărâse să încerce. Nu fiindcă ar fi avut asemenea ambiţii, ci pentru că, alături de „fată de zece ani”, ciea o imagine cumplit de jalnică. Îţi închipuia biată fetiţă, singură la părinţi, rătăcind printr-un conac imens şi lugubru. Ea mai avusese şase fraţi şi surori – o familie neobişnuit de mate, chiar şi pentru vremea aceea – şi stătuseia într-o casă cu tiei dormitoare, în Hoxton. împărţise aceeaşi camera cu cele două surori mai mici; cei patru fraţi mai tineri ocupaseră dormitorul mare; iar mama şi tata foloseau camera cea mai mică, în care abia încăpea un pat dublu, aşa că dulapul trebuia să stea pe palier, şi se loveau de el noaptea când se duceau până la baie.

La parter se afla camera din faţă – numită şi „camera liniştită”, unde se făceau lecţiile – camera din spate – unde se făceau toate celelalte – şi bucătăria. Afară, în grădiniţa minusculă, iarba se chinuia să reziste sub armata de picioare ce tropăiau peste tot, căci acolo era singurul loc de joacă de pe toată strada.

În acel spaţiu înghesuit, se îngrămădiseră unii peste alţii, se jucaseră şi se certaseră, se ajutaseră şi se deranjaseră între ei, nouă guri turuind, optsprezece ochi invadând intimitatea, treizeci şi şase de membre care stăteau mereu în drum oricând voiai să faci o mişcare. Era o viaţă gălăgioasă, mereu incomodă, adesea exasperantă – dar niciodată singuratică. În momentele de maximă iritare faţă de fraţii ei care făceau o zarvă ca o divizie de Panzere când ea încerca să recapituleze pentru câte un examen, sau faţă de surorile care-i luau cu împrumut şi-i stricau rujurile, colanţii şi puloverul favorit, Emma ţipa că-şi dorea linişte şi o cameră numai a ei. Dar ştia mereu ce noroc avea să facă parte dintr-o familie atât de numeroasă. Cum spunea şi vechea zicală: acasă eşti acolo unde, când te duci, eşti primit. Cu şase fraţi şi surori, ştia că întotdeauna urma să aibă multe locuri pe care le putea numi „acasă”.

Aşa că se gândea cât de tristă trebuia să fie viaţa

unei fetiţe de zece ani care avea nevoie de o doică. Oaie doamna Hendeison era handicapată în vieun fel? Sau lipsea mult de acasă? Poate că făcea parte din corpul diplomatic: Audley Place se afla în Mayfair, unde erau situate multe ambasade. O sărmană fetiţă bogată, probabil. E bine, avea să trimită o scrisoare şi un C.V., şi avea să vadă ce se întâmpla. Putea să fie cel puţin interesant.

* * *

Colegele ei de apartament nu vedeau lucrurile tocmai la fel.

— Eşti nebună, sau ce ai? o întrebă Suzanne, privind-o peste tava cu cafele pe care o aducea în cameră.

Suzanne era o fată slabă, brunetă şi intensă, cu ochi uşor bulbucaţi pe sub ochelari cu rame de sumă, à la John Lennon, şi păr drept şi moale care scăpa mereu din agrafe.

— Ce ţi se pare o nebunie? întrebă blajină Emma.

— Să te angajezi slujnică, asta-i nebunia! replică Suzanne, trântind tava pe măsuţa de cafea. Suntem în secolul douăzeci! auzi acolo, „doică”. Nueştilane Eyre, să ştii!

— Vai, ai grijă! exclamă Alison, nemulţumită;

Îşi lăcuia unghiile, şi-şi trânti mâna stângă peste un teanc de cărţi pe care Suzanne îl făcuse să se clatine. Ai să-mi răstorni oja.

— Oricum nu trebuia să-ţi faci unghiile aici, replică Suzanne. Ce-i nesimţirea asta? Unii dintre noi mănâncă pe masa aia.

— Fugi d-aci, mi le lăcuiesc doar, răspunse a lehamite Arabella. Nu se ia. Mai bine vezi de Rachel, care-şi taie unghiile de la picioare în baie şi le lasă pe jos.

— Mi-a scăpat şi mie o unghie, o dată, preciză Rachel, fără să ridice nasul din temele pe care şi le făcea. Nu exagera. N-o observasem. N-am făcut-o anume.

— Şi-n fond, ce culoare-i asta? continuă Suzanne, privind lung mâna lui Alison. Ce scârboşenie! Doar n-ai să te duci mâine aşa la serviciu?

— Ba cum să nu mă duc? i-o întoarse Alison. E ultima

modă: Verde Amazon.

— Verde bălegar, mai bine zis, ripostă Suzanne. Rache, azi vrei cu zahăr, sau nu?

— Da. Nu, stai… mai bine nu. Am să încerc fără.

Rachel ţinea un regim intermitent, deşi oricum nu părea să aibă vreo influenţă, în niciun sens. Avea un trup plin – nu gras, dar nici ca al lui Kate Moss. Emma considera că-şi făcea prea mult griji, Suzanne şi Alison erau amândouă nişte nuiele umblătoare, iar Rachel se uita la ele cu jind când făceau schimb de opturi şi tteceau prin dreptul raionului de sutiene fără să se oprească. Luă cana de la Suzanne, soibi şi se strâmbă.

— Puah! Ce-aş mai vrea să mă pot obişnui cu gustul ăsta…

— Nu peiseverezi, asta-i problema cu tine, spuse Alison, fluturându-şi mâna ca să-şi usuce unghiile. Mie pune-mi două, Suze. Oricum, zi mai departe, Em, despre ce era vorba?

Emma, care aşteptase cu răbdare ca toate discuţiile să înceteze, le dădu tuturor anunţul din ziar, să se uite pe rând la el.

Suzanne se încruntă.

— Sunt sigură că ştiu de undeva adresa asta…

— Deci, doamna Hendeison asta e o colegă a ta? se interesă cu falsă nevinovăţie Alison, căreia îi plăcea s-o provoace pe Suzanne.

Suzanne n-o dezamăgi nici de data asta.

— Nu, în niciun caz. Doar nu crezi că frecventez aceleaşi cercuri sociale cu unii care locuiesc în Audley Place, nu?

Avea nişte principii de stânga feroce şi, uneori, îi era cam greu să le reconcilieze cu slujba ei la o firmă de decoraţiuni interioare de înaltă clasă, cate attăgea inevitabil clienţi din rândurile celor bogaţi.

— Poate ai lucrat vreodată pentru ea? sugera Rachel pe un ton liniştitor.

— Poate… consimţi Suzanne, continuând să se încrunte. Sunt sigură că ştiu adresa, dar numele de

Hendeison, nu… clătină ea din cap. Nu-mi spune nimic.

— Deci, n-ai nimic împotriva Hendersonilor, personal? o întrebă Emma.

— Nici nu e nevoie să am. Ar fi o sminteală să te-amesteci în povestea asta. Chiar şi dacă e pe bune…

— Şi de ce n-ar fi?

— De ce n-ar fi! Nimeni nu mai ţine doici în zilele noastre. Bône sau guvernante, poate, când copiii sunt foarte mici – dar pe urmă, îi dau la şcoală… Sau e ceva în neregulă acolo, sau s-a tâmpit lumea! Nu m-aş atinge nici cu o prăjină.

— Probabil sunt traficanţi de sclavi albi, Emma, remarcă Rachel, pe un ton de conversaţie. Or să-ţi pună droguri în ceai şi n-o să te mai trezeşti până tr-un Nightclub din America de Sud.

Suzanne îşi înălţă sprâncenele.

— Şi ce, crezi că nu se mai întâmplă şi chestii de-astea? Aş putea să-ţi arăt un articol…

Întrucât Suzanne avea întotdeauna câte un articol despre orice forme de exploatare a omului de către om, Alison se grăbi să intervină:

— Ei, oricum, nu ţi-ai dori o funcţie de internă, nu-i aşa, Em? Vreau să zic, te-ar face să te simţi ca o servitoare>Probabil că te-ar pune şi să le deretici prin casă, şi tot felul de treburi din astea… Ştii cum se poartă oamenii cu guvernantele.

— Şi s-alergi toată ziua după o puştoaică prost-crescută şi nesuferită, adăugă Suzanne, care-o să te trateze ca pe un gunoi…

— De ce să fie nesuferită? întrebă Emma, amuzată.

— Altfel n-are cum, declară scurt Suzanne.

— Eu sunt de acord cu Suze, se pronunţă şi Alison. Ai ajunge o slugă, şi nimic mai mult.

— Mai bine slugă la un copil, decât la treizeci, spuse Emma. Indiferent cum o fi fata, nu poate fi o slujbă mai rea decât aia de învăţătoare. Mi-a ajuns uite pân-aici, mulţumesc foarte mult.

În acest punct, Rachel ridică privirea. Ea şi Emma

predaseră la aceeaşi şcoală timp de trei ani, dar Emma îşi înaintase preavizul pentru a demisiona la sfiişitul trimestrului. Niciuna dintre ele nu fusese încă agresată fizic, dar în rest le păţiseră aproape pe toate din partea copiilor tot mai greu de stăpânit.

— Ştiu că-ţi doreşti o schimbare, spuse Rachel, cu blândeţea ei obişnuită, dar nu ţi se pare o măsura cam drastică? Vreau să zic, să stai acolo ca internă, şi toate celelalte… N-ai să mai fi stăpână pe timpul tău. Puştoaicei o să i se facă rău noaptea, tu va trebui să-i schimbi ceaişafurile, şi alte mizerii de soiul ăsta…

— Ei, mă rog, nu va fi nimic nou pentru mine, declară Emma cu nepăsare. Uiţi că am avut şase fraţi şi surori? Şi oricum, încheie ea, sătulă de toată discuţia, vorbim mai mult degeaba – încă n-am primit postul. Probabil că nici măcar până la interviu n-am să ajung.

Şi, cu asta, schimbă ferm subiectul, iar peste câtva timp, după ce conversaţia se însufleţise din nou între celelalte trei fete, se strecură afară din încăpere, pentru a-şi găsi liniştea în camera ei.

Fiecare dintre fete avea câte o cameră proprie, în apartamentul mare şi cam dărăpănat din Muswell Hill, şi foloseau în comun livingul, bucătăria şi baia. Contractul de închiriere era încheiat pe numele lui Rachel, dar împărţeau egal plata chiriei şi a facturilor, iar aranjamentul funcţiona, în linii mari, foarte bine. Desigur, se mai şi certau din când în când. Suzanne tindea să se folosească de lucrurile altora fără a le cere permisiunea; Alison nu prea făcea curat în urma ei şi trebuia să fie bătută la cap pentru a se ocupa de treburile gospodăreşti care-i reveneau; amândouă tindeau s-o exploateze pe Rachel, care era blândă şi blajină şi mai degrabă ar fi curăţit ea însăşi baia în urma lor, decât să se certe cu ele; şi toate trei o considerau pe Emma nevrotică, fiindcă nu suporta murdăria şi dezordinea la bucătărie.

Dar nici unele dintre certuri nu erau serioase, iar cele patru fete convieţuiau cu plăcere laolaltă. Emmei îi era foarte drag apartamentul. După aglomeraţia din copilăria ei, era un adevărat paradis să aibă la dispoziţie

atâta spaţiu, şi o cameră proprie, unde nimeni să nu-i umble prin lucrurile iar opt glasuri gălăgioase, doar trei însemnau linişte şi pace pentru ea. În spate se afla o grădină mare, care de fapt aparţinea apartamentului de la parter, dar unde aveau voie să facă plajă şi să mănânce la aer, vara. Şi, cel mai minunat din toate, avea chiar în prag, ca să zică aşa, spaţiile verzi ample şi copacii înalţi din Alexander Paik. Era londoneză din naşteie, o adevărată orăşeancă, dar şi ei îi plăcea natura la fel de mult ca oricui.

Vedea vârfurile copacilor de la fereastra camerei, în timp ce stătea aşezată pe pat şi începea să pregătească lecţiile de a doua zi. Nu-i prea stătea mintea la şcoală, şi trebuia să facă eforturi pentru a nu-şi lăsa gândurile s-o ia razna spre subiecte mai plăcute. Aşa că nu fu prea supărată de deranj, când auzi o bătaie în uşă şi apăru Alison.

— Eşti ocupată? Pot să intru?

— Da, dacă vrei…

Alison se rezemă de scrin, începând să moşmondească pe la diveise lucruri. Era slabă, roşcovană şi cam vulgara, plăcându-i hainele excentrice şi fardurile bătătoare la ochi. Acum purta o fustă mini de piele şi un soi de vestă fără mâneci, de lycra purpurie, iar părul îi stătea ciufulit şi dat pe spate, conform modei actuale printre tinerii sofisticaţi. Lucra pentru un magazin de confecţii foarte exclusivist de pe Bond Street, care servea linia „Daphne's", iar acolo rujul verdenegricios şi lacul de unghii în aceeaşi culoare nu erau deloc ieşite din comun.

— Voiai ceva? o întrebă Emma în cele din urmă.

— A, nu, nu tocmai… răspunse Alison, pornind spre fereastră. Ai luat „Guardian"-ul de azi?

— Da, vrei să-l citeşti şi tu?

— Nu, mă întrebam doar…

Emma aşteptă cu răbdare. Alison nu aborda niciodată în mod direct vreo problemă. Era una dintre acele persoane care, când sunt întrebate dacă vor un ceai, răspund în genul: „Păi, bei şi tu unul?" Se vedea clar că o frământa ceva, dar avea nevoie de câtva timp ca să-şi dea

drumul.

Într-un târziu, întrebă:

— Îl cunoşti pe Phil?

Phil era iubitul ei.

— Să înţeleg că asta-i o întrebare retorică, nu?

— Păi, continuă Alison, ştii că Phil lucrează pentru British Airways, nu? Ei bine, un prieten al lui are o agenţie de voiaj…

— Serios? întrebă Emma politicoasă.

Alison se întoarse dinspre fereastră.

— Em, doar n-ai să te prezinţi cu adevărat pentru slujba aia, nu?

— Ba da.

— Aş vrea să n-o faci. Vreau să zic, ştiu că-ţi doreşti o schimbare, şi aşa mai departe, dar… ei bine, de ce să nu faci cu adevărat un salt, să-ţi cauţi o cu totul alte meserie? Vreau să zic, munca asta de învăţătoare e destul de neplăcută, dar cea despre care vorbeai adineaori – pariez că e plătită mizerabil, şi ai avea un program îngrozitor. Ceea ce ţi-ar prinde bine ţie ar fi o slujbă care să-ţi permită să mai ieşi şi tu prin lume, să cunoşti oameni…

— Şi te gândeşti la ceva anume?

Alison o privi cu ochii puţin mai strălucitori.

— Prietenul ăsta al lui Phil… îi merg foarte bine afacerile, şi vrea să-şi ia o asistentă.

— La agenţia de voiaj?

— Da. O.K., s-ar putea să nu plătească o avere, pentru început, dar ar fi o ocazie bună, fiindcă atunci când îşi va deschide următoarea filială, tu ai fi prima la rând pentru postul de manager. În plus, ai avea parte numai de călătorii şi vacanţe pe gratis.

— Şi crezi că m-ar angaja? întrebă sec Emma.

— Ştiu că te-ar lua, dacă ţi-ar pune Phil o vorbă. Sunt foarte buni prieteni, insistă Alison, cu ochi rugători. Pe când, dacă te duci în partea cealaltă, ăia au să te ia internă, nu-i aşa, şi n-o să mai stai cu noi în apartament, aşa că va trebui să aducem pe altcineva.

— Aha…! făcu Emma, cu subînţeles.

— Mă rog, nu-i ăsta singurul motiv! se repezi Alison, indignată. Toate patru ne înţelegem aşa de bine, şi ar fi îngrozitor să ne despărţim. Vreau să zic, ne-ar fi dor de tine. Şi mai vreau şi să fii fericită, să faci ceea ce e mai bine... Ai să te gândeşti, măcar?

— Am să mă gândesc, îi promise Emma. Îţi mulţumesc, Ali.

Alison ieşi agale, iar Emma rămase cu privirea pe fereastră, spunându-şi surprinsă că nu se aşteptase ca prietenei sale să-i pese atât de mult de viaţa ei.

Trecuseră doar câteva minute, când se auzi o nouă bătaie în uşă şi, de astă dată, apăru Rachel.

— Te deranjez?

— Nu, nu face nimic.

Rachel intră şi se opri cu privirea spre ea, rozându-şi nervoasă buza.

— Şi tu ai venit tot ca să discuţi raţional cu mine?

— O, Doamne, cred că m-ai prins... Emma, chiar te-ai gândit bine la toată treaba asta? Ştiu că nu mă priveşte, dar e un pas îngrozitor de mare pe care trebuie să-l faci. Ai să-ţi pierzi vechimea, şi pe urmă se mai pune şi problema pensiei, şi toate celelalte... Munca de învăţătoare poate fi grea, dar îţi plăteşti dările şi ai o slujbă asigurată, iar astea nu se mai găsesc chiar atât de uşor în zilele noastre.

— E frumos din partea ta că-ţi faci atâtea griji pentru mine, spuse Emma, dar să ştii că mi-am depus deja preavizul.

— O, dar doamna Petherbridge ţi-ar da voie să ţi-l retragi, se repezi Rachel cu însufleţire. Chiar azi m-a întrebat ce cred, dacă eşti cu adevărat hotărâtă să pleci. Nu vrea să te duci. Şi nici eu nu vreau”.

— Îţi mulţumesc, dar m-am gândit foarte bine. N-a fost o decizie bruscă, să ştii. Chiar sunt hotărâtă să plec.

— A... Mă rog, dacă eşti sigură... Doar că nu mă aşteptam să fii mulţumită cu slujba de guvernantă, după ce ai fost învăţătoare într-o şcoală adevărată.

— Încă n-am primit slujba, sublinie Emma cu răbdare.

— Într-adevăr! se lumină Rachel la faţă. Aşa e. N-ai primit-o. Ei, atunci, noapte bună.

— Noapte bună, îi răspunse Emma – şi, în timp ce uşa se închidea după Rachel, se întrebă: „Şi acum, ce-o să urmeze?

* * *

A doua zi dimineaţă, Emma se trezi prima, ca de obicei. Era în bucătărie, făcând ceaiul, când apăru Suzanne, ceea ce era cu totul neobişnuit: în mod normal, Suzanne nu se scula până la opt şi jumătate, şi întotdeauna intra ultima în baie, din moment ce în majoritatea zilelor nu trebuia să ajungă la serviciu înainte de ora zece.

— Bună, o salută Emma. Vrei un ceai? Cred că e un şoc pentru organismul tău, să vadă lumina zorilor.

— Nu face pe deşteapta cu mine, replică Suzanne, cu falsă exasperare. Din cauza ta, n-am pus pleoapă pe pleoapă, azi-noapte.

— Cum, ai stat trează-n pat, făcându-ţi griji pentru viitorul meu?

— Nu, am stat trează încercând să-mi amintesc de unde cunoşteam adresa aia din Mayfair. Ştiam eu că-mi spunea ceva, dar nu ştiam de unde s-o iau.

— Şi a trebuit să te scoli la ora şapte, cu noaptea-n cap, ca să-mi spui asta? râse Emma.

— Ştiam că dacă nu-ţi spun am să uit, şi pe urmă o să-mi ies din minţi. Akroyd e.

— Ce e Akroyd?

— Familia de la numărul 3, Audley Place. Nu-i cheamă Henderson, ci Akroyd. Am lucrat acolo chiar înainte de Crăciun, dar era una dintre comenzile lui Simion, aşa că eu n-am avut prea mult de-a face cu ea, l-am auzit doar vorbind.

— Akroyd, zici?

— Ştii de ei, nu? o întrebă Suzanne, bănuitoare.

— Habar n-am.

— Nimic nu ştii! Akroyd Engineering. Nu se poate să nu fi văzut numele, pe podurile de pe autostradă.

— A, acel Akroyd!

— Da, iar ea e Lady Susan Stanley, fata Contelui de Cheshunt. Aşa că ambele ramuri ale familiei sunt mai bogate decât Cresus, sper că-ţi dai seama.

Vocea îi ezita între triumf şi dezaprobare.

— Ascultă, încă n-am primit slujba, spuse Emma pentru a n-a oară. Şi-atunci, această doamnă Henderson cine e?

— Întreabă-mă să te-ntreb. Da' oricum, poţi măcar să-mi spui cum ţi se pare casa. A fost o comandă fără menajamente, iar Simon nu-şi mai încăpea în piele. Dacă reuşeşti să vezi interiorul, m-ar interesa să-ţi aud opinia.

— În sfârşit, cineva care acceptă să folosească termenul „dacă", râse Emma.

— De fapt, am vrut să spun „când". Te vor chema obligatoriu la o discuţie, se corectă Suzanne.

— Ei, nu zău? Şi de ce, mă rog?

— Fiindcă vei fi singura persoană destul de smintită ca să candideze, de-asta, spuse Suzanne, răsucindu-se în loc pentru a porni înapoi spre pat. „Doică", auzi acolo!

Din uşă, se mai întoarse o dată, ca să-şi plaseze replica finală:

— Şi dacă te iau negustorii de sclavi albi, să nu vii fuga la mine să te scap!

— N-am să vin! îi promise veselă Emma.

Capitolul 2

Cinismul Suzannei părea să fie justificat, căci Emma primi un răspuns foarte prompt la cerere, invitând-o să vină la Audley Place. Scrisoarea era semnată de doamna Henderson, iar Emmei îi plăcu felul cum fusese formulată. Nu suna deloc ca un interviu pentru angajare.

„M-aş bucura foarte mult dacă aţi veni să luaţi ceaiul cu mine, marţea viitoare la ora cinci. Dacă nu vă e convenabil, vă rog să-mi telefonaţi, şi vom stabili o altă dată".

— Ceaiul! pufni Suzanne. Ce aiureală! Ce mod de a recruta angajaţii mai e şi ăsta?

— Nu ştiu, răspunse Emma. Poate că, dacă tot mă vor primi să locuiesc în casă cu ei, vor să mă cunoască la un

nivel mai personal, iar pentru aşa ceva sunt şanse mai mari la un ceai, decât printr-un interviu.

— Şi tot nu spune cine e, continuă Suzanne. Nu suport ineficienţele de soiul ăsta.

— Poate că ea e proprietăreasa, presupuse Alison. Poate că tu ai reţinut greşit numele – la asta nu te-ai gândit?

Suzanne o privi încruntată.

— Drept cine mă iei? protestă ea, şi ieşi cu paşi mari.

— Aş prefera să n-o mai tachinezi, se plânse cu blândeţe Rachel. Ştii ce sensibilă e.

— Of, lasă asta, o expedie Alison, veselă. Avem griji mai importante pe cap.

— Ca de pildă?

— Ca de pildă, cu ce-o să se-mbrace Emma la interviu.

Amândouă se întoarseră s-o privească speculativ pe Emma, care se nelinişti pe dată.

— Taiorul, desigur, răspunse ea. Ce altceva?

— Ăla bleumarin?

— Da.

— Cu eşarfa roşie cu albastru şi alb, cred, nu? adăugă Alison, sarcastic.

— Ce nu-ţi place la ea?

— Te face să araţi ca o angajată la sol pentru British Airways, asta nu-mi place.

— E un taior foarte elegant, protestă Emma, fără convingere.

— În ce epocă? nu se lăsă Alison.

— E un model clasic. Nu se demodează niciodată.

— Adevărat, confirmă prietena ei, cu cruzime. Ce n-a fost niciodată modern n-are cum să se demodeze. De ce nu mă laşi să-ţi împrumut eu ceva?

La asta, Emma râse.

— Te-ai uitat vreodată în oglindă? în veci nu m-ar încăpea vreo haină de-a ta, scobitoareo!

Alison o măsură cu privirea.

— Într-adevăr. Eşti destul de musculoasă. Ei, Rache,

ce putem să facem cu ea?

— Taiorul i-arsta bine, spuse judicios Rachel, dacă l-ar da la curăţătoria chimică. Dar pe dedesubt are nevoie de ceva mai ca lumea decât o bluză de poliesterşi eşarfa aia veche.

Ochii lui Alison luciră.

— Exact, pe-asta putem s-o punem la punct curând. Treci pe la mine pe la serviciu, mâine, şi-am să-ţi găsesc eu ceva. Şi trebuie să-ţi cumperi şi nişte pantofi mai de Doamne-ajută. Pantofii te dau de gol imediat, să ştii. Dacă-ţi pui ceva de piele ca lumea pe picioare, poţi să scapi basma curată şi după-o crimă, în materie de haine.

— Vai, dragă, da ce demodată eşti! zâmbi Emma. Şi bunică-mea zicea aşa, în o mie nouă sute cincizeci şi cinci.

— Şi nişte ciorapi decenţi, continuă ferm Alison, fără s-o ia în seamă. E primul lucru la care-o să se uite cucoana aia, Henderson, dacă-i o adevărată doamnă.

— Vezi numai să nu te-audă Suzanne cum vorbeşti! o preveni Emma.

În aceeaşi seară, când se pregătea pentru culcare, Emma se studie în oglinda din camera ei. Nu făcea prea des acest lucru. De obicei, se grăbea să ajungă undeva, aşa că n-avea timp decât să arunce o privire pentru a vedea dacă era totul în ordine, fără să vadă cu adevărat cum arăta. Era obişnuită cu sine însăşi – dar acum se privi lung, încercând să vadă ceea ce-ar fi văzut o străină. „Musculoasă", o făcuse Alison, în glumă. Ce-i drept, se ducea la sala de sport de două ori pe săptămână şi-i plăcea să se menţină în formă, dar nu se considera exagerat de robustă, doar cu un tonus bufi. Şi avea cure, nu era slăbănoagă ca Ali şi Suzanne, iar uneori pe lângă ele se simţea aproape grasă, dar ştia în adâncul inimii că n-ar fi vrut să arate ca un băţ, oricât de modern ar fi fost. Avea picioare frumoase, dar i-ar fi plăcut ca gâtul să-i fie puţin mai lung; şi-şi dorea ca părul să-i stea fie complet drept, fie buclat de-a binelea, nu cu acele ondulaţii care pe umezeală tindeau să se încreţească. Dar era o culoare frumoasă, blondăca-fraga, cum o numea mama ei, ceea ce însemna că

avea nuanţe de gnu, orz şi miere, cu şuviţe decolorate de soare şi fire aiămii care, într-o anumită lumină, îi dădeau o tentă roşiatică. Nasul îi era destul de drept, gura lată, iar ochii ca alunele. Era prea obişnuită cu propria ei înfăţişare ca să ştie dacă altcineva o putea găsi frumoasă. O considera o faţă mai degrabă plăcută decât diăguţă.

Şi-n plus, oricât de mult ai fi admirat înăţişarea altei persoane, nu-ţi puteai imagina cu adevărat că arătai la fel; în adâncul inimii, nici măcar n-aveai cum să ţi-o doreşti, pentru că atunci n-ai mai fi fost tu însăţi. Dar trebuia să recunoască un lucru: hainele stăteau mai bine pe trupurile scoabelor, iar în privinţa asta nu putea face nimic, îşi spuse ea, cu un oftat. Absolut nimic.

Audley Place se afla doar la câţiva paşi de staţia de metrou Maible Arch şi, prin cine ştie ce minune, nu era nici ploaie şi nici vânt, aşa că Emma nutrea oarecari speranţe de a ajunge cu ţinuta în bună rânduială. Se bucura că Alison o convinsese să-şi amelioreze „ţinuta de interviu”. Bluza pe care o avea pe sub costum era de crep natural, cu o croială supeibă şi manşete ce-i cuprindeau comod încheieturile mâinilor. Avea o senzaţie de mai mare încredere în sine, îşi spuse ea, dacă purta nişte haine în care se simţea la fel de bine pe cât arata. La fel şi cu ciorapii: n-ar fi crezut că un dress putea să conteze atât de mult, dar ceea ce purta acum era la o lume întreagă distanţă de colanţii ei Marks şi Sparks obişnuiţi pe care-i purta zilnic. Picioarele ei aveau impresia că toate zilele lor de naştere veniseră în acelaşi timp.

Bluza fusese îngrozitor de scumpă, chiar şi cu reducerea de preţ pe care reuşise să i-o obţină Ali, dar deocamdată merită sacrificiul. Ali spunea că, dacă n-o păta cu nimic, avea şanse s-o poată aduce înapoi a doua zi: se numea „descumpărare”, şi se părea că mulţi clienţi o practicau. Emmei i se părea o soluţie necinstită – şi-şi spunea că-şi putea permite într-adevăr să aibă o bluză decentă pe care s-o poarte la taior, cu ocazii deosebite.

Dar, în timp ce înainta pe străzile rezidenţiale ale celei mai scumpe zone imobiliare din ţară, o parte din

încrederea în sine începu să i se risipească. Casele arătau atât de imaculate, atât de private… micile magazine erau aşa de exclusiviste… şi, cu cât se îndepărta mai mult de Oxford Street, cu atât totul devenea din ce în ce mai distins. Trotuarele arătau mai curate, maşinile mai scumpe – parcă până şi aerul era mai respirabil! Când ajunse la destinaţie, se simţea demoralizată de-a binelea.

Casa roşie cu alb era vizibil decorată recent, iar uşa dublă enormă de la intrare, sub copertina susţinută p „fe coloane, lucea ca o apă neagră. Emma se simţea de parcă însăşi clădirea ar fi privit-o cu ferestrele acelea înalte şi întunecate, întrebând: „Ce cauţi aici? Nu-ţi mai ştii lungul naslui, fato – du-te înapoi la Muswell Hill, unde ţi-e locul”.

Adunându-şi curajul din vârful pantofilor, unde-i alunecase, urcă treptele şi sună la uşă. Nu era sigură la ce se aşteptase, dar în niciun caz să-i deschidă o servitoare în rochie neagră cu şotţuleţ alb. O servitoare? Zău că o luase razna, ieşind rău de tot din sfera ei.

În timp ce încerca să-şi adune minţile împrăştiate, servitoarea zâmbi amabil, salutând-o:

— Bună ziua – domnişoara Ruskin, nu-i aşa? Vă rog să intraţi, doamna Hendetson vă aşteaptă.

În casă domnea o penumbră răcoroasă şi mirosea slab dar delicios a ceară de albine. Podelele erau din lemn lăcuit, acoperite în mijloc cu un covor turcesc; pereţii aveau lambriuri, iar în faţa ei se arcuia o scară cu balustradă încrustată.

— Pe aici, vă rog.

Servitoarea o conducea direct la etaj. Covorul de pe scară era moale ca o catifea, iar balustrada atât de bine lustruită, încât mâna aluneca pe ea aproape fără să simtă. Emmei îi plăceau atât de mult toate aceste senzaţii, încât uitase complet de orice nelinişte, iar când camerista deschise o uşă de la primul etaj şi anunţă: „Domnişoara Ruskin, doamnă”, Emma trecu pragul cu o expresie de însufleţire încrezătoare în sine care, deşi ea nu ştia, o făcea să arate absolut cuceritor.

Avu timp doar să observe că încăperea era bine

luminată prin două ferestre mari şi înalte, cu perdele de voal, şi să zărească piesele delicate de mobilierantic răspândite peste tot, înainte ca atenţia să-i fie atrasă spre femeia aşezată într-un fotoliu de lângă şemineu. Aceasta se ridică zâmbind, şi în acelaşi moment un ceas de pe consolă sună cristalin ora exactă.

— O, aţi venit la fix! îmi place mult punctualitatea.

— Şi mie, răspunse Emma, zâmbind la rândul ei.

— Apropiaţi-vă şi luaţi loc, domnişoară Ruskin. Eu sunt doamna Henderson. Da, Pam, acum poţi să aduci ceaiul, mulţumesc, îi mai spuse ea servitoarei, care dădu din cap şi ieşi.

Emma porni peste covorul moale, spre femeia zveltă şi zâmbitoare, care-i întinse mâna, cuprinzându-i-o pe a ei într-o strânsoare fermă şi calmă. Părea să aibă puţin peste patruzeci de ani, însă era atât de impecabil îngrijită încât ar fi putut să fie atât mai tânără, cât şi mai vârstnică. Purta o jachetă şi o fustă de jersee cafenii, peste bluza de mătase aurie cu modele negre. Părul negru îi era coafat cu multă artă, iar machiajul fusese aplicat de o mână dibace şi subtilă. Nu purta alte bijuterii decât un ceasbrăţară de aur şi o verighetă simplă; punând în aplicare testul lui Alison, Emma observă că ciorapii şi pantofii îi erau impecabili.

În primul rând, Emma constată că doamna Henderson mirosea scump. În jurul ei, aerul era aromat cu tonurile subtile ale fardurilor, parfumului, hainelor şi pantofilor. Oricât de scrupuloasă ar fi fost o femeie în materie de obiceiuri personale, n-ar fi ajuns în veci să miroasă aşa dintr-o leafă de învăţătoare şi locuind într-un apartament mobilat sărăcăcios din Muswell Hill.

— Luaţi loc, vă rog, o invită doamna Henderson, aşezându-se şi ea. Ceaiul va sosi într-un moment. Ştiu că ora cinci e cam târzie pentru ceai, dar m-am gândit că probabil n-aţi putea ajunge aici mai devreme, dacă veneaţi după cursuri. La ce oră terminaţi?

— La tiei şi douăzeci şi cinci, lăspunse Emma.

— Şi aţi avut mult de mers?

— Nu, şcoala e doar la zece minute de locuinţa mea.

— Ei, sunt sigură că o trataţie vă va face plăcere, după o zi întreagă de lucru cu copiii. La ce vârste predaţi?

Emma trimisese toate aceste informaţii odată cu cererea, dar bănuia că doamna Henderson voia s-o audă vorbind, aşa că răspunse cu dezinvoltură la întrebări, conştientă că femeia din faţa ei o studia discret. Totuşi, era impresionată că doamna Henderson programase întrevederea astfel încât să nu trebuiască să-şi ia liber de la serviciu, şi se aşteptase să fie fiinţă de oboseală, sete şi foame, până ajungea. O asemenea consideraţie sugera bunătate, iar pe Emma o încuraja acest lucru; şi, pe măsură ce timpul trecea şi spunea tot mai multe despre ea însăşi, simţea că doamna Henderson o simpatiza şi se bucura s-o cunoască.

Servitoarea aduse tava cu ceaiul, urmată de o alta, cu un suport de prăjituri. Emma se uită uimită la acel gen de ceai despre care citise, dar niciodată nu-l mai văzuse: sandvişuri tăiate simetric, cornuri fierbinţi învelite în câte un şervet şi, pe suportul de prăjituri, turte dulci pătrate, felii de Dundee şi Battemburg, şi o diveisitate de prăjiturele mici.

— Cum vă place ceaiul, domnişoară Ruskin? Doriţi mai întâi un sandviş, sau un corn?... Un corn? Da, ar fi păcat să le lăsăm să se răcească, nu-i aşa? Şi ce fel de gem vă place? Aveţi aici de fragi, de mure şi de afine. Bucătăreasa le face, la Long Hempdon – locuinţa noastră de a ţara. Doamna Grainger e o bucătăreasă de stil vechi, am marea bucurie să spun! Cum îşi mai găseşte timp se facă şi gemuri, pe lângă toate celelalte, nu ştiu. Mereu ne temem să nu ne-o ia alţii – dar, cum necum, asta nu se întâmplă niciodată.

Emma murmură un comentariu laudativ, iar doamna Henderson continuă, asumându-şi ea sarcina conversaţiei, pentru a o lăsa să mănânce şi să bea liniştită.

— Ei bine, sunt sigură că aţi dori să aflaţi câte ceva despre familie. Domnul Akroyd călătoreşte mult în interes de afaceri – ştiţi, e patronul firmei Akroyd Engineering – dar familia locuieşte cu titlu permanent la Long Hempdon,

în Suffolk, nu departe de Bury St Edmunds. Cunoaşteţi cât de cât regiunea Suffolk?

— Mă tem că nu.

— E o zonă-minunată. Nu mai luaţi un corn? Sunt cumpărate de gata, teamă mi-e. Casa aceasta este de fapt doar un pied-à-terre, aşa că aici nu ţinem un personal complet.

— Aşadar, domnul Akroyd a dat anunţ pentru o doică? întrebă Emma.

— Da, pentru fiica lui cea mai mică. A, vă întrebaţi care e rolul meu. Uneori, şi eu îmi pun aceeaşi întrebare, adăugă doamna Henderson, râzând. Iniţial, am fost secretara de societate a lui Lady Susan – Lady Susan este soţia domnului Akroyd, am menţionat asta? Când familia s-a mutat în Suffolk, Lady Susan n-a mai avut nevoie de o secretară cu titlu permanent, aşa că de-a lungul anilor mi-am mai adăugat în repertoriu diverse alte îndatoriri, printre care relaţiile cu personalul. Mi-e greu să-mi definesc poziţia, serios – un fel de steward al casei, cred. Mă ocup de toate lucrurile pe care lui Lady Susan nu-i place să le facă ea însăşi. Vi s-a golit ceaşca?

Doamna Hendeison îi turnă Emmei încă un ceai, apoi reluă:

— Fata care ale nevoie de doică e cea mai mică, Aiabella. Este mult mai tânără decât fraţii şi sora ei. Cel mai mare, Gavin, ale douăzeci şi opt de ani – el a fost fiul primei doamne Akroyd. Apoi, mai este Zara, care ale şaptesprezece ani, gemenii Hany şi Jack, de paisprezece ani, şi Aiabella, care are doar zece. Toţi aceştia sunt copiii lui Lady Susan. Prin urmare, după cum vedeţi, Aiabella e destul de izolată, mai ales că băieţii sunt plecaţi la şcoală.

— N-ar fi mai bine ca şi Aiabella să se ducă la şcoală? întrebă Emma, uitând un moment că, dacă fetiţa se ducea la o şcoală, ea n-ar mai fi avut pentru ce’s lujbă să candideze.

— În mod normal, şi eu aş fi de aceeaşi părere, replică doamna Hendeison, examinând-o pe Emma cu ochii ei strălucitori şi curioşi, care o făceau să semene cu o

pisică peisană, dar Aiabella e un copil destul de deosebit.

„Vai de mine”, îşi spuse Emma, „iar începem. Toţi îşi închipuie că au nişte copii de o complexitate unică şi greu de înţeles”. Pe vremuri, se folosea expresia „foarte dificil”; acum se spunea „hipeisensibil”.

— Este hipeisensibilă şi foarte dificilă, continuă doamna Hendeison. La ultima şcoală nu s-a simţit deloc bine, a rămas în urmă cu studiile şi, într-un târziu, s-a şi îmbolnăvit. Avem nevoie de cineva care s-o poată „îndopa”, astfel încât să recupereze, dar nu e numai atât. Mai trebuie să fie şi o persoană care să poată sta cu ea cât mai mult timp, s-o înţeleagă, s-o iubească şi să-i restituie încrederea în sine pe care a pierdut-o.

— Da, înţeleg, răspunse Emma, deşi nu prea înţelegea. Doamna Henderson părea să spună că Arabella avea nevoie de o mamă şi, în mod firesc, se punea întrebarea: Lady Susan ce cusur avea? Dar, când vorbise despre ea, doamna Henderson păruse mai rezervată, ceea ce o avertiza pe Emma să n-o iscodească.

După un moment, doamna Henderson spuse:

— Cred că vă pot spune, domnişoară Ruskin, că am o opinie foarte favorabilă despre cererea dumneavoastră. Calificările şi experienţa dumneavoastră de învăţătoare sunt excelente, dar şi mai important e că-mi plăceţi ca persoană. Proveniţi dintr-o familie numeroasă, se vede clar că vă plac copiii, şi îmi faceţi impresia unei persoane bune la inimă, afectuoasă şi cu mintea limpede. Cred că Arabella are nevoie de cineva cu toate aceste calităţi. E în pericol să devină o „sărmană fetiţă bogată” – să substituie valorile umane cu cele materiale. Originile dumneavoastră

— Vă rog să mă iertaţi – sunt cu totul diferite de ale ei. Cred că poate câştiga enorm de la dumneavoastră.

Se lăsă tăcerea, timp în care doamna Henderson îşi privi îngândurată mâinile împreunate în poală, iar Emma termină o felie de Battenburg, întrebându-se ce-o fi fost în neregulă cu acea familie şi dacă nu cumva fetiţa cea „sensibilă” avea să reiasă ca fiind un monstru. Apoi, doamna Henderson vorbi din nou.

— V-am descris situaţia cât am putut de fidel. Acum, vă rog să-mi spuneţi: v-am descurajat?

Emma răspunse:

— Nu, nu m-aţi descurajat deloc. Dar trebuie să fiu sincera cu dumneavoastră: până nu încerc, n-am de unde să ştiu dacă pot ajuta fetiţa cu ceva sau nu.

— Dar aţi dori să încercaţi?

— Da, aş dori.

Doamna Hendeison zâmbi.

— O, cât mă bucur! Fiindcă doresc foarte mult să vă ofer această slujbă.

În aceeaşi seala, Emma le povesti celorlalte trei fete despre întrevedere. În legătura cu fata, nu le spuse decât că avea zece ani; n-avea chef de predici despre copiii obraznici şi lăzgâiaţi. Alison era impresionată de suma care fusese menţionată ca salariu; Rachel, de primirea prietenoasă care i se făcuse; Suzanne voia să ştie ce părere avea despre decoraţiunile interioare. Dar niciuna dintre ele nu era convinsă că primirea postului avea să fie spre binele ei.

— Ei, spuse Emma într-un târziu, la început trebuie să procedăm cu titlu de încercare, până vedem dacă fata şi cu mine ne putem înţelege. Aşa că, dacă nu iese, n-am pierdut nimic. N-am nicio obligaţie…

— Îţi vei fi pierdut slujba, îi aminti Rachel, nefericită.

— La aia aş fi renunţat oricum. Serios, Rachel, nu vreau să mă mai întorc la şcoală, orice s-ar întâmpla.

— Şi apartamentul? se interesă Alison.

— Nu voi preda camera decât după perioada de probă, răspunse Emma. Îmi pot permite să plătesc chiria, nicio grijă. Şi, în lipsa mea, dacă vreţi să-mi folosiţi camera pentru musafiri care rămân peste noapte, din când în când, n-am nimic împotrivă. Dar să nu ne repezim. Doamna Henderson vrea să mă angajeze, însă înainte de asta trebuie să fac cunoştinţă şi cu restul familiei.

— Şi când se va întâmpla asta? întrebă Suzanne.

— Voi petrece Paştile cu ei, şi dacă ne simpatizăm, vom finaliza atunci toate detaliile. În cel mai rău caz, voi

avea parte de un weekend la ţară, cu toate cheltuielile plătite.

— Pari fericită, spuse Rachel. Chiar aştepţi cu nerăbdare să te duci, nu?

— Într-adevăr, recunoscu Emma.

— Chiar şi faptul că vei fi internă? întrebă curioasă Suzanne.

— Mai ales – oricât de ciudat ar părea. Îmi place ideea de a fi tot timpul cu fata, nu doar pentru câteva ore pe zi. Dacă iese, am s-o pot ajuta cu adevărat.

— Las' că ştiu eu, o acuză Alison. Vrei să te răzbuni pe Chris, nu? Aţi fost cât pe ce să vă căsătoriţi, şi pe urmă v-aţi despărţit. Îţi doreşti un alt copil în locul celui pe care nu l-ai putut avea.

— Taci din gură, Ali, o dojeni Rachel, cu o severitate neobişnuită pentru ea.

Emma părea stânjenită. Trecuseră opt luni de când se despărţise de Chris, dar Rachel ştia cât suferise, deşi ea nu vorbea niciodată despre asta.

În schimb, spuse cu nepăsare:

— Nicio problemă, există un grăunte de adevăr şi-n ceea ce spune Ali, cred. Va fi foarte plăcut să fiu pentru un timp o suplinitoare de mamă: cel puţin, am să pot să mă retrag dacă nu-mi place, ceea ce în realitate nu prea ai posibilitatea să faci.

Momentul trecu. Alison voia să discute dacă garderoba Emmei putea să suporte efortul unui weekend într-un „conac boieresc", cum insista ea să-l numească, iar Suzanne voia să-i explice Emmei toate modurile în care un copil bogat putea fi o oroare iară egal, şi curând ajunseră să se ia la întrecere în materie de fantezii bizare cu privire la viitorul sejur al Emmei la ţară, de parcă ar fi scris scenariul unui episod din „Familia Addams".

Mai târziu, singură în camera ei, Emma se gândi la ceea ce-i spusese Alison. îl iubise foarte mult pe Chris, fusese prima dragoste adevărată din viaţa ei. Şi crezuse că şi el avea aceleaşi sentimente la adresa ei. La început, totul fusese minunat: Chris voia să petreacă fiecare minut

cu ea, îi planificase tot viitorul, îi făcea complimente extravagante şi-i spunea de câte o duzină de ori pe zi cât o iubea. Niciodată nu mai cunoscuse o fată ca ea, afirma el; era întruchiparea a tot ce şi-ar fi putut dori de la o femeie.

Dar apoi se schimbase, apucându-se să-i servească ba una caldă, ba una rece. Într-o zi se pierdea în braţele ei, iar în ziua următoare o acuza că-l sufoca. Începuse să evite subiectul căsătoriei, întrebând de ce atâta grabă. Emma, nedumerită, nu putea decât să-i spună tot ce ştia: că-l iubea, şi credea că şi el o iubea, şi că clacă doi oameni se iubesc aşa ca ei, atunci se căsătoresc. Totul era atât de simplu şi firesc, încât nu putea înţelege ce i se părea lui aşa de dificil. Dar, în ziua când Chris spusese pentru prima oară că nu se credea pregătit să-şi ia un asemenea angajament, Emma simţise un junghi în suflet. Termenul „angajament” era ca o condamnare pentru orice relaţie între doi oameni. Era cuvântul de ordine pentru „iresponsabil emoţional”. Pas cu pas, Chris se îndepărtase de ea, şi pe parcurs începuse s-o prezinte ca pe un monstru posesiv care-i făcea viaţa imposibilă. În cele din urmă, începuse să-şi creadă propria propagandă.

După despărţirea de el, Emma fusese nevoită să-şi tragă înapoi toţi lujerii de iubire şi încredere în care-l învăluise, şi să înveţe să trăiască fără el – sau, mai bine zis, poate, fără a-l iubi. De-atunci, nu mai ieşise în oraş cu niciun bărbat. Când i se propunea câte o întâlnire, cum se mai întâmpla din când în când, găsea tot felul de scuze. Nu voia să treacă iar prin toate astea, şi nu ştia, acum, dacă urma să mai poată fi vreodată capabilă să aibă încredere în vreun bărbat. Dacă se ataşa de unul, iar el spunea că o iubea, cum l-ar fi putut crede? Era mai bine, considera ea, să rămână singură şi în siguranţă.

Şi, în acest caz, se putea să nu fie o idee chiar atât de proastă să se ducă să locuiască la ţară, într-o casă mare, unde avea să se afle departe de orice primejdii şi ispite. Îşi dorise o ruptură totală cu trecutul, cu munca ei dinainte şi cu situaţia socială în care se afla, iar această slujbă i le oferea pe toate. Unii ar fi putut spune că dădea bir cu

fugiţii, dar pentru ea nu părea decât o repliere rezonabilă a propriilor forţe.

Capitolul 3

Emma fu singura persoană care se dădu jos din tren, iar pe peron se afla tot o singură persoană, aşa că nu le fii greu deloc să se recunoască. Cel care o aştepta era un omuleţ în costum albastru închis, cu chipul bronzat, părul cărunt lins pe spate şi un fel de adâncitură circulara de jur-împrejurul capului, după toţi anii de când purta pălărie. Prin urmare, Emma nu se milă când, desprinzându-se de zidul unde stătea rezemat, veni spre ea şi spuse:

— Domnişoara Ruskin, nu-i aşa? Mda, eu sunt chauffeur-ul, m-au trimis să vă iau. Atkins e numele meu. Ăsta vi-i tot bagajul? Atuncea, foarte bine. Maşina i-afâră. Ps-aici.

Emma se uita după un ceferist care să-i ia biletul de tren, dar Atkins spuse:

— Nu vă băteţi capu’ cu asta. Ale mai multe din gările-ăştia-s pustii, afară de orele de vârf.

Îl urmă printr-o poartă care scârţâia, până pe o alee îngustă, umedă şi acoperită cu vendeaţă. Şoferul sporovăia din mers, ca şi cum ar fi ştiut că avea nevoie de încurajări:

— Ne tot aşteptăm să-nchiză de tot gara asta, da’ uite că încă se mai ţine. Acu’ câţiva ani era să se ducă, da’ pe urmă parlamentam nostru local a „ajuns ministru şi a modernizat linia. Acuma încep să ne vină navetişti de la Cambridge, cate se mută în sat, aşa c-aş zice c-am scăpat de-o grijă. Şi-i mai bine aşa. La doamna nu i-ar plăcea dacă ne-ar închide gara. N-a mai mers cu trenu’ de douăzeci de ani, da’ ar avea ceva de spus, nici vorbă. Uite şi tărăboanţa.

Era un vechi Rolls Royce bej, vast şi maiestuos ca un vapor, imaculat şi pe dinăuntru, şi pe din afară. Atkins deschise portiera din spate, iar din maşină se revărsă un damf de pielărie bine îngrijită şi mochete proaspăt curăţate. Emma se simţi intimidată.

— Ăă, vă deranjează dacă stau şi eu în faţă, cu dumneavoastră?

Şoferul o privi mirat, făcând-o să adauge pe un ton defensiv:

— În spate, am uneori rău de maşină.

— Cum vreţi, răspunse el, ca şi cum ar fi ştiut că minţea, şi-i deschise portiera cea mai apropiată, după care o închise fără niciun zgomot în urma ei. îi puse geanta în portbagaj şi se aşeză la volan, luându-şi şapca de pe bord şi punându-şi-o pe cap cu un oftat abia auzit.

— Nu vă deranjaţi pentru mine, spuse Emma.

— Tre' să-mi pui chipiu'. La doamna nu i-ar plăcea săsmă vadă fără, se justifică el.

Totuşi, părea mulţumit de cuvintele ei, şi porni maşina cu un uşor zâmbet pe buze.

Emma se gândi să profite de ocazie pentru a-l cunoaşte puţin mai bine. În fond, dacă primea slujba, şi el avea să facă parte din noua ei viaţă.

— E mult până la Long Hempdon? întrebă ea, ca să risipească tăcerea.

— Cinci mile pân-la poartă, răspunse Atkins. Şi de-acolo, înc-o milă pân-la casă.

— I-auzi! exclamă Emma, surprinsă. Cred că e o proprietate foarte întinsă. Nu mă aşteptam la aşa ceva.

— Ditamai conacu, preciză Atkins, pe un ton din care nu se putea înţelege dacă vorbea cu mândrie sau dispreţ.

— Este… a fost… presupun că a fost dintotdauna în familie… familia din partea lui Lady Susan, nu? îndrăzni Emma.

— Nooo! negă zgomotos Atkins. L-a cumpătat şefii, acu' cinşpe ani, circa. Şi-i o vechiturăăă… Ei nu-i place – trage corentu, zice. Voia o casă modernă. Da' el nu şi nu, că vrea conac. Vrea ca fisusă moştenească moşia şi casă, şi aşa mai departe. Probabil o să primească şi-un titlu nobil de la guvern, cu prima ocazie, înţelegeţi – pentru servicii aduse industriei, aşa şi pe dincolo, adăugă el, cu o privire piezişă, făcându-i cu ochiul, deci se gândeşte c-ar putea să le aibă mână-n mână, titlu' şi conacu'.

— Înţeleg, răspunse Emma.

Toate acele dezvăluiri i se păreau destul de

indiscrete, dacă stătea să se gândească la faptul că era o străină, dar îi dezvăluiau foarte multe şi nu voia ca Atkins să se oprească, aşa că-l întrebă:

— Şi casă, cum e?

— Toată numai grinzi groase şi ferestruici. Să zicem că merge, dacă vă place genu' ăsta, consimţi el. Nici pe mine nu mă deranjează niţică istorie, atâta vreme cât am încălzire centrală. Acuma, sigur, nu folosim decât o aripă. Proprietarii dinainte au rămas fără bani, şi casa a stat goală ani de zile, până s-a părăginit. Aşa că şefu-a luat-o ieftin – tare-i mai plac chilipirurle – şi i-a renovat o aripă. Până-la urmă o s-o facă pe toată, de să moară lumea de necaz. Aşa zice, da' eu, unu, nu-l prea văd.

— Şi are un teren întins, spuneţi?

— Cât vezi cu ochi. Parc, mai mult – grădină, nu prea. Fata cea mai mare călăreşte mult – sau cel puţin, călărea înainte să se ducă la colegiu. Şefu1 mereu zicea c-ar putea să călărească toată ziua, fără să calce decât pe pământul familiei.

— Fata cea mare e Zara, nu-i aşa? Cum e?

— Christoase! Ca mă-sa!

— Aha… făcu Emma.

Atkins se uită pieze la ea, măsurând-o cu privirea.

— Sunteţi nouă pe-aicea, nu?

— N-am mai lucrat niciodată ca internă.

— E altfel, recunoscu el. Un alt stil de viaţă.

Emmi i se păru că depista în tonul lui o undă de compasiune, aşa că-i ceru:

— Spuneţi-mi, cum sunt toţi cei din familie?

Şoferul întoarse iar capul înainte.

— Şefu-i ca lumea. Îl cunosc de-o droaie de ani. Am fost maistru la prima lui fabrică, pe Chadwell Eath. Pe urmă, când şi-a dat drumu-n stil mare, m-a întrebat dacă nu mi-ar plăcea să-i fiu şofer. Acuma fac treaba asta de vreo cinspee ani, şi-am început să mă satur, program prelungit şi toate cele, întâlniri până noaptea târziu, şi pe urmă hai acasă după câte-un geamantan şi fuga la aeroport! M-am şi îmbolnăvit, într-o vreme, şi tocmai

voiam să mă las, da’ chiar atunci şefii s-a mutat de tot aicea, aşa că m-a-ntrebat dacă nu miar conveni să fiu chauffeur, s-o duc pe doamna cu maşina, aşa şi pe dincolo. Ei, şi mie-mi convine, am casa mea, şi munca-i uşoară. Aşa că, iacătămă-s acilea.

— Mă bucur să aflu că domnul Akroyd răsplăteşte loialitatea, comentă Emma.

— A, o răsplăteşte, nici vorbă! confirmă Atkins. Şi fi-su-i în regulă – Ga vin – după ce teobişnuieşti cu micile lui hachiţe. Dar…

Lăsă fraza în aer, după care arătă cu capul înainte, prin parbriz:

— Uite şi satu’, Hempdon Gieen. Nu-i mare lucru de capu’ lui, doar biserica şi o cârciumă. Au fost şi vreo două prăvălii, pân’ s-a deschis magazinu’ Tesco ăla marele, la Chevington Ash.

Trecuia prin dreptul unui scuar sătesc şi ajunseia la un mic pod cocoşat, lângă care scria, pe o pancartă, „River Ash”. Era un râuleţ foarte mic, aproape un pârâu, constată Emma.

— Se vat să-n Kennett, pieciză Atkins. Avea chiar şi peşte – obleţi, plătici, crăpceni cât braţu’. Acuma, de când s-au deschis toate fabricile ălea noi de lângă Bury, nici măcar apă nu mai are. Pe toată au luat-o. Şi de unde peşte?

— Ce păcat, comentă Emma.

Trecură podul.

— Toate astea sunt noi, continuă Atkins.

Apoi, colţurile gurii i se lăsară în jos.

— Gară de navetişti…

Nu era nevoie să-i spună. Ultimele dintre casele vechi erau înlocuite de vile cu tencuiala încă umedă şi ferestre cât peretele, iar când ieşiră cu totul din sat, Emma văzu pe ambele părţi peluze tunse şi garduri vii.

— Aproape am ajuns, spuse Atkins.

Emma îşi dădu seama că şansele ei de a mai obţine informaţii se împuţinau.

— Şi fetiţa? întrebă ea, cam neliniştită.

— Hai? făcu vag Atkins.

— Fetiţa cu care voi lucra. Arabella, nu aşa o cheamă? Cum e?

— Poppy, o corectă el. Toată lumea-i zice Poppy, decât mă-sa nu. Mda, e-n regulă. Poate fi cam nesuferită, ca toţi copiii, da' nu face niciun rău.

Se întrerupse.

— Uitaţi poarta parcului, spuse el, cotind de pe drum.

Emma privi curioasă în jur, în timp ce străbăteau drumul mărginit de copaci. De o parte şi de alta se întindeau spaţii verzi, piesătare cu arbori uriaşi. „Propriul meu Alexandra Pârk privat”, îşi spuse, zâmbind în sinea ei. „Cel puţin, n-o să-mi fie dor de casă”.

Trecură de o cotitură şi apăru casa. Emma privi cu oarecare uimire enormul conac în stil Tudor, ale cărui stricăciuni nu se vedeau de la distanţă. Se simţea dominată de mărimea clădirii şi a parcului şi de stranietatea situaţiei. Până şi Atkins părea să se fi cufundat într-o tăcere gravă, ca şi cum alianţa dintre ei n-ar fi putut supravieţui şi dincolo de porţile parcului. O casă enormă; o „doamnă” care era o adevărată teroare; „un fel de menajeră” – doamna Henderson; un chauffeur şi o bucătăreasă – şi, probabil, şi alţi servitori. Niciodată nu mai trăise în asemenea condiţii, şi habar n-avea cum să se poarte sau la ce să se aştepte.

„Ei bine”, îşi spuse ea, „oricum sunt doar în perioada de probă. Nu cred c-am să primesc postul, aşa că ce importanţă are?”

— Va să zică, am ajuns, spuse Atkins, oprind în faţa treptelor late ce urcau spre uşa de la intrare. Dumneavoastră coborâţi aici – eu trebuie să duc automobilu-n spate. Nu vă faceţiu griji pentru geantă, pun eu să v-o ducă sus.

Peste un moment, Emma rămase singură în faţa casei, vizualizând deja dificultăţile. Ce să facă, să sune la uşă, sau să intre? Cum să se adreseze oamenilor? Avea să fie considerată ca o servitoare, ori ca o membră de familie, sau cum? Stătea cu privirea spre uşă, dorindu-şi să nu fi

venit în veci acolo; şi, în timp ce ezita astfel, zgomotul unui motor de maşină, pe care-l auzise de câtva timp dar, fiind londoneză, nu-i dăduse atenţie, se apropie cu repeziciune. Nu peste mult, de pe alee apăru o maşină sport Elan S.E. roşie, cu motorul mârâind ca un câine. Coti în faţa casei şi frână atât de dramatic, încât împroşcă treptele cu pietricele, ca o rafală de mitralieră.

Motorul tăcu brusc, portiera se deschise, iar şoferul cobori şi pomi cu paşi mari spre locul unde stătea Emma. O măsură cu privirea de sus şi până jos, scurt şi rece, după care spuse:

— Îmi pare rău, dar casa asta nu e deschisă pentru public. Duceţi-vă la Hempworth Manor, cam la o milă mai încolo, pe drum. Aia-i casa Trustului Naţional.

Emma ar fi trebuit să se simtă umiliră şi înjosită de această demonstraţie de aroganţă dar, în chip ciudat, n-o făcu. îl privi cu interes pe tânărul extrem de chipeş din faţa ei. Niciodată în viaţa ei nu mai văzuse pe cineva care să arate atât de tipic ca un Gavin, şi nu se îndoia că cel care i se adresase era însuşi Tânărul Stăpân.

Purta un sacou sport de tweed, peste o cămaşă bleumarin, descheiată la gât, şi pantaloni bej de călărie cu cusătura în spic. Toate hainele erau foarte scumpe şi-i evidenţiau perfect silueta. Avea părul blond, des şi sârmos ca o tec lamă la Pantene. Pielea-i lucea auriu, într-o nuanţă naturală, nu de pe urma statului la soaţe. Ochii săi erau de un albastru viu, accentuat de nuanţa cămăşii, şi avea trăsături extrem de rafinate, ferme şi greceşti.

Una peste alta, era unul dintre cei mai chipeşi bărbaţi pe cae-i văzuse vreodată Emma, pe ecran sau în afara lui; şi, mamă-Doamne, ce clar se vedea că şi el ştia! Sosirea cu acea maşina – care trebuia musai să fie roşie! – scrâşnind din frâne, arata clarce fel de om era; îndrăgostit de sine însuşi şi aşteptându-se ca fiecare femeie să cadă de pe picioare în faţa lui. Dar Emma rămăsese complet neafectată. Era atât de chipeş încât părea aproape ireal, iar ei îi făcea pur şi simplu plăcere se uite la el şi nimic mai mult. De fapt, probabil că-l privea de mai multă vreme

decât ar fi fost politicos – căci nările lui se dilatată puţin, în timp ce o întreba crispat:

— Mă scuzaţi, doriţi ceva?

Umorul Emmei se afirmă din nou.

— Nu tocmai, răspunse ea. Vă admiram doar faţada.

Gavin clipi din ochi.

— Poftim?

— N-am mai văzut niciodată aşa ceva.

Tăcu doar o clipă, apoi arătă cu capul spre casă.

— Faţada conacului. Tudor, nu-i aşa? Foarte elegantă.

Îşi dădea seama clar că nu ştia ce să creadă despre ea. Înalt, chipeş, atletic şi bogat, probabil că-şi trăise toată viaţa primind complimente de la alţii şi fiind curtat de femei tinere; ideea că ar fi putut cineva să se amuze pe seama lui l-ar fi descumpănit total.

Păru să se refugieze într-o politeţe îngheţată.

— Sunteţi domnişoara Ruskin, presupun, nu-i aşa? Tocmai aţi sosit?

— Felicitările mele pentru că aţi ghicit, nu se putu stăpâni Emma, deşi ştia că n-ar fi fost înţelept să-l mai provoace; se grăbi să adauge: Atkins m-a adus chiar acum. S-a dus să gareze maşina, în spate.

— Atunci, poate ar fi mai bine să intraţi în casă, continuă el. Dacă-mi permiteţi…

Urcă treptele şi-i deschise uşa, cu un gest autoritar. Emma trecu umilă pe lângă el, intrând în holul mare, cu lambriuri, spre uşurarea ei, văzu că doamna Henderson cobora scara principală, apropiindu-se.

— Doamnă Henderson, această domnişoară tocmai a sosit, anunţă Gavin, pe un ton destul de aprobator.

— Mi s-a părut mie că aud maşina, răspunse doamna tenderson, cu un zâmbet primitor spre Emma. Aţi călătorit bine?

— Da, vă mulţumesc, răspunse fata.

Gavin le întrerupse nerăbdător:

— Spune-i lui Atkins să-mi gareze maşina, te rog. N-o să mai am nevoie de ea azi.

— Desigur, răspunse doamna Hendeison, adăugând

repede, în timp ce Gavin dădea să se întoarcă:

— Aţi făcut deja cunoştinţă, domnişoara Ruskin? Dumnealui este domnul Gavin Akroyd. Gavin, dumneaei e Emma Ruskin, care sperăm să fie doica lui Poppy.

Gavin se înclină imperceptibil spre Emma, evitându-i privirea, apoi plecă fără o vorbă.

Doamna Hendeison, care nu părea deloc descurajată de răceala lui, îi spuse Emmei:

— Iaracum, domnişoara Ruskin, daţi-mi voie să vă conduc în camera dumneavoastră.

Pomi pe scară, conveisând din mers despie călătoria cu trenul, despie vieme şi aşa mai departe. La etajul întâi, deschise o uşă şi spuse:

— V-am instalat aici pentru weekendul ăsta dar, desigur, dacă vă mutaţi permanent la noi, se vor face alte aranjamente. Ştiţi, asta e o cameră de oaspeţi…

Era o încăpere fermecătoare, cu tavanul jos, susţinut pe grinzi, şi trei ferestre mari ce dădeau în faţa casei. Podelele de stejar erau late şi lăcuite, iar pereţii zugrăviţi într-o nuanţă pală, de ciuboţicacucului, contrasfând plăcut cu lemnăria închisă. Draperiile şi cuvertura erau de un galben mai închis, care dădea odăii un aer foarte primăvăratic.

— Ce cameia frumoasă! o lăudă sincer Emma.

— Nu-i aşa? Şi are şi o vedere minunată, comentă doamna Henderson, deschizând o fereastră; aceasta se blocă un moment, făcând-o să râdă. Veţi descoperi că în casa asta toate sunt cam ţepene – zidurile, podelele, uşile… Ţi-e imposibil să agăţi drept un tablou. Dar eu întotdeauna am fost de părere că face parte din farmecul acestor case vechi. Iar aici, adăugă ea, deschizând o uşă laterală, e baia – facilitate pe care Tudorii nu o aveau, şi despre care cred că face parte din farmecul unei case moderne, nu-i aşa?

Emma era de acord. O baie personală – ce lux!

— Iar acum, draga mea, continuă doamna Henderson, cina se va servi la şapte şi jumătate – la şi un sfert, se bate gongul. Atunci ne adunăm în salon, pentru

vinul de Xeres – prima uşă pe dreapta, de la baza scării. Ar mai fi nevoie de ceva, înainte să mă retrag?

Emma voia să afle mai multe, dar nu ştia cum să întrebe. Sistemul părea cam pompos pentru ea – salon, gong, vin de Xeres… Oare întotdeauna avea să fie aşa, sau era doar o ceremonie specială, pentru iniţierea ei? Nu putea găsi un mod politicos de a formula întrebarea, aşa că preferă să abordeze un subiect mai important:

— Să mă schimb?

Doamna Henderson îi privi fusta şi bluza, cu o expresie înţelegătoare.

— Noi nu ne îmbrăcăm în mod special, spuse ea, dar poate ai să te simţi mai comod într-o rochie.

„Se exprimă delicat”, constată Emma şi, cu un zâmbet recunoscător, îi spuse:

— Vă mulţumesc.

După ce doamna Henderson plecă, Emma îşi exploia pe îndelete camera. Păreau să se fi gândit la toate: o carafă cu apă şi un pahar, o cutie de şerveţele pe noptiera, reviste pe o masă de lângă fereastra („Country Life” şi „The Lady”), chiar şi un coş cu tampoane de vadă, pe masa de toaletă. În dulap era plin de umeraşe. Emma se uită afară pe ferestre, admirând priveliştea, apoi se hotărî să facă o baie, pentru a-şi umple timpul până la cină.

În baie, îşi rezemă ceasul de mână într-un loc vizibil, ca să nu întârzie, apoi se relaxă în apa fierbinte. Nu păreau să ducă lipsă de aşa ceva, s lavă Domnului! Se temuse ca viaţa la ţară să nu fie cam inconfoitabilă, dar toate instalaţiile păreau să funcţioneze perfect, ceea ce era o mare uşurare pentru ea.

Oricum, venise şi, peste scurt timp, avea să cunoască şi restul familiei: pe viitoarea ei (posibilă) elevă – şi de ce i se spunea Poppy, de la „Arabella”, apropo? – şi viitorii ei (posibili) şefi. Şi pe Gavin. Hmm… în orice caz, avea să fie plăcut să aibă în preajmă un om interesant la vedere, deşi spera să se mai dezgheţe puţin. Prefera să se aibă bine cu toată lumea – dar poate n-ar fi trebuit să înceapă prin a-l tachina. Probabil nu era obişnuit cu aşa ceva – şi cu atât

mai puţin din partea unei persoane pe care abia o cunoscuse. Îşi reaminti ca la cină să se poarte cât mai civilizat – ceea ce-i aminti că era timpul să pună capăt acelei băi delicioase.

În timp ce se ştergea, îşi zări imaginea reflectată în oglindă şi făcu o mutră.

— Şi acum, spuse ea cu voce tare, spre groapa cu lei!

Capitolul 4

Emma străbătu holul şi, cu o ezitare infimă, intră în salon. Imediat, avu impresia că un mare număr de ochi se întorceau spre ea; nu păreau să fi stat de vorbă înainte, aşa că se întrebă dacă nu cumva întârziase, şi cu toţii o aşteptaseră pe ea.

Dar doamna Henderson se apropie imediat cu mâna întinsă:

— A, domnişoară Ruskin! Permite-mi să te prezint tuturor. Lady Susan Akroyd, domnul Akroyd, domnul Gavin Akroyd pe care l-ai şi cunoscut, desigur, iar ea este Arabella. Domnişoara Akroyd încă n-a coborât, teamă mi-e.

— Întârzie, mormăi domnul Akroyd, după câte se apropie de Emma, cu mâna întinsă. Îmi pare bine, domnişoară Ruskin. Să vă servesc cu ceva de băut?

Îi strânse mâna cu putere şi i-o scutură economic, o singură dată, ca şi cum numai atât ar fi avut voie. Era un bărbat scund şi îndesat, cu chipul rumen al unui om cate o duce foarte bine, dar pieptănătura şi costumul scump îl făceau să arate acceptabil. Pâtcă-paică se zăiea şi o uşoară asemănate cu Gavin, dar o stricau semnele de irascibilitate şi nemulţumite. Pe moment zâmbea, însă păţea un zâmbet superficial, iar glasu-i era aspru. Vorbea cu un accent pronunţat din

Lancashire, la care Emma oarecum nu se aşteptase.

— O, da, vă mulţumesc, începu ea, dar domnul Akroyd, fără să mai aştepte, se şi întoarse să toarne din carafa de pe o măsuţă, întrebând formal:

— Un Xeres?

Îi puse paharul în mână cu aerul că-şi făcuse datoria şi se retrase în cealaltă cameră a camerei, cu propriul să

pahar de sticlă groasă plin de whisky sec.

Emma se întrebă dacă era cazul să dea mâna cu Lady Susan, care stătea la o oarecare distanţă de ea. Nimeni n-o încuraja să străbată atâţia metri de covor gros şi moale. Lady Susan, gătită splendid într-o rochie de mătase albastră, cu trei şiraguri de perle, n-o învrednicise nici măcar cu o privire. Îşi privea soţul, cu un aer de plictiseală trufaşă, îmbrăcămintea, coafura şi machiajul o făceau să pară de aceeaşi vârstă cu el, dar Emma, privind-o mai atentă, îşi spuse că probabil era cu mult mai tânără. Pa sub farduri, avea trăsături clasice, însă lipsite de însufleţirea care le-ar fi înfrumuseţat.

Gavin stătea în picioare lângă şemineu, cu un pahar de vin în mână şi o expresie doar puţin mai binevoitoare decât a mamei sale vitrege, privind în gol, ca şi cufli ar fi pozat pentru un sculptor.

Însă în cameră se mai afla o persoană, care pentru moment o interesa mult mai mult pe Emma. Fetiţa o fixa cu o expresie atât de intensă, încât fu nevoită să pornească spre ea, pentru a-i întinde mâna, cu un aer cât. mai prietenos fată a pălea condescendent, întrebând-o:

— Ce mai faci?

După un moment de ezitare, fetiţa îi luă mâna, părând mulţumită că o persoană adultă îi dădea atenţie. Era foarte scundă şi slabă pentru vârsta ei, şi ar fi fost drăguţă dacă n-ar fi arătat atât de trasă la faţă, ca şi cum ar fi fost bolnavă mult timp. Avea pielea aproape străvezie, scoţându-i în evidenţă cearcănele vinete de sub ochi, şi părul de un blond aproape alb, cu fire drepte, lipite de craniu. Mâna-i era umedă, cu unghiile roase până-n came, iar pe ce mai rămăsese din ele se zărea puţin lac sidefiu.

Emma îi zâmbi cu simpatie.

— Mă bucur foarte mult să te cunosc, o asigură ea, cu toată sinceritatea.

Fetiţa răspunse fără nicio altă introducere:

— De obicei nu iau cina jos. Azi am rămas aici doar pentru că aţi venit dumneavoastră.

— E, atunci, sunt onorată! îi răspunse Emma.

Fără să zâmbească, Arabella continuă:

— Zara a zis că ea nu ştie de ce trebuie să mănânce acum, doar fiindcă aţi venit dumneavoastră. De-asta întârzie. Voia să ia cina în camera ei şi să se uite la televizor.

Gavin o admonestă sever:

— Nu umbla cu poveşti, Poppy.

Domnul Akroyd tuşi.

— Veţi constata că Poppy a noastră e puţin cam slobodă la gura, explică el, dar nu pe un ton de scuză, privind-o pe Emma sfidător, ca pentru a vedea ce avea de spus.

— Sinceritatea este o calitate de soi ales, răspunse diplomatic Emma.

— Htnm, făcu el, continuând s-o privească. Mă rog, în ceea ce zice Poppy e şi un sâmbure de adevăr. Când suntem doar în familie, se întâmplă adesea să nu mâncăm împreună, dar doamna H. s-a gândit că ar fi mai bine să te vedem cu toţii cum arăţi la faţă.

— Eu nu m-am exprimat tocmai aşa, obiectă râzând doamna Henderson.

— Mă rog, asta era ideea, replică domnul Akroyd, indiferent. Prin urmare, dacă tot o facem, să terminăm mai repede. Gavin, sună te rog, şi haideţi să mergem.

— N-o aşteptăm şi pe Zara? întrebă Lady Susan.

Erau primele cuvinte pe care le rostea, şi avea o voce subţire şi slabă, dar în care se simţea clar dezaprobarea.

— Zara poate foarte bine să vină la timp, sau să se lipsească, răspunse domnul Akroyd. N-am să stau eu cu masa după toate toanele ei.

Şi, traversând cu paşi mari camera, deschise uşile sufrageriei. Emma avu impresia că vedea de la cine moştenise Gavin aerul de superioritate. Domnul Akroyd dispăru în sufragerie, dar nimeni altcineva nu se mai clinti, aşa că Emma se simţi foarte stânjenită, fără să ştie ce să facă. Doamna Hendetson interveni imediat, ajutând la destinderea atmosferei – ceea ce părea să fie principalul ei rol în casă.

— Da, mă rog, e trecut deşi jumătate, deci cred că ar trebui să mergem, ce ziceţi? Gavin, vrei s-o escortezi pe domnişoara Ruskin? Lady Susan, intrăm? Vino şi tu, Poppy.

Trecură în sufragerie, cate era dominată de o masă lungă de mahon la care încăpeau lejer douăzeci de oameni. Acum era pusă cu şapte tacâmuri, ceea ce-i făcea să stea atât de departe unii de alţii, încât orice conversaţie devenea aproape imposibilă. Domnul Akroyd se instalase deja într-un capăt, iar când Emma intră, cu Gavin păşind băţos alături, îi strigă:

— Hai, domnişoara… ăă… cum te cheamă, vino şi stai jos aici. Poppy, tu treci acolo, vis-à-vis, ca să vă puteţi vedea mai bine.

Gavin îi trase scaunul indicat, iar Emma se aşeză. Stătea în stânga domnului Akroyd, iar fetiţa ocupase locul din dreapta lui, faţă-n faţă cu ea. Apoi, Gavin se duse să tragă scaunul din capătul opus al mesei, pentru Lady Susan; doamna Hendeison se aşeză în stânga acesteia, iar Gavin se aşeză lângă Emma. Două slujnice intrată să servească supa, şi se lăsă prima tăcere de moarte.

Chiar înainte ca toată lumea să fie servită, domnul Akroyd luă prima gută de supă. Apoi se opri cu lingura în aer şi privi în jurul mesei; după care, ca şi cum ar fi ajuns la concluzia că se aştepta ceva din partea lui, îi spuse Emmei:

— Ei, atunci, domnişoară… ăă… cred că vrei să ne povesteşti câte ceva despre dumneata. Că-n fond, de-asta ne-am adunat aici, nu?

Emma nu prea ştiu cum să răspundă, dar domnul Akroyd nici nu stătu s-o aştepte – în schimb, o prinse de braţ pe servitoarea care tocmai trecea pe lângă el, în drum spre ieşire, întrebând-o exploziv:

— Unde-i fata aia? Julie, du-te sus în camera domnişoarei Zara şi spune-i să vină aici în clipa asta, ai înţeles?

— Da, domnule, răspunse servitoarea şi ieşi grăbită.

— Ei, şi unde rămăsesem? A, da – vorbeşte-ne despre dumneata, domnişoară… ăă… reluă domnul Akroyd,

umplându-şi iar gura.

— Herbert, trebuie neapărat să discutăm afaceri la masă? întrebă sever Lady Susan.

— Mă rog, nu ştiu când crezi că voi mai apuca se văd pe fata asta, răspunse domnul Akroyd, lăsându-şi jos lingura, cu un gest exasperat. În orice caz, nu înţeleg de ce trebuie să ne pierdem vremea cu atâtea aiureli. Dacă Jean spune că-i în regulă, mie mi-ajijfige.

— Mă bucur să aflu că aveţi atâta încredere în judecata mea, spuse doamna Henderson, dar…

— Perfect, atunci, o întrerupse domnul Akroyd. Întrebaţi-o doar pe domnişoara Cumocheamă dacă vrea slujba, şi să terminăm odată.

— Ruskin! interveni lăstit Gavin, încruntându-se la tatăl său. Se numeşte domnişoara Ruskin!

Emma aruncă o privire piezişă şi văzu că i se dilatasem nările, iar pe obraji îi apăruseia pete roşii. Nu-i lua apăraiea, conchise ea; era doar furios şi stânjenit din cauza grosolăniilor tatălui său.

— Oricum ar cheam-o, naibii, asta-i treaba femeilor, nu a mea. Întrebaţi-o ce vreţi s-o întrebaţi, şi pe mine nu mă mai amestecaţi în povestea asta.

Şi, cu aceste cuvinte, îşi atacă din nou supa, fără să mai spună nimic.

Lady Susan nu le dădea atenţie; parcă ar fi fost singura în tot universul, necum doar la masă. Aiabella îşi mişca lingura prin farfuria cu supă, privind în jos, cu un aer de nefericire închisă în sine. Privirea lui Gavin şi cea a doamnei Hendeison se întâlniia pe deasupra mesei.

— Domnişoara Ruskin a predat la o şcoală de stat, spuse veselă doamna Hendeison, pe un ton de conveisaţie.

Gavin preluă mingea la fileu.

— Trebuie să fi fost interesant, spuse el, întorcându-se spre Emma. La ce grupă de văistă aţi predat?

— La şcoala medie, răspunse Emma, elevi între zece şi paisprezece ani.

— Cred că trebuie să fi fost o muncă foarte grea, remarcă doamna Hendeison.

— Într-adevăr.

— Şi plină de responsabilităţi, adăugă Gavin, privind-o pe doamna Henderson ca pentru a-i spune: „e rândul dumitale”.

— Dar şi interesantă! completă Emma, încercând disperată să susţină conversaţia.

Lady Susan şi domnul Akroyd nu le dădeau nicio atenţie.

Emma se întreba, parte copleşită, parte amuzată, cum de ajunseseră împreună, atât de nepotriviţi păreau. Îşi spuse că era timpul să-şi aducă o contribuţie, aşa că-i zise fetiţei:

— Înţeleg că toată lumea îţi spune Poppy – de ce?

Fata ridică un moment privirea, apoi o coborî din nou.

— Aşa mi-a spus tăticul când eram mică, răspunse ea cu o voce jenată. Nu-mi place Arabella, aşa că a spus că nu e nevoie să mă cheme aşa

— Unde dracu-i fata aia? întrebă pe neaşteptate domnul Akroyd, terminându-şi supa şi trântind lingura în farfuria goală; era imposibil de spus dacă ascultase sau nu. Jean, ia sună, te rog. Dacă-şi închipuie că poate să în acel moment, uşa se deschise şi membra absentă a familiei apăru. Era zveltă şi blondă, şi ar fi fost drăguţă, dacă pe faţă nu i s-ar fi citit nemulţumirea. Purta o fustă neagră de seară foarte elegantă şi un tricou de lui ex roz, şi se machiase foarte elaborat pentru o simplă cină în familie. O fi fost posibil, se întrebă Emma, să încerce s-o impresioneze? Totuşi, de ce i-ar fi păsat aşa doar de-o posibilă doică?

— Şi tu unde naiba ai fost? mugi domnul Akroyd. Ai întârziat!

— Ştiu, răspunse ea cu obiăznicie, aruncând o privire’s fidătoare spre Gavin, care se uita la ea.

— Ei bine, acum n-ai să mai primeşti supă, dedată domnul Akroyd. Nu te mai aştept.

— Perfect. Nu pot să sufăr supa.

Şi, ignorând-o ostentativ pe Emma, ocoli masa şi se

aşeză.

— Zara, dumneaei e domnişoara Ruskin, o prezentă doamna Hendeison, încă încercând să salveze aparenţele.

— Da, ştiu, răspunse Zara cu o indiferenţă studiată, scuturându-şi şervetul. Emma, care fusese pregătită s-o salute politicoasă, căzu pradă unei deznădejdi amuzate. Oaie în casa aia nu exista nimeni care să se comporte normal?

Chiar atunci, servitoarele reveniia să strângă farfuriile de supă şi să aducă felul doi, aşa că pentru un timp avută un pretext să nu vorbească. Emma văzu că Poppy nu mâncase nimic altceva decât o bucăţică de pâine şi, când i se servi un piept de pui în sos de ciuperci, se uită la el aproape cu disperare. Oare fusese bolnavă? se întrebă Emma. Trebuia se întrebe pe doamna Hendeison, cât de curând posibil.

Lângă pui se mai serviseră cartofi noi, morcovi tineri şi sparanghel. Era o masă simplă, bine gătită. Gavin mânca încruntat, cu o concentrare aproape sălbatică, iar Zara, cu o nepăsare demonstrativă. Emma o privi pe Poppy. Aceasta se prefăcea că-şi tăia carnea, plimbând-o doar prin farfurie, amărâtă. Tăie o bucăţică de cartof şi o duse la buze, apoi o lăsă să cadă la loc pe farfurie. În acel moment, surprinse privirea Emmei; aceasta îi zâmbi ştrengăreşte – „Cu asta nu rezolvi nimic, să ştii!” – iar fetiţa roşi brusc, vinovată.

— Acum, c-a venit la noi domnişoara Ruskin, pot să mă duc din nou la călărie? întrebă ea, ca pentru a distrage atenţia; adăugă repede, către Emma: n-am mai fost de mult, fiindcă n-avea cine să mă ducă, iar singură n-am voie să merg.

Emma nu putu ignora o asemenea chemare în ajutor.

— Ai un ponei al tău? întrebă.

Fata se mai lumină puţin la faţă.

— Da, îl cheamă Misty şi e alb…

— Vrei să zici că e gri, i-o reteză Zara. Nu există cai „albi”, ar trebui să ştii asta, la vârsta ta.

Poppy. se înroşi în obraji.

— Nu-mi pasă. Am să zic că-i alb, fiindcă este alb! declară ea, sfidător.

— Ei bine, atunci n-ai să arăţi decât ce proastă eşti! Oricum, sunt sigură că ea habar n-are să călărească, adăugă Zara, cu o privire spre Emma. De ce-ar fi avut nevoie să înveţe, acolo de unde vine ea?

Poppy întoarse imediat capul spre Emma:

— Ştii să călăreşti, nu-i aşa? Pun pariu că ştii.

— Am învăţat într-adevăr, când eram mică, dar n-am mai făcut-o de mult. Totuşi, cred că aşa ceva nu se uită, aşa-i?

— Unde-ai învăţat? o întrebă şi doamna Henderson, sperând să menţină conversaţia la un standard civilizat.

— În Epping Forest. Am urmat un curs la o şcoală de călărie, când aveam vreo doisprezece ani.

— Ştiam eu că poţi! spuse Poppy cu recunoştinţă. Deci, am să mă pot duce din nou la călărie, da? Poate să vină cu mine? întrebă ea, uitându-se de la mama la tatăl său, care n-o ascultau niciunul, după care făcu din nou apel la doamna Henderson. Se poate?

Zara se şi repezi:

— Şi pe ce crezi c-o să călărească? Doar nu-ţi închipui c-ams-o las pe calul meu, sper, nu?

— Păi, şi de ce nu? întrebă sfidător Poppy.

— Nu fi ridicolă. N-are cum să se descurce cu el. Şi-n plus, s-ar putea să am şi eu nevoie.

— Da’ tu nu l-ai mai scos de nu ştiu câte săptămâni.

— I-ar fi imposibil să-l călărească destul de bine. N-am chef să mă trezesc cu gura lui Barbary făcută praf de cine ştie ce începătoare.

Această bădărănie gratuită o făcu pe Emma să ridice din sprâncene, dar întrebă totuşi:

— Eventual te-aş putea însoţi cu bicicleta?

Pentru prima oară, Zara i se adresă direct.

— Aici n-avem nicio bicicletă! afirmă ea, cu un aer de triumf pueril.

— Am să cumpăr o afurisită de bicicletă! mugi pe neaşteptate domnul Akroyd, făcându-i pe toţi să tresară.

Lady Susan îşi trase respiraţia zgomotos, dezaprobator. Soţul ei privi încruntat în susul şi-n josul mesei.

— Şi acum, să terminăm odată cu toate ciorovăielile astea afurisite! Parc-aţi fi o haită de hjene, toţi! Julie, strânge farfuriile!

Masa fu eliberată, iar Emmei i se dădu de ales între şerbet de zmeură şi budincă de ciocolată. Tocmai voia să ceară şerbet, când Zara spuse cu voce sonoră:

— Sfinte Cerule, normal că şerbet! Budinca-i pentru copii, doar Poppy o s-o mănânce.

Un drăcuşor o îndemnă pe Emma să-i spună servitoarei care aştepta alături:

— Pentru mine, budincă de ciocolată, vă rog. Îmi plac toate budincile, dar cea de ciocolată e favorita mea.

Femeia o servi – cu, Emma ar fi putut să jure, un zâmbet şovăindu-i în colţul gurii.

— Doamne Sfinte, ce vulgar! comentă Zara, privind spre farfuria Emmei.

Numaidecât, Gavin spuse:

— Iau şi eu budincă, te rog.

— De când mănânci tu budincă?! ţipă Zaia, ca şi cum ar fi fost înşelată la cărţi.

— De-acum – ce, n-am voie? replică Gavin.

— Cum să ai voie, când ţie nu-ţi place budinca, nu se lăsă fata, cu o insistenţă de-a dreptul sinucigaşă.

— Atunci, trebuie să am vreun alt motiv. Las în seama ta să-l alegi.

Îşi privi cu răceală sora vitregă, iar obrajii acesteia se înroşiia. Deschise gura să-i răspundă, dar domnul Akroyd ridică privirea din farfurie, intervenind:

— Dacă mai pronunţă cineva o singură dată cuvântul „budincă”, iese din camera asta. Astăseala paic-ar fi o afurisită de casă de nebuni aici!

În tăcerea care se lăsă, Emma îşi dădu seama că Lady Susan încă nu-şi anunţse preferinţa şi, ţinându-şi respiraţia o secundă, aproape-şi imagină isteric că avea să aleagă tot budinca de ciocolată. Dar, desigur, doamna casei

nu făcu un lucru atât de vulgar. Alungă doar servitoarea cu un gest şi luă nişte struguri de pe fructiera supraetajată care decora masa.

După ce-şi primi cafeaua, Lady Susan se uită dintr-odată spre Emma, deşi nu chiar la ea, şi întrebă:

— Vânezi, domnişoara Ruskin?

Emma nu se putu stăpâni.

— Ce anume?

Întorcând capul, Zara aruncă o privire dispreţuitoare în direcţia ei.

— O, Doamne, Dumnezeule! mormăi ea printre dinţi.

Dar Emma nu dorea să intre în ritualul tribal al mârlăniei, aşa că se grăbi să adauge:

— Nu, mă tem că nu vânez. N-am avut niciodată ocazia.

Lady Susan digeră această ştire fără nicio emoţie. Încercă din nou:

— Întâmplător, eşti rudă cu Ruskinii din Norfolk?

— Teamă mi-e că nu ştiu, răspunse Emma. Tatăl meu era din Hoxton. Acolo m-am născut şi eu.

— În Hoxton? se interesă Lady Susan, încruntându-se vag. Şi unde…?

— Este în capătul estic al Londrei, îi spuse Emma.

Ochii doamnei se dilatară uşor, ca şi cum ar fi auzit o vorbă indecentă, apoi întoarse capul şi începu să-i vorbească încet doamnei Henderson.

În cfpta următoare, Gavin apăru alături, cu ceaşca de cafea în mână, aşezându-se pe canapea în timp ce-i spunea politicos:

— Mă întreb, domnişoară Ruskin, dacă aţi dori să veniţi cu noi la biserică, mâine dimineaţă. Mai avem un loc în maşină. Ne ducem la biserica parohială din sat, iarslujba din Duminica Paştilore foarte frumoasă.

— Da, vă mulţumesc, mi-ar face mare plăceie, răspunse Emma, bucuroasă că în sfâişit i se spusese şi o vorbă bună.

— Obişnuiţi să mergeţi la biserică?

— Ei, sunt la fel de credincioasă ca oricine, dar n-am

mai fost de ani de zile, răspunse Emma. Cred că oamenii nu mai prea obişnuiesc s-o facă, la Londra.

— Ce legătură are Londra cu asta?

— A, nu ştiu… doar că viaţa de-acolo e altfel decât la ţara, nu? în Londra nu există comunităţi atât de strâns unite.

— Şi credeţi că acesta e un motiv suficient pentru a merge la biserică? o întrebă el, pe un ton din câte Emma nu-şi putu da seama dacă o dezaproba sau nu.

— Be-asta trebuie s-o stabilească fiecare în parte, spuse ea. Mie-mi va plăcea muzica şi atmosfera – două motive suficiente ca să mă duc.

— Sunteţi foarte directă, nu-i aşa? constată el, la fel de neutru.

— Mă străduiesc. Aşa, câştig mult timp şi scap de confuzii. Dar stilul direct de a fi nu e propriu şi familiei Akroyd? Tatăl dumneavoastră, cel puţin, aşa spunea.

La asta, Gavin nu-i răspunse, privind-o doar uşor încruntat, speculativ. „Iar am făcut-o fiartă”.

Îşi spuse ea. „Of, fir-ar să fie!”

Fură întrerupţi de doamna Henderson.

— Cred că e timpul ca Poppy să se culce, spuse ea, ridicându-se. Şi dumneata arăţi destul de obosită, domnişoară Ruskin, adăugă, oferindu-i Emmei şansa să scape.

Emma le ură noapte bună tuturor celor prezenţi. Zara şi Lady Susan nu răspunseră, dar Gavin, ridicându-se şi el, politicos, spuse:

— Pentru cei care merg la biserică, micul dejun e la ora opt. Vă rog s-o anunţaţi la doamna Henderson la ce oră aţi dori să fiţi trezită, şi va aranja ea.

— Mulţumesc.

La etajul întâi, Emma se uită la faţa palidă a fetiţei şi-i spuse:

— Atunci, noapte bună, Poppy – pot să te numesc aşa?

Poppy dădu din cap.

— Mâine o să mai fiţi aici?

— Da, desigur. N-ai auzit când am spus că voi veni la biserică?

— Ba da, da' oamenii spun multe… replică fetiţa pe un ton misterios, şi pe urmă nu le fac.

— Ei bjne, eu cu siguranţă voi mai fi aici mâine. Ne vedem la micul dejun.

Fetiţa o privi un moment serioasă, apoi dădu iar din cap, mulţumită, deşi fără să zâmbească.

— Atunci, te bună.

Rămasă singură în camera ei, Emma nu se putu linişti imediat. Începu să se plimbe, ievăzând în minte toată seara şi încercând să-şi pună în ordine impresiile despie acea familie atât de ne familială.

Auzi o bătaie în uşă şi, când deschise, o văzu pe doamna Hendeison, cu o expresie jenată pe faţă.

— Domnişoara Ruskin, mă bucur că încă nu te-ai culcat, spuse ea grăbită.

„Asta e”, îşi zise Emma. „Acum îmi va spune să-mi fac bagajele”.

— Sper… sper că nu ţi-ai făcut o impresie prea proastă despre noi.

Râse nervos.

— Mă tem că n-a fost cea mai sociabilă seară.

— A, nu, nicio problemă, încercă Emma să găsească un răspuns politicos. Ăă… cina a fost foarte plăcută.

Doamna Hendeison continuă grăbită:

— Problema e că Poppy s-a ataşat foarte tare de dumneata. Tot comenta, în timp ce urcam scara, şi se bucura mult că-i vei fi doică. Biata fată chiar are nevoie de cineva care să se ocupe numai de ea. Sper… vreau să zic, presupun… că ai ajuns la vreo concluzie în legătura cu oferta?

— Nu cred că a fost nevoie, răspunse Emma. Eram sigură că nu voi primi slujba. Lui Lady Susan nu i-am făcut o impresie prea bună.

— A, eu în locul dumitale nu mi-aş bate prea mult capul cu asta, replică doamna Henderson. Lady Susan n-o să-şi facă nicio problemă, iar pe domnul Akroyd l-ai auzit

când a spus că-mi va respecta decizia. Gavin e cel ce va avea cu adevărat ultimul cuvânt.

Emma fu atât de surprinsă, încât nici nu reuşi să întrebe de ce. Doamna Henderson continuă grăbită:

— Dacă ar fi să ţi se ofere slujba, te-ai mai gândi s-o primeşti?

— A, desigur, răspunse Emma, fără îndoială că m-aş gândi.

Ea însăşi era destul de surprinsă să audă fermitatea răspunsului.

— Mă bucur, spuse doamna Henderson.

Şi, după ce-i ură noapte bună, se răsuci pe călcâie şi plecă.

Capitolul 5

După tumultul emoţional din seara trecută, Emma dormi prost şi se trezi cu senzaţia înfricoşătoare că se mai afla cineva în cameră. Un moment mai târziu, draperiile fură trase la o parte, făcând-o să se ridice brusc în capul oaselor, cu un mic strigăt şocat.

— O, mă scuzaţi, domnişoară, v-am speriat?

Era o femeie tânără, o necunoscută. Emma o privi buimacă, fără să ştie unde se afla.

— E trecut de şapte şi jumătate. V-am adus un ceai.

— A...! Da, mulţumesc.

Încet, reveni la realitate. Era la Long Hempdon, şi o trezea din somn o servitoare, ia să vezi! îşi luă ceaiul şi sorbi recunoscătoare.

Afară soarele strălucea, şi câteva mii de păsări ciripeau şi fluierau în copaci. Nici nu se compara cu Muswell Hill, unde le acoperea zgomotul traficului.

„Oare ce-oi fi găsit la viaţa în oraş?” se întrebă ea, în timp ce pornea spre baia unde n-avea să găsească nici strecii uzi ai lui Ali întinşi la uscat pe bara duşului, nici pudra de talc a Suzannei împrăştiată pe toate suprafeţele.

Când coborî la micul dejun, îi găsi pe Gavin, Poppy şi doamna Henderson mâncând deja. Gavin citea secţiunea de afaceri a ziarului „Sunday Times”, iar doamna Henderson o asculta pe Poppy, care tocmai îi descria ouăle

de Paşti pe care le găsise lângă pat când se trezise.

— Deja am mâncat două mini-ouă Rolo şi un ou Buttons întreg, şi o jumătate de ou Cadbury cu frişcă. Şi de Paşti sunt aproape la fel de frumoase ca la Crăciun!

— O să te doară burta, oroare mică, o preveni Gavin, fără să ridice ochii din ziar.

— Pe mine nu mă doare niciodată burta de la ciocolată, numai de la spanac şi ficat şi alte chestii de-alea, replică Poppy.

— Bună dimineaţa, domnişoară Ruskin, o salută doamna Henderson. Ai dormit bine?

Şi, cu o înclinare prietenoasă a capului, îi indică locul liber de lângă Gavin.

— Da, mulţumesc, răspunse Emma, aşezându-se, în timp ce se întreba de ce oamenii obişnuiesc mereu să-i întrebe pe ceilalţi dacă au dormit bine când n-a fost nici vorbă de aşa ceva.

Gavin îi aruncă doar o privire scurtă şi-şi continuă lectura, ca şi cum ar fi fost hotărât să n-o ia în seamă. Poppy îi zâmbi timid, atentă să-şi înfigă linguriţa în oul fiert fără ca gălbenuşul să dea pe din afară.

— Pot să-ţi tom o cafea? se oferi doamna Henderson.

— Da, mulţumesc.

Emma se simţea datoare să facă puţină conveisaţie politicoasă.

— Nu-i aşa că-i o zi minunată? Când m-am trezit, tocmai mă gândeam ce frumos e să fii la ţară într-o zi ca asta.

Doamna Henderson zâmbi, gata să răspundă, dar Gavin îşi deschise ziarul la o altă pagină, cu mult zgomot, şi spuse calm:

— Mă tem că nu prea ştii să descifrezi semnele vremii, domnişoară Ruskin. Cu siguranţă, într-o oră, două, va ploua.

— O, nu pot să cred! protestă Emma veselă, convinsă că voia doar s-o sâcâie. Cu cerul ăsta albastru, şi nişte norişori atât de albi şi pufoşi…

— Un cer a cărui culoare nu e demnă de încredere în

perioada asta a anului, spuse el, fără s-o privească. Iar norişorii cei pufoşi vin dinspre apus, ceea ce întotdeauna anunţă ploaie.

— Poate că domnişoara Ruskin n-a prea avut ocazia să studieze vremea, locuind la Londra, spuse doamna Henderson, pe un ton împăciuitor.

Gavin o privi cu o sprânceană înălţată.

— Încerci să sugerezi că la Londra vremea nu se schimbă niciodată?

Doamna Hendeison se încruntă la el, dar Emma declara veselă:

— Eu nici măcar nu ştiu încotro e apusul.

Dacă aveau chef de-o orăşeancă neştiutoare, putea să le facă pe plac.

Poppy o privi şocată:

— Vai, dar cum se poate să nu ştiţi! Răsăritul e acolo de unde răsăre soarele, iar apusul, unde apune. Toată lumea ştie asta. Eu o ştiu de când m-am născut… aproape!

— Eu nu mă pricep să deosebesc răsăritul şi apusul decât pe hărţile de la metrou, spuse Emma.

— Cum adică, hărţi de la metrou? întrebă Poppy, nedumerită.

— Ei, vezi, că nici tu nu le ştii.pe toate! îi atrase atenţia doamna Henderson, pe un ton dojenitor. Chiar dacă la ţară eşti la tine acasă, în Londra te-ai rătăci imediat. Preferi ceva cald la micul dejun, domnişoară Ruskin? se grăbi ea să continue, hotărâtă să schimbe subiectul. Dacă doreşti ouă cu şuncă, sau aşa ceva, pot să sun.

— Emma voia să refuze dar, simţind că Gavin o privea, se hotărî să fie cât mai pretenţioasă – măcar cu o distracţie bună să se aleagă din acel weekend.

— Da, vă rog. Duminica îmi place să iau un mic dejun copios. În zilele de şcoală n-am timp, de obicei, pentru mai mult decât o felie de pâine prăjită.

Micul dejun fu excelent, iar Emma înfulecă totul, în timp ce Gavin îşi citea ziarul mai departe, doamna Henderson descria arhitectura bisericii locale, iar Poppy se lupta cu plictiseala. Emmatocmai savura o felie de pâine

prăjită cu marmeladă, când uşa se deschise şi intră Zara.

— 'Neaţa. N-am întârziat prea mult, nu-i aşa?

salută ea, aşezându-se pe locul de lângă Poppy, care o privea cu uimire nedisimulată.

— Nu, în niciun caz, iâspunse doamna Hendeison, la fel de surprinsă. Să sun? Vrei ceva cald?

— Doamne fereşteee! exclamă Zara, cutremurându-se teatral. Ce fel de oameni crezi că mai mănâncă ouă cu şuncă dimineaţa, ca pe vremea bunicii? împinge-mi doar o felie de pâine prăjităncoace, te rog.

— Vezi să nu te-mping eu de pe balcon, replică Gavin, privind-o încruntat peste marginea ziarului. Şi-n fond, ce-i cu tine trează la ora asta?

Zara îl privi sfidătoare.

— Vin cu voi la biserică, desigur. Doar e Duminica Paştilor.

— Dar, Zara, tu nu te duci niciodată la biserică, îi spuse Poppy pe un ton de reproş. La Clăciun, când Gavin s-a supărat pe tine, ai zis că-i o prostie, şi-atunci el a zis că n-are niciun rost să te duci, şi tu ai zis…

— Tu să taci, că nu te-a-ntrebat nimeni, i-o reteză scurt Zara.

— N-o fi întrebat-o, dar are dreptate, replică Gavin. De ce te-ai răzgândit aşa, brusc?

Privirea lui pătrunzătoare o ia eu pe Zara să roşească uşor.

— Ce importanţă are de ce m-am răzgândit? M-am răzgândit, şi gata. Oricum, dacă tot faceţi mereu pe preacuvioşii. ar trebui să vă bucuraţi că vreau să vin şi eu.

— Da, mă rog, în mod normal m-aş bucura de întoarcerea fiicei rătăcitoare, spuse sec Gavin, dar ştii foarte bine că tata a luat Mercedesul, iar Atkins a dus Rolls-ul la Cold Ashford. Vom merge cu Mini-ul doamnei Henderson, iar ăla nu are decât patru locuri.

— Pă, nicio problemă, spuse Zara, ungându-şi concentrată pâinea cu unt. Domnişoara Cumocheamă poa' să stea acasă. Cred că nici nu vrea să vină. Aseară a zis că-n mod normal nu se duce niciodată.

Poppy deschise gura să răspundă, dar Gavin i-l o luă înainte.

— Maşina are numai trei locuri pe lângă şofer, spuse el calm, iar domnişoara Ruskin a venit prima.

— A venit prima? repetă Zara cu dispreţ. Adică, cum? Aseară a spus că voia să se ducă fiindcă era un loc liber în maşină. Acum nu mai e niciun loc liber, aşa că poate să stea acasă. Ce s-o mai lungim atâta?

Un moment domni tăcerea. Emma se întreba ce făcuse pentru a fi atât de duşmănită de o fată pe care abia o cunoştea, când Gavin începu să-şi împăturească ziarul, cu un aer de finalitate.

— N-o mai lungim deloc. Dacă vrei neapărat să te duci, poţi merge cu doamna Henderson şi Poppy, în Mini, iar eu o iau pe domnişoara Ruskin cu maşina mea.

Şi-şi împinse scaunul înapoi, ieşind, înainte ca altcineva să scoată o vorbă. Zara avu bunul-simţ de a se arăta cam plouată, dar Poppy făcu ochi mari, aruncând flăcări din privire.

— O, dar nu-i cinstit! De nu ştiu când îl rog pe Gavin să mă ia cu maşina lui, da’ el nu vrea. Merge mereu aşa de repede, şi mămica zice că azi-mâine o să moară într-un accident, da’ pun pariu că nici vorbă!

— Ţine-ţi gura, Poppy, mârâi Zara.

— Ba n-o să mi-o ţin! insistă fetiţa, sfidător. Tăticul zice că un fiu al lui nu poate să conducă prost, şi că a avut Elan-ul un an de zile şi nicio zgârietură nu i-a făcut, aşa că nu poarte fi decât foarte bun, fiindcă Mini-ule tamponat peste tot, iar tăticul zice că fiindcă doamna Henderson îl buşeşte la parcare. Ce-i aia, buşeşte la parcare?

— Poppy, nu mai tot trăncăni şi bea-ţi laptele! îi spuse doamna Henderson, surprinzând privirea Emmei şi abia stăpânindu-şi râsul.

Fetiţa îşi răsfrânse buza de jos.

— Nu-mi place laptele. De ce nu pot să beau ceai?

— Fiindcă ţie îţi face mai bine laptele, răspunse doamna Henderson cu aerul obosit al cuiva care a mai discutat de nenumărate ori acelaşi subiect.

Poppy se pregătea s-o contrazică din nou, iar Emma se hotărî să se retragă, pentru ca nu cumva să se întoarcă şi împotriva ei.

— Cred că mă duc să fac ordine în camera mea, dacă mă scuzaţi, spuse, şi părăsi f-amilia dezbinată cu toată demnitatea de care era în stare.

Previziunile Emmei cu privire la drumul până la biserică se adeveriseră: Gavin conducea tăcut şi sumbru, fără să-şi ia ochii de la dr-um, ca şi cum abia ar fi aşteptat să scape de acea sarcină obositoare. Emma simţea din nou că i se deştepta drăcuşorul din suflet: avea să-l facă ea să vorbească! începu să-i pună întrebări despre tot ce-i trecea prin minte: ce păsări erau alea de-acolo? Şi care e diferenţa dintre o cioară şi o stăncuţă? Şi vântul de apus suflă înspre sau dinspre apus? Şi copacii ăia ce sunt?

Gavin îi răspundea cât putea de scurt, până când Emma îl întrebă ce flori erau acelea, arătând la întâmplare şi nimerind spre o pantă plină de mici trompete galbene.

— Narcise, răspunse el scurt, aruncându-i o privire piezişă. Presupun că vrei să-mi spui că nici de-astea n-aveţi la Londra.

— O, cum să nu, râse Emma, dar ştiţi, narcisele de la ţară sunt mult mai mari decât cele de la oraş.

Frumoşii obraji ai lui Gavin se înroşiră, iar privirea i se îndreptă iar spre drum.

— Nu ştiu ce fel de jocuri încerci, dar probabil crezi că e foarte interesant să te amuzi pe seama altora. Om fi trăind noi la ţara, da’ nici proşti nu suntem, să ştii.

— Nici nu mă gândisem la aşa, ceva, răspunse

Emma, pe jumătate spăsită, pe jumătate nemulţumită. A fost doar o glumă.

— A, o glumă, zici? repetă el, parcând lângă zidul bisericii. Scuză-mă, dar eu credeam că rostul glume lor e să distreze.

Regretele Emmei se risipiră imediat. Ce încrezut nesuferit şi plin de sine!

Gavin coborî din maşină fată o vorbă şi ocoli pentru a-i deschide şi ei portiera. Oricât de greu îi era să se ridice

de pe fotoliul jos al maşinii sport, Emma nu-i luă mâna întinsă. Ieşi cu toată demnitatea de câte era în stare, îl aşteptă să ridice capota maşinii, apoi pomi înaintea lui, spre biserică. Se aşezată unul lângă altul pe o bancheta din faţă, aşteptând să sosească şi ceilalţi.

Biserica era foarte frumoasă şi, în fond, era Duminica Paştilor, aşa că Emma se hotărî să-şi alunge resentimentele, concentrându-se asupra imaginilor şi sunetelor din jurul ei. Întoarse capul spre el, cu o privite prietenoasă, dar Gavin se uita drept înainte, evitându-i ochii. Emma ridică din umeri şi se lăsă păgubaşă.

Când ieşiră din biserică, după slujbă, Emma constată că, spre surprinderea şi nemulţumirea ei.

Gavin avusese dreptate în legătură cu vremea. Tot cerul se acoperise de nori şi tocmai începea ploaia, cu stropi mari, risipiţi de un vânt puternic – vânt de la apus, probabil, îşi spuse ea abătută.

— Of, fir-ar să fie, protestă Poppy. Voiam să vă arăt grajdurile şi calul meu favorit, în după-amiaza asta.

— O să plea din ce în ce mai tare, adăugă Gavin. Bine că am ridicat capota.

— Haideţi, că ţinem circulaţia în loc, spuse doamna Henderson, venind în urma lor, sub porticul bisericii. Cred c-ar fi cazul să mergem. Unde-i Zara?

Sora cea mare rămăsese mai în urmă, stând de vorbă cu o prietenă.

— Poppy, du-te şi cheam-o, vrei?

Zara se apropie, împreună cu alte două fete de aceeaşi vârstă cu ea, ambele drăguţe şi îmbrăcate elegant. Ochii lor păreau atraşi spre Gavin ca de un magnet, indiferent cu cine vorbeau.

— Natalie şi Victoria vin cu noi la masă, anunţă veselă Zara, când îi ajunse din urmă.

— Ce frumos că ne-ai invitat, spuse Natalie. Acasă e groaznic duminica Charlie Patterson, nu-i aşa, Vie?

— Groaznic, fu şi Victoria de acord, fără să-şi ia ochii de la Gavin. La tine e mult mai frumos, Zara.

— Ei, atunci mă tem că va trebui să aşteptaţi aici

până mă pot întoarce să vă iau, spuse Gavin. În Mini încap doar patru persoane.

— Ei, haide, Gavin, nu fi absund, obiectă imediat Zaia, mofturoasă, ia-o pe Poppy cu maşina ta, noi mergem cu doamna H., iar domnişoara Ruskin poate să aştepte aici. Sub portic n-o s-o plouă, adăugă ea în grabă, când îl văzu pe Gavin încruntându-se alarmant.

— Ştii foarte bine că mama ta nu vrea ca Poppy să circule cu maşina mea, spuse el.

Emma începea să se enerveze. Pentru numele lui Dumnezeu, membrii acelei familii nu ştiau decât să se certe? Se săturase să-i tot audă cum discutau despie ea ca despie un obiect.

— E-n regulă, pot să merg şi pe jos, se oferi ea. Oricum voiam să respir puţin aer curat, şi să văd locurile.

— Ba nu, aşteaptă aici şi vin eu să te iau, spuse Gavin, acceptând inevitabilul.

— Nu e nevoie…

— Am spus c-am să vin să te iau! Plouă şi e mai frig decât crezi, şi-n plus, nici nu ştii drumul. Te rog să nu mă contrazici, mai adăugă el obosit, când Emma deschise gura să protesteze din nou.

O luă pe Zara de braţ şi o duse grăbit spre maşină, urmat de celelalte două fete. Emma îi aşteptă să plece, apoi pomi pe jos, aşa cum avusese tot timpul intenţia. Oricum n-avea de gând să îndeplinească ordinele Darului lui Dumnezeu pentru Femei! Nu avea prea mult de mers, iar drumul era drept. Unde şi cum să se poată rătăci?

Spre ciuda ei, Gavin avusese dreptate în privinţa frigului. Ar fi fost mult mai bine să rămână în cerdacul bisericii – dar nu, trebuise să fie ea căpoasă şi să arate că o londoneză nu se speria de puţină ploaie şi câteva uliţe de ţară!

Dar un sat într-o duminică ploioasă era cel mai ostil loc cu putinţă. Toate casele erau ferecate şi nu se zărea nici ţipenie de om. Ploua tot mai tare, iar Emma era gata să jure că stropii erau mai uzi decât cei de la Londra. „Urăsc viaţa la ţară”, îşi spuse ea cu furie şi, îndesându-şi

mâinile în buzunare, merse mai departe.

În faţa ei, drumul cotea, iar Emma avu impresia că nu în direcţia cea bună, aşa că se gândi s-o taie peste câmp. Dacă Gavin se întorcea după ea şi n-o găsea, avea să-şi dea seama că venise pe scurtătură.

Tocmai ajunsese la jumătatea câmpului, când auzi un glas strigând ceva. Se gândi că poate era Gavin, aşa că-şi văzu de drum, fără să-l ia în seamă. Strigătul răsună din nou, mai tare de astă dată, iar Emma îşi dădu seama cu întârziere că nu era glasul lui Gavin.

— Alo, matale! Ce naiba faci? Stai pe loc!

Întoarse capul şi văzu un bărbat înalt, cu cizme de cauciuc, venind grăbit spre ea pe marginea câmpului. Îşi agita pumnul, furios, iar sub braţul celălalt ţinea un obiect ce semăna îngrijorător cu o puşcă.

— Îmi calci în picioare griul, nesimţito! Pun poliţia pe urmele tale! Stai pe loc, fir-ai a dracului să fii!

Abia acum, Emma văzu că păşise peste nişte firişoare verzi subţiri. „O, Doamne", îşi spuse ea, îmoşindu-se la faţă de ruşine. Deci, nu era iarbă... Omul se apropia, roşu la faţă, şi într-adevăr avea o puşcă. Oare avea voie să tragă în cei care-i invadau proprietatea? Emma nu ţinea să afle pe pielea ei.

O luă la fugă spre poartă, în ţipetele reînnoite ale ţăranului din spatele ei, şi sări peste gărduleţ, în graba ei de a scăpa mai repede, bucuroasă că fusese dintotdeauna agilă. Pe tarlaua alăturată părea să crească într-adevăr iarbă, dar Emma preferă să nu mai rişte, aşa că-şi continuă goana pe margine, cât mai aproape de gardul viu.

Altă poartă nu se vedea, dar după un timp ajunse într-un loc unde gardul viu era destul de rărit ca să se poată strecura prin el. Cu puţin efort, reuşi, după care ajunse pe o altă plantaţie, având în partea opusă o poartă prin care se vedea un drum. Încetcând să se orienteze, conchise triumfător că era acelaşi pe care venise şi că, într-adevăr, redusese mult distanţa. În orice caz, hainele i se udaseră, îi era frig şi abia aştepta să se întoarcă în lumea civilizată.

Aici iaifea era adevărată şi plină cu urme de copite. În clipa următoare, Emma zări cu coada ochiului o mişcare şi, întorcându-se într-acolo, văzu nişte animale albe cu negru adunate lângă gard. Foarte bine – vacile n-o speriau. O fi fost ea orăşeancă, dar nici chiar o fricoasă nu era. Îşi continuă drumul.

Una dintre vaci se desprinsese de lângă celelalte şi mergea spre ea, astfel încât ar fi ajuns-o chiar înainte de a ieşi pe poartă. Emma începu să se cam neliniştească. Grăbind pasul, vaca ajune între ea şi poartă, unde se opri – iar. Emma observă că nu avea uger.

Îngheţă pe loc, încremenită.

O vacă fără uger nu putea fi vacă. Asta însemna că era un taur. Emma se afla singură pe câmp, cu un taur între ea şi singura poartă.

Taurul o privea lung, după care îşi azvârli capul într-o parte. Căuta locul unde s-o împungă cu coarnele! îşi spuse Emma, în panică. O, ce proastă fusese! De ce nu-l ascultase pe Gavin? De ce trebuise să fie atât de ambiţioasă?

Chiar atunci, dincolo de poartă se opri o maşină roşie şi, spre imensa ei uşurare, Emma îl recunoscu pe Gavin coborând şi apropiindu-se.

— Ce njtiba te-a apucat? întrebă el cu cel mai ostil, dar şi binevenit, glas.

Taurul îl privi, apoi întoarse iar capul spre Emma.

— Nu striga! îl imploră ea, cu voce gâtuită. Nu-I înfuria. O să mă atace…

— Să te atace…? Of, pentru numele lui Dumnezeu!

Dintr-o mişcare fluidă, Gavin sări peste poartă, iar tauiul pufni şi se îndepărtă de amândoi. Fără să-l mai ia în seamă, Gavin veni spre ea. În clipă când o apucă de braţe, Emma îşi dădu seama că era gata să i se taie genunchii.

— Ce Dumnezeu ţi-a venit să te opreşti în mijlocul câmpului ca o năioadă? întrebă el nervos. Şi la o adică, ce căutai aici? Paică-ţi spusesem să mă aştepţi în cerdacul bisericii.

— Da, aşa mi-ai spus… şi pe urmă, n-ai mai venit,

replică ea, printre dinţi. Ce era să fac?

— Îmi pare rău, am fost reţinut. Dar trebuia să mă aştepţi. Ce credeai, că aveam să te las acolo?

Părea improbabil, aşa că Emma murmura un lăspuns neinteligibil.

— Haide, să mergem la maşină. Mă mir de dumneata, că te-ai speriat de o simplă vacă.

„Uite că-ncepe”, îşi spuse ea, „predica despre orăşenii nepricepuţi!”

— Nu mi-e frică de vaci, răspunse scurt, cu dinţii clănţănindu-i. Dar orice om cu mintea întreagă se teme de tauri – cu excepţia marelui Gavin Akroyd, pare-se.

— Nu era taur, caraghioaso, spuse el, amuzat.

Emma îşi desprinse braţul din strânsoarea mâinii lui, privindu-l furioasă.

— Ascultă, nu încerca să faci pe deşteptul cu mine! strigă ea, aproape plângând. Ştiu şi eu să recunosc un taur, când îl văd. Vacile au ugere!

Gavin zâmbea cu toată faţa, clătinând din cap.

— Aşa ţi-a venit ideea? Sărăcuţa de tine, pe pajiştea asta sunt numai viţici. Vaci tinere, neduse la montă. Încă nu li s-au dezvoltat ugerele.

— Şi de unde naiba voiai să ştiu eu asta? ţipă Emma, în culmea enervării.

Gavin ridică mâinile, încercând s-o tempereze.

— Nu-s eu de vină că te-ai hotărât s-o iei pe coclauri. Şi-n plus, chiar dacă mica ta prietenă de-acolo te-ar fi atacat, nu prea avea ce să-ţi facă. Tuturor li s-au tăiat coarnele.

Aşa era, văzu abia acum Emma. Cum de nu observase? Cu umilinţa completă, pomi în tăcere pe lângă el spre maşină, fără a se simţi măcar consolată de faptul că Gavin reuşea, spre lauda lui, să nu râdă. O ajută să intre, apoi ocoli pe partea cealaltă, se aşeză la volan şi porni motorul.

— Am să dau drumul şi la căldură, spuse el cu bunătate. Cred c-ai îngheţat.

În maşină era minunat de cald şi mirosea a pielărie

nouă – un miros tipic al civilizaţiei.

— Mulţumesc, răspunse ursuză Emma.

Maşina porni. La picioarele ei începea să se adune o mică băltoacă, făcând-o să se simtă cam vinovată.

— Îţi ud maşina, spuse ea, cu voce mică. Îmi pare rău.

— Nu-ţi face griji. Când ajungem, du-te direct sus şi fă o baie. Să nu te vadă aşa amicele Zarei.

Îl privi surprinsă, şi văzu că-i zâmbea cu o expresie total diferită de cele pe care i le văzuse până atunci pe faţă.

— Mulţumesc, spuse ea.

Era nedumerită. Se întâmpla ceva – între ei se stabilea un contact la care nu se aşteptase. Nu ştia nimic despre el, şi totuşi simţea că începea să-l placă, de parcă s-ar fi cunoscut de multă vreme; ba mai mult, şi el o plăcea, ceea ce era cu atât mai ciudat şi improbabil.

— Ăă, ascultă… începu Emma, cu voce ezitantă.

— Da?

— Apropo de vaca aia…

Gavin zâmbi din nou.

— N-am să suflu o vorbă, îi promise el, privind-o în ochi cu căldură şi – ultimul lucru la care se aşteptase Emma – o undă de incertitudine. Dar cu o singură condiţie.

— Şi anume?

— Să accepţi postul de doică a lui Poppy.

Emma şovăi.

— Încă nu mi s-a oferit.

— O să ţi se ofere.

— Cum poţi fi atât de sigur?

— Aşa sunt eu. Ascultă, lui Poppy îi placi – chiar ea mi-a spus, şi nu-i plac prea mulţi oameni. Cred că ai fi persoana cea mai potrivită pentru ea. Prin urmate, primeşti’s lujba? Te rog…?

Mai târziu, Emma avea să fie întotdeauna sigură că acel „te rog…?” o făcuse să se hotărască. Părea atât de necaracteristic pentru el, iar pe ea o cucereau întotdeauna noutăţile.

Capitolul 6

Întrucât Emma era liberă, nu exista niciun motiv să nu înceapă imediat perioada de încercare; aşa că, luni, se întoarse la Londra să-şi împacheteze lucrurile. Gavin îi spuse că şi el avea treabă prin Londra în aceeaşi după-amiază şi, spre surprinderea ei, se oferi s-o ia cu maşina şi s-o aducă înapoi la Long Hempdon. Emma se bucură, nu numai fiindcă era scutită de căratul valizelor până la gară, ci şi pentru că se putea grozăvi cu el în faţa colegelor de apartament... Imediat, însă, se dojeni aspru: să se grozăvească?! Nu era decât fiul posibilului ei viitor patron, atâta tot!

Atkins o duse la gară ca să prindă trenul de dimineaţă.

— Mă bucur că vă întoarceţi, îi spuse el. Aşa, o să fim c-o fiinţă omenească mai mulţi în casă. Avantaj scor pentru noi, hmm?

— După primirea din prima seala, mă şi mir că m-au mai vrut, replică Emma.

Şoferul îi aruncă o privire.

— Şi-au dat toată silinţa să vă descurajeze, aşa-i? Da' şefia-i în regulă, latră da' nu muşcă. La doamna nu-i place de nimenea, asta-i o cruce pe care toţi trebuim s-o purtăm. Şi Zara-i o văcuţă răzgâiată care dă din copite, ş-atâta tot. Să nu vă necăjiţi din cauză la sâcâielile ei.

Emma nu spuse nimic; se simţea cam jenată. Era cazul să discute despre membrii familiei, mai ales în asemenea termeni? Dacă-i dădea dreptate, nu cumva cuvintele ei aveau să ajungă la urechile celorlalţi?

Atkins păru să-i ghicească gândurile.

— Nu vă faceţi griji, n-o să spui nimica. Staţi cu ochii pe ea, ăsta-i sfatu' meu. V-ar înjunghia pe la spate fără să clipească, problema ei e că-i invidioasă pe toţi şi toate.

Emma se hotărî să afle cât mai multe, acum când avea ocazia.

— De Gavin ce părere ai? îl întrebă.

— E cam constipat, da' n-are încotro. Aşa l-au crescut. Şi toată viaţa au roit muierile-n juru' lui, aşa că

nu-i el de vină că se crede trimisu’ lu’ Dumnezeu. Am cunoscut cel puţin vreo zece domnişorici nebune după el, Da’ niciodată nu i-a păsat de cineva mai mult ca de el însuşi, din câte văd – şi de ce să-i pese? N-are nevoie de nimenea. Cu mine-i destul de corect, şi altceva nu mănteresează; da’ dacă stai să te gândeşti, io-l cunosc de când era atâtica. Ştie că nu i-ar merge cu mine.

Veştile nu erau încurajatoare deloc, deşi nici no surprindeau.

— A fost fiul primei doamne Akroyd, nu-i aşa?

— Exact.

Atkins o privi din nou, pentru a-i aprecia interesul.

— Nici ea n-avea sânge mai albastru ca şefii. Sau iubit de mici, ăia doi, era vecini, când era copil. Da’ pe urmă, când dom Akroyd a-nceput să fkcă aveie, l-a trimis pe Gavin la o şcoală şic, şi asta era să rupă inima lu’ mămică-sa. Şi pe urmă, cât era el dus la şcoală, ea a murit. Gavin n-avea decât nouă ani.

— O, ce rău îmi pare! Şi a suferit mult?

— Altfel n-avea cum, aş crede; da’ el niciodată nu-şi arată prea mult ce simte. Cred că asta l-a făcut să fie aşa de încuiat şi rece, oi cum; mai ales când ta-su s-a nsurat cu Lady Susan la aşa puţin timp pe urmă. Ştiţi cum sunt copiii.

— Cred că a considerat-o ca pe o trădare la adresa mamei lui.

— Mda. E, e de la sine-nţeles că ştia că mă-sa era doaro femeie de neam simplu, nu?

— Dar, cu siguranţă, pe nimeni nu mai interesează asemenea lucruri, în zilele noastre, nu? protestă Emma.

— Ei, nu! pufni Atkins. Mă rog, el şi Lady Susan Stanley nu s-au înţeles niciodată bine, deşi tot mereu e politicoşi unu cu altu’, desiugur. Şi nici de dragu’ lu’ Zara nu moare, cum nici ea de-al lui. De gemeni îi place destul de mult, da’ ei-s duşi la şcoală mai tot timpu’. Şi Poppy…

Chiar în acel moment, ajunseia la gaia, iar Atkins se întrerupse ca să spună:

— Ce ziceţi ce la tanc am picat? Uite că tocma’ intră

trenu-n ga iii! Hai. hopa-sus, că-n zilele noastre, nu mai stă după pasageri. Aveţi biletu’?

— Da, mulţumesc, răspunse Emma, strângându-şi lucrurile. Mulţumesc foarte mult că m-ai adus.

— Păi e datoria mea, nu? Atuncea, pe curând.

— Da, pe foarte curând.

— Ştiam eu! Au dat-o afară! Se-ntoarce la noi! strigă Suzanne, când deschise uşa.

— Ei bine, şi da, şi nu, zâmbi Emma, intrând pe lângă ea. Miroase a mâncare! Mor de foame.

— Cum, nici măcar de mâncare nu ţi-au dat? se prefăcu Suzanne indignată. Mai mare ruşinea, cum îşi tratează bogătaşii ăştia servitorii.

— Tu eşti, Em? întrebă şi Alison, venind din salon. Ai ajuns mai devreme. Te-au zburat, va să zică?

— Ce s-a întâmplat? apăru şi Rachel, din bucătărie. Ce i-au făcut? O, săraca Emma!

— Văd că toate ardeţi de nerăbdare să mă vedeţi ratând primul interviu pentru o slujbă, le ironiză Emma. Dar, mai bine să vă scutesc de chinuri. Le am plăcut, şi m-au luat pentru o lună, de probă. Acum arrvenit doar ca să-mi iau lucrurile.

— Ei, felicitări! spuse Rachel. Hai în bucătărie şi spune-ne totul. Am o prăjitură în cuptor, ar trebui să fie gata din minut în minut.

— Sunt putrezi de bogaţi? se interesă Alison.

— Put, de bogaţi ce&, replică Emma, aşezându-se la masa din bucătărie pentru a-şi scoate pantofii. Ooo, ce binee…!

— Te-ai şi săturat de high-life? o întrebă Suzanne, cu un zâmbet cinic. Casa cum e?

— Imensă, în stil Tudor. Locuiesc doar într-o aripă. E construită într-un paie enorm – de la poartă până la uşă e o milă, ca-n poveşti – şi au atâţia servitori, că încă nu i-am numărat pe toţi.

— Fantastic! exclamă Alison.

— Cred că vei fi obligată să mănânci în sala de mese a slugilor, şi să dormi în pod, nu? întrebă Suzanne.

— Nu, am propria mea camera, cu baie, şi sunt tratată ca o membra a familiei, iar mesele, pe cât posibil, le voi lua cu Poppy – aşa i se zice fetiţei. Mulţumesc, adăugă ea, când Rachel îi puse în faţă o cană cu ceai.

— De ce vă separaţi aşa? întrebă Suzanne. Nu-ţi plac?

Emma se încruntă.

— Nu sunt o familie fericită. Domnul Akroyd e cam necizelat – genul: „Io-s un om simplu şi ştiu ce-mi place şi ce nu". Dar nu cred că am de ce să mă tem de el, şi oricum va fi mult timp plecat. Mai există şi doi băieţei pe care încă nu i-am văzut, dar în cea mai mare parte a timpului sunt plecaţi la şcoală. Lady Susan e rece ca o stană de piatră, abia dacă vorbeşte şi nu se uită niciodată la tine. Iar Zara, fata cea mai mare, e mârlancă şi bosumflată, nu-i ajungi nici cu prăjina la nas, şi i s-a pus pata pe mine de la început.

— Absolut încântător! exclamă Suzanne. Absolut interesant şi-ncântător! Exact de ce-aveai nevoie ca să te simţi ca acasă.

— Biata Emma, acolo chiar n-o fi nimeni cumsecade? se întrebă Rachel, în timp ce-şi scotea prăjitura din cuptor.

— Poppy pare destul de drăguţă, dar cam nervoasă şi călcată în picioare. A trecut prin nu ştiu ce traumă emoţională şi are o fobie alimentară – nu se-atinge aproape deloc de mâncare – dar pare dornică să ne împrietenim, ceea ce e principalul.

— Eu n-aş zice că ăsta e principalul, replică Alison. Ca viaţă socială ce-ai să faci?

— A, s-ar putea să ajung la câte o partidă de aruncat săgeţi, în cârciuma satului, răspunse Emma cu autoironie.

— Doar n-ai să te poţi îngropa aşa în viaţa de la ţară! o privi şocată Alison. Cum ai să faci cunoştinţă cu alţi bărbaţi?

— Voi veni la Londra în zilele libere, iar voi puteţi să mi-i aliniaţi pentru inspecţie.

— Ei, mă rog, oricum e doar pentru o lună, declară Suzanne cu fermitate.

Emma rse.

— Bravo, fetiţo! Niciodată să nu vezi şi partea bună a lucrurilor. Prăjitura asta miroase divin, Rache. Cred că o călătoare înfometată n-are niciO

şansă să primească o bucăţică, nu?

— Sigur că-ţi dau, nu mă opreşte nimeni s-o tai acum. Sau ai prefera ceva mai substanţial, deocamdată?

— Nu, dar îţi mulţumesc oricum – doar o felie de prăjitură mi-ajunge. N-am mult timp, şi trebuie să-mi adun lucrurile. Gavin va trece să mă ia cam peste o oră.

Urmă un moment de tăcere, după care toate cele trei fete întrebare într-un glas:

— Cine-i Gavin?

— A, nu v-am spus de Gavin?

— Nu, nu ne-ai spus de Gavin, confirmă nervoasă Rachel.

— Şi mă întreb de ce l-ai omis, adăugă ironic Alison. O mică scăpare freudiană. Nu vi se pare semnificativ?

— Deloc. E fiul stăpânilor casei. Spre treizeci de ani. Plin de superioritate.

— În ce sens? se interesă Suzanne, suspicioasă.

— Mândru şi încrezut.

Alison şi Rachel schimbară o privire, iar Alison oftă.

— Păcat. O secundă, crezusem…

— Nici măcar o fracţiune de secundă! o întrerupse Emma, pe un ton prevenitor.

Se simţea bine, din nou în apartament, cu posibilitatea de a umbla desculţă pe oriunde voia şi de a spune tot ce-i trăsnea prin cap, fără teama de a fi înţeleasă greşit sau luată de sus. Aproape că-i păru rău când auzi soneria, anunţând sosirea lui Gavin – aproape, dar nu total. Dacă tot urma să fie o aventură, ea, una, era pregătită.

Celelalte trei urmăriseră filmul de după-amiază, în salon.

— Răspund eu! răcni Suzanne, luând-o înaintea lui Alison.

Când Emma ajunse în antreu, Suzanne dispăruse, uşa de la intrare era deschisă, iar celelalte două aşteptau.

— A coborât până la stradă, spuse Rachel. Cred că iar s-a înţepenit.

— Sau, poate, Gavin al tău nu ştie cum funcţionează soneriile de interfon, comentă Alison. Probabil că aristocraţii nu le folosesc.

— Sper că n-o să mă faceţi de râs, cu comentarii din astea jenante, în faţa lui, le atrase atenţia Emma, cu severitate. Şi mai bine veniţi în salon, pentru numele lui Dumnezeu. Nu puteţi sta aici ca un comitet de primire.

Fără tragere de inimă, se aşezară, privind spre uşă ca nişte copii în aşteptarea unui scamator. Iar Suzanne, „bând apăru cu o roşeaţă neaşteptată în obraji, se purtă întocmai ca un scamator, anunţând cu o înfloritură:

— Fetelor, daţi-mi voie să vi-l prezint pe Gavin Akroyd!

Făcu un pas într-o parte, iar în uşă apăru Gavin. Până şi Emma, care ştia cum arăta, fu uimită la vederea lui – căci Gavin zâmbea! Avea pe faţă un surâs deschis şi prietenos, care-l făcea să arate cu atât mai chipeş.

— Şi acum, să fac şi iestul prezentărilor, continuă grăbită Suzanne, ca şi cum s-ar fi temut să nu-i uzurpe altcineva privilegiul. Ea e Alison, lucrează la „Sartoriana”, pe Bond Street. Iar ea e Rachel, şi-i profesoară, adăugă ea, pe un ton de parcă ar fi vrut să spună: „e doar profesoară”. Şi ea, Emma… O, ce proastă sunt, sigur că o cunoaşteţi pe Emma!

— Nu atât de bine pe cât aş dori, răspunse Gavin, făcând-o să amuţească pentru următoarele zece minute. Sper că nu dau buzna. Presupun că o asemenea vizită poate să cam deranjeze. Cum e filmul, bun?

Suzanne şi Alison începută să-i răspundă în acelaşi timp şi se opriră amândouă, iar Rachel umplu tăcerea care se crease, întrebându-l:

— Vă pot oferi o ceaşcă de ceai, domnule Akroyd? Tocmai mă pregăteam să fac unul.

— O, spune-mi Gavin, te rog. Şi, da, mi-ar face plăcere, dacă nu e prea mare deranjul.

Se aşeză pe canapea. Rachel se duse să pună ibricul

pe foc, iar celelalte două fete se aşezară în apropiere, pe marginile din faţă ale scaunelor, cu nişte expresii curioase şi însufleţite.

— Tocmai ti spuneam lui Gavin că firma mea a făcut decoraţiunile pentru casa lui, reluă Suzanne.

— Au lucrat foarte bine, din câte mi-a spus doamna Henderson, răspunse el. Ea e menajera. Mai mult ea şi tata folosesc casa din Londra, Eu, de fapt, nici n-am văzut-o, de când a fost redecorată.

— Nici Suzanne n-a văzut-o, interveni răutăcioasă Alison.

— Într-adevăr, dar am văzut planurile şi eşantioanele, replică Suzanne, înroşindu-se la faţă. Şi, deci, locuieşti la ţară? îl întrebă ea repede pe Gavin, ca să schimbe subiectul.

— Când sunt acasă, da. Călătoresc mult, deşi nu la fel de mult ca tata.

— Şi cu ce te ocupi? se interesă Alison. Cred cai să moşteneşti firma familiei, nu?

Emma se încruntă la ea, gândindu-se că întrebarea era nepoliticoasă, dar Gavin răspunse netulburat:

— Da, însă sună cam feudal. N-am vrut să fac parte din consiliul de administraţie să ştiu nimic despre afaceri, aşa că, după ce am terminat universitatea, m-am dus şi am lucrat la fiecare uzină, ca să cunosc procesele tehnologice pornind de la zero* Apoi am urmat un curs de management, în parte aici, în parte la Bruxelles. Lui tata nu i-a prea plăcut ideea, dar i-am spus că trebuia să înţeleagă cineva ce se întâmplă în Europa, iar el a răspuns că, în cazul ăsta, mai bine să fiu eu acela.

Tata detestă Uniunea Europeană.

Emma nu-şi mai revenea, în iâţa unei asemenea schimbări. Suzanne şi Alison erau relaxate, iar conveisaţia decurgea firesc. Rachel aduse ceaiul şi ce mai rămăsese din prăjituia, şi continuaia să stea de vorbă despre restaurante, filme, învăţământ, dacă erau mai bune cănile decât ceştile, privatizarea căilor ferate şi maşinile care făceau faţă cel mai bine pe drumurile de ţară.

Emma participa foarte puţin la discuţie, preferând să asculte şi să observe. Din făceala scorţoasă a lui Gavin nu mai rămăsese nimic. Ce cauzase o asemenea minune? Oare faptul că aici se simţea la largul lui, nu încorsetat, ca acasă? Sau, poate, se purta aşa cu toată lumea în afară de ea?

Gavin nu părea să se mai dea dus, dar Emma ştia ce conţinea cămara apartamentului şi nu voia ca fetele să-l invite la masă, aşa că, într-un târziu, îi întrerupse:

— Nu credeţi că ar fi timpul să mergem?

O clipă, Gavin păru dezamăgit; apoi se uită la ceas, şi expresia îi deveni preocupată:

— Ce târziu s-a făcut! Da, ar fi timpul să plecăm.

— Trebuie să mai vii, neapărat! insistă repede Suzanne. Oricând mai ai drum pe aici.

— Da, oricând, adăugă şi Alison. Nu e nevoie să telefonezi mai întâi. vino direct. Eşti mereu binevenit.

„Mda. bine. şi eu?” se întrebă Emma. „Eu pot să mai vin?”

Îşi luară rămas-bun cu prelungiri, în antreu, dar în cele din urmă Gavin îi luă bagajele şi plecară. În timp ce porneau cu maşina pe Mawell Hi 11 Road, Gavin spuse încet:

— Cred că e foarte distractiv, să trăieşti într-un asemenea apartament.

— Poftim? făcu Emma, întrebându-se dacă-l auzise bine.

Gavin ezită, ca şi cum n-ar fi fost sigur dacă să continue sau nu, apoi continuă:

— Te invidiez că ai locuit într-un apartament ca ăsta. Libertatea… Prietenia… Clipele de neuitat pe care sunt convins că le-ai trăit acolo…

— Păi… da… murmură Emma, găsind că era un comentariu foarte ciudat; nu trecuse şi el prin ceva asemănător? Când erai student la universitate, n-ai avut şi tu colegi de apartament?

— Nu, stăteam acasă şi făceam naveta. Înţelegi, am studiat la Cambridge.

— Aha… Ce frumos… spuse ea, încurcată.

Gavin îi aruncă o privire piezişă.

— M-am dus la Cambridge ca să pot face naveta. Tata fiind plecat atât de mult, voia să locuiesc aasă, ca să am grijă de toate.

— A, înţeleg, spuse Emma.

Părea destul de nedrept, să nu aibă şi el dreptul la obişnuitele distracţii studenţeşti, fiind nevoit să facă faţă încă de tânăr unei asemenea responsabilităţi.

— Dar cred că era plăcut să locuieşti acasă, într-un fel, continuă ea. Cu fraţii şi surorile tale…

Gavin nu-i răspunse imediat, apoi spuse:

— Ţin foarte mult la Poppy.

— E o fată nespus de dulce, răspunse Emma imediat.

— Vorbeşte-mi despre familia ta, îi ceru Gavin, după un moment.

Nimic n-ar fi fost mai plăcut pentru ea. Atmosfera devenea tot mai caldă şi mai plină de viaţă.

După ce-i povesti câte ceva despre viaţa ei, îi mai pus câteva întrebări, iar Gavin îi descrise iubirea lui pentru viaţa de la ţara, plimbările pe plajă, la Aldebuigh, păsările pe care le privea la Dunwich, pânda după viezuri, noaptea în pădure, călăria pe drumurile de ţara din Suffolk, navigaţia cu barca pe Orwell, şi vânătoarea în dimineţile geroase de iarnă. Cuvintele lui o transportau într-o lume atât de diferită de a ei, într-o lume care suna ca un decor de legendă arthuriană, un loc viăjit, de o frumuseţe improbabilă.

— Dumnezeule, ce noroc ai! remarcă ea într-un târziu. Cum ai putea să mă invidiezi? Eu sunt cea care ar trebui să te invidieze pe tine.

— Cum poţi spune una ca asta? întrebă el, cu luminiţa din ochi pălindu-i puţin. Ce să găseşti de invidiat la viaţa mea?

Emma avu senzaţia că lucrurile mergeau puţin cam prea departe.

— Ei, haide, spuse ea, doar ai avut parte de toate avantajele care se pot cumpăra cu bani.

— A, banii… Da, de-ăştia n-am dus lipsă.

— Uşor ţi-e ţie să strâmbi din nas, continuă Emma, cam iritată. Îţi poţi permite să spui că banii nu contează, atâta vreme cât ai destui. Privilegiile sunt uşor de minimalizat, când ai parte de toate.

— Da, sunt privilegiat, recunoscu el. Dar şi tu ai avut un alt fel de privilegiu, unul pentru care aş fi făcut bucuros schimb cu al meu. Dar nu cred că mai crede dacă ţi-aş spune-o.

— Nu, nicio clipă, încercă ea s-o dea pe glumă, dar Gavin nici nu zâmbi măcar.

— Cel puţin, poţi fi sigură că atunci când oamenii spun că le placi, chiar le placi, continuă el încet, aproape prea încet pentru ca Emma să-l audă.

— Ce vrei să spui cu asta? îl întrebă Emma.

— A, nimic, răspunse Gavin, deşi suna destul de deprimat.

Parcurseră restul drumului în linişte. Privindu-i profilul de nepătruns, Emma se întreba dacă nu cumva se gândea la prietenele Zarei, care i se aruncau io braţe. Ar fi vrut să schimbe subiectul şi să mai converseze – dar, cumva, nu-şi găsea cuvintele ca să înceapă.

Ei, mă rog, nu prea conta. Îndatoririle ei se centrau în jurul fetiţei, Poppy, şi nu era obligatoriu să se înţeleagă bine cu fratele ei mai mare. Nu, domnul Gavin Akroyd nu putea să aibă efecte prea puternice asupra vieţii ei de zi cu zi – ceea ce, probabil, era cu atât mai bine, îşi spuse ea, aruncând o privire scurtă spre acel profil îngheţat şi necomunicativ.

Capitolul 7

Era una dintre acele zile frumoase de vară timpurie din luna mai, iar aerul care intra pe fereastra deschisă a camerei copiilor, convertită acum în sală de cursuri, mirosea a flori şi a iarbă. Era greu să se concentreze asupra lecţiilor, aşa că Emma n-o putea învinui pe Poppy pentru că se tot foia şi se uita pe fereastră, când ar fi trebuit să-şi rezolve exerciţiile de aritmetică. De obicei, luau pauză la zece şi jumătate, dar la zece şi câteva minute

Emma se hotărî să accepte inevitabilul.

— Cred c-o să luăm pauză acum, ce zici? propuse ea, închizând cartea. Ne oprim, sau mai continuăm? Ştiu că-i puţin cam devreme, dar…

Poppy îşi închise imediat şi ea cartea, zâmbind uşurată.

— O, da! Pauză, te rog!

— Ce frumos e azi afară! mai ai vreun loc favorit pe care încă nu mi l-ai arătat?

Atât cât se putea, Emma o lăsa pe Poppy să-i arate locurile din jurul casei, pentru a o face să se simtă cât de cât mai puternică – stare de care simţea că fetiţa avea mare nevoie. De când sosise acolo, Emma descoperise multe lucruri care nu-i plăceau. Familia Akroyd era „disfuncţională”, cum se spunea la cursul din colegiu; membrii ei păreau să graviteze fiecare pe orbita lui proprie, complet desprinşi unul de altul, fără să se intersecteze niciodată. Domnul Akroyd era mai tot timpul plecat, iar când se afla acasă de obicei se închidea în cabinetul lui, de unde pisa pe câte cineva la telefon. Când stătea cu familia, părea meieu cu capsa pusă, astfel încât ori de câte ori pleca iar Emma se simţea extnemde uşurată.

Îi cunoscuse superficial pe gemeni, Harry şi Jack, în scurtul interval petrecut acasă între vacanţa de Paşti, când fuseseră la schi, şi întoarcerea la şcoală. Erau doi băieţi înalţi şi chipeşi, manieraţi şi mai controlaţi decât ar fi fost de aşteptat de la nişte copii de paisprezece ani.

Efectul prezenţei lor asupra lui Lady Susan prilejui o adevărată revelaţie pentru Emma. Pentru câteva zile, doamna casei devenise plină de viaţă. Strălucea, era prezentă, punea întrebări şi asculta răspunsurile… Emmei îi părea rău pentru Poppy, care era eclipsată de strălucirea lor.

Când au plecat înapoi la şcoală, s-a dus şi Zara, pentru ultimul trimestru. Emma se bucură, căci fata cea mare era invariabil nepoliticoasă şi dispreţuitoare, şi nu lăsa să-i scape nicio ocazie de a-i amărî viaţa. Bănuia că

Zara urma să se lanseze în înalta societate şi să ducă o viaţă asemănătoare cu a mamei sale. Emma spera să-i poată inculca lui Poppy nişte ambiţii mai mari decât acelea de a se mărita şi face copii. Izolarea în care-şi trăise cea mai mare parte din viaţă o înspăimânta.

Acum, ca răspuns la întrebarea Emmei, Poppy spuse cu însufleţire:

— Putem coborî la bucătărie? Doamna Grainger a spus că-n dimineaţa asta face chifle Chelsea şi că vor fi gata pe la ora unsprezece.

— Nu mai spune! îmi plac chiflele.

— Şi mie! Sunt cele mai bune! se repezi Poppy, încântată că n-avea să i se refuze plăcerea.

— N-o să se supere dacă intrăm în bucătăria ei? I

— Nu, îi place – sincer!

— Bine, atunci, hai să mergem.

Era pentru prima oară când Emma se ducea „sub scară” şi fu intrigată când Poppy o conduse într-o parte a casei pe care n-o mai văzuse înainte

— Printr-o uşă camuflată în peretele coridorului, apoi pe scara din dos.

Când intrară, doamna Grainger ridică privirea şi zâmbi. Stătea aşezată în faţa aragazului cu patru ochiuri şi horn Tudor imens, cu picioarele rezemate pe un scăunel, bând un ceai şi citind „The Daily Mirror”.

— Aţi venit, în sfârşit. Ţi-a dat drumul mai devreme? o întrebă ea pe Poppy.

— Cum spuneai, răspunse fata pe un ton defensiv! 1

— Cum spuneam, îi dădu dreptate, economic, doamna Grainger.

— Sper că nu vă deranjăm, interveni şi Emma.

— Deloc. Speram să vă cunosc, şi ştiam că Ei nu v-ar aduce niciodată aicea, aşa că i-am spus lui Poppy că voi face nişte chifle.

Arătă cu capul spre aragaz, deasupra căruia erau puse la răcit, pe un suport de sumă, chiflele Chelsea promise.

— Pot să vă ofer un ceai, domnişoară Ruskin?

— Emma, te rog. Şi, da, mi-ar face plăceie, mulţumesc.

— Şi eu? o rugă Poppy.

Doamna Grainger aruncă o privire piezişă spre Emma.

— Tu ar trebui să bei lapte. Îţi face mai bine.

— Nu-mi place laptele. Te rog, Emma, nu pot să beau un ceai? Aici beau ceai ori de câte ori vin.

— Pârâcioaso, m-ai dat de gol! o dojeni doamna Grainger.

Emma se gândi la copilăria ei, când toţi copiii băusetă ceai tare de portocale, de când erau înţărcaţi. Nu le făcuse niciun tău.

— N-am să spun. Iar ceaiul face bine la inimă, nu-i aşa?

— Serios? Ăştia schimbă mereu regulile, nu? comentă doamna Grainger blajină, turnând ceaiul.

Poppy şi Emma se apezată, iar chiflele fură puse pe o farfurie şi presărate cu zahăr. Erau moi, aromate, cleioase, umplute cu fructe şi mai delicioase decât orice gustase Emma în viaţa ei.

— Mă bucur că-ţi plac, spuse mulţumită doamna Grainger. Gătitul e pasiunea mea, mereu dă roade, la sfâişit – mai ales, coptul cu drojdie. Dar în ultima vreme n-am mai prea avut ocazia s-o fac; decât când veneau băieţii acasă. Domnului Akroydi îi plac prăjiturile, dar nu prea stă pe-aici, iar1 doamna nu vrea decât fursecuri pentru ceaiul de după-amiază.

— Ei bine, doamnă Grainger, pe mine poţi conta ori de câte ori ai nişte chifle de prisos, spuse Emma; Sunt de-a dreptul divine!

— Şi cum te-ai acomodat? Ai învăţat să te orientezi?

— Da, mulţumesc. Poppy îmi arată toate i locurile, unul câte unul.

— Speram să am ocazia să te cunosc. I-am spus lui Bill să te invite jos la un ceai, cu o ocazie…

— Bill?

— Bill Atkins, şoferul.

— A, da. Îmi pare rău, nu-i ştiam numele mic.

Poppy îşi terminase prima chiflă şi întrebă dacă mai putea primi una.

— Da, cu condiţia să nu-ţi strici pofta de mâncare pentru prânz, o atenţionă doamna Grainger.

Fetiţa luă încă o chiflă şi începu să muşte mărunt din ea.

— Ia-o cu tine şi du-te să vezi pisoii, da? îi propuse bucătăreasa.

— Pot să mă duc la ei? Unde-s, tot în camera de ghete?

— Da, dar ai grijă să nu iasă. Şi vezi să nu te zgârie Tigger.

Poppy dispăru pe o altă uşă, cu chifla în mână. Doamna Graingerse întoarse spre Emma.

— N-am vrut să vorbesc despie ea în timp ce era aici, dar voiam să-ţi spun cu cât arată mai bine de când ai venit dumneata. A fost d vreme când chiar îmi făceam griji pentru ea. Nu mânca mai nimic, decât dulciuri, şi-i făceau rău.

— Încă mai e destul de a labă, remarcă Emma.

— Da. Da’ Anna şi Julie mi-au spus că acuma mănâncă mult mai bine. A fost un copil foarte nefericit, înţelegi dumneata…

— Am înţeles că pentru o vreme a fost plecată la şcoală…

— Da, dar nu şi-a găsit locul acolo. Celelalte fete o tachinau, iar profesorii nu le opreau. Oricum, Poppy a suferit tău de tot şi chiar a încercat să fugă, dar taică-său i-a ţinut o predică şi i-a zis că trebuie să stea, aşa c-a-nceput să se simtă tot mai rău, până s-a îmbolnăvit. Când s-a ntors acasă, la sfâişitul trimis ţiului, era ca o umbră, şi atunci Jean Henderson a intervenit şi a zis că ce-i destul e destul, şi l-a convins pe Gavin să-l determine pe domnul Akroyd s-o lase să stea acasă.

— Pe Gavin?

Doamna Grainger o privi cu sprâncenele înălţate.

— Sigur că da, o adoră pe fetiţa asta. De când s-a

născut, e topit după ea. îi e aproape ca un tată, aşa că el pupă şi pământul pe care-l calcă, cum cred că ştiţi. Problema e că mai are şi altele de făcut, nu-i ajunge timpul să se ocupe de ea cât ar trebui. Şi-n ultimii doi ani a lipsit aşa de mult de-acasă, încât n-a mai putut să stea cu ochii pe ea.

— Mă mir, spuse Emma. Vreau să zic, sunt foarte mulţumită că are un om care să ţină la ea, dar nu l-aş fi crezut pe Gavin genul care să…

Făcu o pauză, ca să nu spună ceva jignitor.

— A, tânărul ăsta are multe părţi bune, zise doamna Grainger. Ştiu că poate părea cam distant, dar a avut şi el multe probleme, şi e foarte sfios, deşi n-ai crede.

Emma nici n-o credea.

— Harry şi Jack sunt numai farmec şi bună creştere, dar Gavin e un om mai serios. Nu poate fi la fel de sociabil ca ei.

— Cred că pe-asta n-o învaţă la şcoala publică.

— Ba, printre altele, da. A, nu-s o snoabă, cred că le prinde foarte bine că-s la Eton. Păcat că Gavin n-a avut şi el şansa să se ducă acolo. El a fost la o şcoală cu internat, cu totul altfel – dar, peatunci, nici domnul Akroyd nu le ştia pe toate câte le ştie acum. Încă nu se însurase cu cineva de viţă nobilă. Ştiai că Gavin e fiul primei neveste a domnului Akroyd, nu? Ei bine, în familie au fost mereu tensiuni. Doamna nu avea deloc timp pentru el, deşi Gavin e omul care le ţine pe toate pe roate – şi moşia, şi afacerile, şi tot. Dar, desigur, e nemulţumită că toate au să-i revină lui, nu unuia

dintre băieţii ei.

O privi pe Emma cu un aer defensiv.

— Cred că vorbeşte gura lată mine, da’ mai devreme sau mai târziu tot ai să afli. Şi, desigur, nici el n-o respectă deloc, mai ales din cauza felului cum a tratat-o pe Poppy – sau, mai bine zis, n-a tratat-o.

— Mi se pare o familie foarte nefericită, în mai multe privinţe, spuse Emma. Mă întreb de ce nu pleacă… să-şi facă undeva un rost al lui.

— Cred că s-ar fi şi dus, dacă nu era Poppy. N-are încredere s-o lase pe mâna nimănui. Nu vrea s-o vadă crescând ca Zara, înţelegi, ci să-şi ia examele şi să-şi facă o carieră şi toate cele, ca să poată fi independentă.

Emma se hotărî să se lămurească şi în legătura cu alt subiect.

— Ia spune-mi, de ce mă antipatizează Zara? Din câte ştiu, nu i-am dat niciun motiv.

— Zara? repetă zâmbind doamna Grainger. Dar e foarte uşor! Cum de nu ţi-ai dat seama până acum?

Chiar în acel moment, uşa dinspre partea principală a casei se deschise, făcând-o pe doamna Graingersă se întrerupă brusc. Era Gavin.

— Doamnă Grainger, ai văzut-o pe Poppy? începu el, apoi o văzu pe Emma şi se încruntă. A, domnişoara Ruskin… Deci, eşti şi dumneata aici? întrebă, pe un ton rece şi dezaprobator. Mă întrebam unde v-aţi dus. Am intrat în camera de lecţii, aşteptându-mă să vă găsesc acolo, dar era goală, desigur.

„Mă verifică”, îşi spuse indignată Emma, ridicându-se în picioare.

— Suntem în pauza de dimineaţă, domnule Akroyd, răspunse ea cu demnitate, dar tocmai mă pregăteam să mă întorc. Poppy e acolo, s-a dus să se uite la pisoi.

Chipul lui Gavin păru să se înroşească uşor – de furie, probabil, îşi spuse Emma.

— Nu e nevoie să pleci numai fiindcă am venit eu, spuse. Mă mir să te găsesc aici, dar ceea ce faci în timpul pauzei e treaba dumitale.

Emma avu impresia că o ironiza.

— Pauza s-a terminat, domnule Akroyd, spuse ea. E timpul să ne întoarcem la lecţii. Îţi mulţumesc pentru ceai, doamnă Grainger.

Şi, fără a mai aştepta vreun alt comentariu, ieşi indignată pe aceeaşi uşă pe unde o luase şi Poppy înaintea ei.

Întotdeauna lua micul dejun, prânzul şi ceaiul împreună cu Poppy, în camera de zi a copiilor, dar cina se

lua cu toată familia. Nu era o masă foarte veselă, dar cel puţin avea astfel ocazia să converseze cu doamna Henderson, care de obicei era la fel de sociabilă ca la început.

În seara aceea, domnul Akroyd era plecat, iar Gavin se aşeză pe scaunul lui, în capul mesei. Lady Susan tăcu ca de obicei, până pe la jumătatea cinei, când dintr-odată puse furculiţa jos şi i se adresă Emmei din bun senin, întrerupând-o pe doamna Henderson, care povestea despre nişte modificări din amenajarea grădinilor.

— Am fost informată că azi-dimineaţă ai dus-o pe Aiabella jos, la bucătărie.

Emma o privi surprinsă, şi abia reuşi să nu răspundă: „Cine, eu?” în schimb, spuse:

— Da, aşa este.

— M-aş bucura, domnişoara Ruskin, continuă Lady Susan, aproape cu însufleţire, dacă n-ai mai face niciodată aşa ceva.

Îşi ţinea privirea aţintită spre un loc aflat undeva în spatele umărului stâng al Emmei. Aceasta simţi că i se ridica sângele în cap. Cu coada ochiului, îl văzu pe Gavin mâncând cu capul aplecat deasupra farfuriei. „A, înţeleg, deci asta era!” îşi zise ea. „Făţarnicul! O pune pe maică-sa să-i spele rufele muidare, nu?”

— Pot să întreb de ce? se interesă ea, cu nemulţumire vizibilă.

Sprâncenele lui Lady Susan se înălţată. Se vedea clar că nu era obişnuită să i se ceată socoteală.

— Fiindcă nu are ce căuta acolo. Şi-aşa îi place prea mult să se asocieze cu servitorii. Nu trebuie se mai încurajezi şi dumneata. Atâta tot.

Emma nu mai auzise în viaţa ei o regulă atât de arhaică.

— Înţeleg. Credeţi că va fi coruptă, sau va deprinde rele obiceiuri, îmi închipui, nu?

Lady Susan fu atât de uimită că Emma îi răspunsese la rândul ei, încât o clipă chiar se uită la ea. Dar continuă să vorbească pe acelaşi ton lânced dintotdeauna:

— Nu-ţi permit să-mi ceri socoteală aşa, domnişoară Ruskin. Vei respecta regulile pe care le stabilesc eu în legătură cu educaţia fiicei mele – sau, dacă nu-ţi convine, ai să-ţi găseşti o altă slujbă.

Emma deschise gura să răspundă că nici nu-şi dorea altceva, când zări peste masă privirea neliniştită a doamnei Henderson, şi-şi aminti de Poppy, şi de câtă nevoie avea fetiţa de ea. Aşa că-şi înghiţi replica şi coborî privirea în farfurie, luând o furculiţă de mâncare ca să nu răspundă.

În tăcerea care se lăsase îl auzi pe Gavin dregându-şi glasul, dar cea care vorbi fu menajera, revenind la subiectul grădinilor.

Mai târziu, în timp ce ieşeau din sufragerie, doamna Henderson o întrebă pe Emma, într-o încercare de a înveseli din nou atmosfera:

— Şi, ce planuri ai pentru astă seară?

„Să ies din casa asta, măcar puţin!” îşi spuse Emma, dar se exprimă mai politicos:

— Păi, mă gândeam să ies la o plimbate, să văd puţin împrejurimile… De când am venit aici, n-am pus niciodată piciorul afară din parc.

— Bună idee, o lăudă doamna Hendeison. Vrei să te duci într-un loc anume?

Emma nu se gândise efectiv, dar acum spuse, mai mult sau mai puţin la întâmplare:

— Cred c-am să mă duc până în sat, să beau ceva la cârciumă.

Nu observase că Gavin venea chiar în urma lor, până când îl auzi răspunzând, înainte ca doamna Hendeison să poată spune şi ea ceva:

— Aş prefera să nu faci asta.

Nu se exprimase pe cel mai diplomatic ton, pentru starea de spirit în care era Emma. Se întoarse spre el, iritată.

— Şi de ce nu, mă rog, dacă mi-e îngăduit să întreb?

Chipul lui Gavin era grav.

— Nu e un loc foarte plăcut, spuse el.

— Nu e foarte plăcut? repetă rece Emma.

„La fel ca bucătăria, probabil”.

— E un mediu necioplit. Nu se potriveşte pentru o persoană ca dumneata.

Contaminarea locatarilor casei de către clasele inferioare – de-astuse temea, snobul!

— Uiţi, replică ea, suav, că sunt din Hoxton. Crede-o să mise paia destul de civilizat.

— Mă îndoiesc, răspunse rece Gavin. Oricum, aş prefera ca nici măcar să nu te apropii.

Spunea că „aş prefera”, dar tonul îi era categoric şi poruncitor.

— Zău aşa, draga mea, interveni doamna Henderson, când Emma îşi trase respiraţia să răspundă. Cred c-ar fi mai bine să renunţi la vizitarea cârciumii. Uite ce-ţi propun eu, ce-ar fi să stai aici astă seară, iar mâine te vei putea duce, din timp, la Cambridge, cu trenul? Ai putea merge la teatru sau la cinema, şi ai mânca şi de cină acolo – sunt unele restaurante şi bistrouri foarte plăcute. Ar fi mult mai potrivit.

Emma nu voia să se certe cu doamna Henderson, care încerca doar să menţină pacea, aşa că spuse numai atât:

— Foarte bine.

Şi plecă, urcând în camera ei.

În sinea sa, însă, fierbea. Se credeau stăpâni peste ea, cu trup şi suflet, numai fiindcă-i plăteau salariul? Nu voiau ca guvernanta scumpei lor copile să se amestece printre ţopârlani, la fel cum nici scumpa copilă nu putea frecventa servitorii. Pe ce lume trăiau?

În clipa următoare, îşi zări expresia în oglindă şi râse, înseninându-se. Dacă mai stătea mult timp acolo, avea să ajungă la fel de stângistă ca Suzanne!

Totuşi, n-avea de gând să lase pe nimeni să-i dicteze. Dacă voia să se ducă să bea ceva la cârciumă, avea să se ducă! Se schimbă cu o pereche de pantaloni, îşi luă haina şi poşeta, şi coborî – pe scara din spate, ca să nu întâlnească pe nimeni. Era o seară frumoasă, încă nu se

întunecase, şi deşi avea de făcut drum lung până în sat, se bucura să iasă şi să savureze aerul curat.

Când ajunse în sat, era gata să bea ceva, şi să stea puţin joscumva, la ţară, distanţele păreau întotdeauna mai mari decât cele de la oraş. Cârciuma, numită „Dulăul şi răţoiul", arăta pitoresc de la distanţă – o casă de piatră cu acoperiş de stuf şi ferestre cu spotsuri strâmbe, iar în faţă stăteau în picioare câţiva localnicci veseli, bându-şi berea. Dar, pe măsură ce se apropia, entuziasmul începu să i se risipească: de pe pereţi, zugrăveala se desprindea bucăţi-bucăţi, stuful de pe acoperiş era infestat cu buruieni, iar asfaltul din jur, plin de găuri. Prin uşă urla muzică pop, iar oameni arătau la fel de neplăcut ca tinerii declasaţi de la colţurile străzilor de mahala.

Emma încetini pasul. Ar fi vrut să se întoarcă din drum şi s-o ia la fugă, dar în acelaşi timp nu voia nici să-i dea dorinţele peste cap o adunătură de tineri fără minte.

— Hai pupa-ţi-aş ţiţi, bem una mică? îi strigă unul dintre ei.

Deşi nu-i răspunse nimic, Emma simţi un gol în stomac, şi încetini şi mai mult.

— Singurică-şingurică? întrebă altul. Nu ţi-i frică, să umbli de capu' tău într-o noapte ca asta?

— E, lasă, c-om avea noi grijă de tine, nu că?

Chicotiră înghiontindu-se, cu luciri pofticioase în ochi.

— Păi, zi cevaşilea, ce, n-ai gură? Ia s-auzim, la ce te trage să pileşti?

— Nu cu tine vrea – nu-aşa, scumpo? De mineţi place, nu-aşa? Ia ha să bei una mică cu mine.

— Nooo, o să pilească cu toţi trei, pe bune că da, este, gagicuţo?

Izbucniră în hohote răguşite, iar Emma ştiu, instinctiv, că dacă trecea de cârciumă, aveau să se ia după ea.

În timp ce ezita altfel, derbedeii o luară din loc. Se apropiau, începând s-o sperie de-a binelea. Înghiţi în sec şi-şi linse buzele, căutând în minte o vorbă cu care să-i

dezarmeze.

În clipa următoare, se auzi vuietul gutural al unei maşini sport apropiindu-se în viteză. Emma întoarse capul, abia îndrăznind să spere – dar, da, era maşina lui Gavin, care opri în spatele ei cu un scrâşnet de frâne.

— Urep, spuse el scurt, deschizându-i portiera.

Nu se lungi la discuţii. Ocoli maşina şi se aşeză, auzind chicotelile dispreţuitoare ale găştii dezamăgite. Gavin nici n-o aşteptă să închidă poteira: ambală motorul. Întorcând violent maşina în U, şi pomi cu viteză. Emma fu aruncată peste spătarul fotoliului, iar vântul începu să-i sufle păiul în ochi.

— Trebuie neapărat să conduci aşa? protestă ea.

Dar, când întoarse capul, văzu că buzele lui Gavin erau crispate, iar nările dilatate, arcuite de furie. Cuvintele îi trşniră din gură ca apa printr-un zăgaz spart.

— Ce naiba te-a apucat? Ţi-am spus să nu te apropii de cârciumă! Ce credeai, că vorbeam singur?

Uşurată să scăpase cu bine, Emma îşi îngădui să se înfurie la rândul ei, din nou:

— Nu văd cu ce te priveşte pe tine unde mă duc eu în timpul liber! se răsti ea.

— Ei, aflã că mă primeşte! în absenţa tatii, eu răspund de toţi cei din casă! Dumnezeule mare, n-am destule griji pe cap cu Zara? Dar până şi ea are destulă minte ca să nu se ducă acolo.

În furia ei, Emma trecu peste această menţiune interesantă.

— Nu-s sora ta, şi pot să-mi port şi singură de grijă, mulţumesc foarte mult!

— A, se şi vede! Ce-aveai de gând să faci cu haita aia de golani? Să-i dobori la pământ, singură?

Oi fi având cumva centura neagră la karate, şi nouă nu ne-ai spus? Ştii ce s-ar fi întâmplat dacă nu apăream atunci?

Un uşor tremur din glasul lui, pe ultimele cuvinte, o făcu să se întrebe dacă fusese cu adevărat îngrijorat pentru ea, nu doar iritat că-i nesocotise ordinele.

— Ascultă… începu ea, pe un ton mult mai rezonabil.

Gavin, însă, nu era încă gata să vorbească rezonabil.

— Ţi s-a spus să nu pleci de-acasă. Ţi s-a spus că la cârciumă e periculos. Şi totuşi, direct acolo te-ai dus. Eşti proastă, sau doar imatură?

Emma se înfurie din nou.

— Mi-ai spus, da! Te pricepi de minune să le spui oamenilor ce să facă! Ştii perfect ce se cuvine şi ce nu. Poate că, dacă încercai să-mi vorbeşti, în I loc de a-mi da doar ordine, nu mi-ar fi trecut prin cap că era doar încă un exemplu al snobismului tău nesuferit!

— Snobism? întrebă el, cu nedumerire sinceră. Dar nu sunt snob deloc!

— A, nu eşti! replică Emma. I-ai interzis lui Poppy să mai stea de vorbă cu o femeie cumsecade ca doamna Grainger, numai fiindcă nu vrei ca sora ta să aibă de-a face cu servitorii!

Gavin îi aruncă o privire piezişă.

— Doar nu crezi că am avut vreun amestec? Mama mea vitregă i-a interzis, nu eu.

Emma nu ştiu ce să mai spună. Părea sincer afectat că-l acuzase de o asemenea mojicie.

— Deci, despre asta era vorba? întrebă Gavin în cele din urmă. Ai vrut să mă pedepseşti, ignorându-mi sfatul de a nu te duce în sat? E bine, îţi laud intenţia, dacă nu şi metoda. Viei să ne strângem mâinile şi să facem pace? Am avut dreptate în legătură cucâiciuma, nu?

— Da, lăsunse Emma şi, hotărâtă să se poarte onorabil, chiar dacă asta-i dădea senzaţia că murea în chinuri, adăugă: îţi prezint scuzele mele că ţi-am cauzat neplăceri.

— Şi eu îmi prezint scuzele.

— De ce?

În întuneric, Gavin o luă de mână.

— Pentru că te-am fie ut să crezi că…

În clipa aceea se auzi un vuiet, un claxon, şi o maşină trecu pe lângă ei cu toată viteza, ficându-i să tresaia. Starea se risipi. Gavin îi lăsă mâna dintre lui, conducând

mai departe în linişte. Când ajunseră acasă, Emma spuse repede:

— Îţi mulţumesc c-ai venit să mă iei. Noapte bună.

Şi coborî, faia a-i lăsa timp să răspundă.

Urcă giăbită treptele, conştientă că Gavin rămăsese pe loc, cu privirea după ea.

Capitolul 8

În următoarele câteva zile, Emma constată că se gândea incomod de des la Gavin, reamintindu-şi conversaţia pe care o avuseseră în drum spre casă, şi încercând să reconstituie în minte tonul şi expresia lui. Frecvenţa cu care făcea acest lucru o ajuta să-şi dea seama că, indiferent de sentimentele lui, se simţea atrasă de el. Poate doar fiindcă, stând închisă acolo în casă, unde el era singurul bărbat din preajma ei, avea nevoie să se intereseze de cineva? Poate că da – dar, indiferent de cauză, aştepta cu neabdare fiecare masă de seară, singura ocazie când avea şanse să-l vadă, în fiecare seară se îmbrăca elegant, simţind acel fior plăcut de nerăbdare, în timp ce cobora scara spre salon. Şi, în fiecare seară, o aştepta aceeaşi dezamăgire. Gavin se purta cu ea ca întotdeauna, cu o politeţe calmă şi detaşată. Participa la conversaţiile ei cu doamna Henderson, n-o privea' nici mai rar, nici mai des decât înainte, şi i se adresa numai cu „domnişoară Ruskin". Parcă-parcă în ochii lui se citea puţin mai multă căldură decât înainte, dar Emma nu putea fi sigură.

Dar subiectul n-o preocupă mai mult de câteva zile, până când se întoarse acasă Zara, la scurt timp înainte de a împlini optsprezece ani, ocazie pentru care se pregătea o mare sărbătorire. Urma să fie o petrecere nemaipomenită, la care aveau să fie invitate toate persoanele de seamă din comitat.

Doamna Hendetson îi descrise amănunţit planurile, într-o după-amiază, venind în camera de lecţii chiar după încheierea cuts urilor.

— Sună minunat, comentă Emma. Zara e foarte norocoasă. Pot ajuta şi eu cu ceva?

Menajera păru uşurată.

— O, draga mea, mă bucur atât de mult că te-ai oferit! Desigur, n-aş fi putut abuza de bunăvoinţa ta, dar toate apasă pe umerii mei şi nu-mi mai văd capul de-atâtea treburi.

— Ei, voi fi încântată să fac tot ce pot, răspunse Emma. Nu trebuia să-ţi fie teamă să mă rogi, mi-ar plăcea să cred că sunt ca o membra de familie.

După ce-o instrui în detaliu cu privire la planurile pentru aniversare, doamna Hendetson îi spuse că, de fapt, domnul Akroyd n-avea să fie prezent.

— E foarte incomod, dar trebuie să plece în interes de afaceri.

— Serios? întrebă surprinsă Emma.

— Şi unde crezi că se duce, dacă nu tocmai în China! Guvernul chinez va încheia un contract pentru un pod imens undeva în nordul ţării, şi e atât de important, încât domnul Akroyd consideră că trebuie să fie prezent pereonal la faţa locului. Chinezii sunt foarte formalişti şi sensibili. Dacă cineva se simte ofensat, putem pierde contractul, ceea ce ar fi o mare nenorocire, nu numai pentru

Akroyd Engineering, ci chiar şi pentru MacBooke.

— Dar petrecerea Zarei nu poate fi amânată?

— S-ar fi putut, răspunse doamna Henderson, cu o expresie evazivă, dar Zara nici n-a vrut să audă. Între noi fie vorba, fără el atmosfera va fi mai relaxată, continuă ea, mai încet. Nici nu m-aş mira să-şi invite nişte prieteni pe care ştie că el îi antipatizează.

Întrucât doamna Henderson era pusă pe confesiuni, Emma încercă să profite.

— Mă mir că domnul Akroyd e de acord ca petrecerea să aibă loc fără el. Nu pare cam ciudat, din moment ce făta îşi sărbătoreşte majoratul?

Doamna Henderson ridică din umeri.

— Sincer să-ţi spun, draga mea, cred că e aşa de agitat cu afacerea asta din China, că nu-i mai stă lui mintea la zile de naştere – fie şi majoratul propriei lui fiice.

Şi, desigur, va „debuta” la Londra, nu peste mult, dată pe care cred că şi el o consideră la fel de importantă. Dar asta ne face să avem mai multe responsabilităţi noi, ceilalţi – în special Gavin. Dacă ceva iese prost, pe el o să cadă vina.

Emma nu-şi dădea seama ce-ar fi putut ieşi atât de prosfâncât Gavin să se facă de râs. Atunci, de ce mai aveau servitori? Cu siguranţă, dacă cineva vărsa vin pe covor sau lăsa un cerc cu paharul pe o comodă antică, domnul Akroyd nu l-ar fi culcat pe Gavin peste genunchi, ca să-l bată la fund, nu?

Poppy era în culmea emoţiei şi tutuia ca o moara stricată despre pregătirile pentru petrecere, ori de câte ori Emma îi dădea voie să vorbească.

— La bal n-au să mă lase, spunea ea, dar nu-mi pasă. Prietenii Zarei sunt nişte plicticoşi, iar dansul e o prostie. Dar primesc oricum o rochie nouă, iar doamna Grainger vă face tortul şi a spus că mă lasă s-o ajut să-l decoreze.

— Ei, asta ar trebui să fie foarte interesant.

— Da, dar când o să împlinesc optsprezece ani, eu n-am să-mi serbez ziua cu dans. Voi cere ca toată lumea să vină călare şi să ţinem un picnic în parc, cu curse şi jocuri iar tortul de ziua mea va fi tot numai din ciocolată!

— Ce minunat e, s-o auzi vorbind cu atâta entuziasm despre mâncate! comentă doamna Henderson, când Poppy repetă totul în prezenţa ei. Ai avut o influenţă extraordinară asupra ei, îi spuse ea Emmei, recunoscătoare.

* * *

În săptămânile următoare, pregătirile pentru petrecere o îndepărtară mult timp pe Emma de camera pentru lecţii. Ba trimisă adesea de către Lady Susan cu comisioane, ducându-se cu maşina până la Bury, sau la Cambridge ca să ia câte un obiect, lăsând-o pe Poppy în grija maică-sii. De obicei, când se întorcea, Emma descoperea că Lady Susan îşi vedea de ale ei, iar Poppy ajungea invariabil la bucătărie.

Domnul Akroyd plecă la Beijing, de unde urma să-şi continue drumul până în nordul Chinei cu un grup format,

pe lângă tehnicienii de la firma lui, şi din reprezentanţi ai Comisiei de Comerţ Exterior, ai Ministerului de Externe şi ai unei mari bănci. Emma se întreba dacă nu era niciun pericol, China nefiind tocmai o ţară civilizată. Lady Susan, la rândul ei, se întreba dacă domnul Akroyd urma să aibă timp pentru a-i face cumpărături din Hong Kong, la întoarcere. În sfârşit, Zara se întreba înnebunită dacă avea să-i dea înainte de plecare cadoul de ziua ei – un Peugeot 206 cu toate gatgets-urile.

Până la urmă, îl primi la timp şi sări cu braţele pe după gâtul tatălui ei, sărutându-l pe amândoi obrajii. Emma însă observă că Gavin nu părea deloc încântat, şi se întrebă de ce. Nu s-ar fi aşteptat din partea lui să fie atât de meschin încât să-i poarte pică surorii sale pentru o maşină.

* * *

În ziua petrecerii, nu se ţinură lecţii. Emma se trezi în zori şi se puse la dispoziţia doamnei Henderson, iar în timp ce verificau împreună listele, menajera îi spuse Emmei că şi ea era invitată la petreceie.

— O, dar n-aş putea… nu m-am aşteptat… serios, aş prefera să nu vin, se bâlbâi Emma, derutată.

Doamna Henderson îşi arcui o sprânceană perfect îngrijită.

— Dar, draga mea, ai spus că doreşti să fii egală cu toţi ceilalţi din casă. Mă aşteptam să vrei să fii prezentă şi la petrecere.

— O, dar…

Emma nu mai putea de stânjeneală.

— Serios, nu e genul meu… Vreau să zic, nu fac parte din familie, sunt doar o membră a personalului… Zău aşa, nu cred…

— Ei bine, eu voi fi prezentă. Şi te-ai străduit la fel de mult ca mine cu pregătirile. Cred că va trebui să faci măcar act de prezenţă – aşa se cuvine.

— Dar n-am cu ce să mă îmbrac!

Doamna Henderson râse.

— Aşa mai vii de-acasă! Crezusem că într-adevărnu

voiai să vii. Desigur, vor fi rochii lungi, de bal, dar cred că va merge şi o ţinută de cocktail.

— Nici măcar pe-asta n-o am, se plânse Emma.

— Vai de mine!

La asta, doamna Henderson păru cu adevărat descumpănită.

— Trebuia să-ţi spun dinainte – dar presupusesem, în mod firesc…

— Ascultă, n-ale nicio importanţă, spuse ferm

Emma. Am să apar la moment dat, ca să-i spun la mulţi ani Zarei, apoi voi dispărea. Nimeni n-o să observe.

Totuşi, doamna Henderson continua să fie nemulţumită.

— Sunt dezolată la gândul că vei pierde toată distracţia, mai ales când ai muncit atât de mult.

— Serios, nu face nimic. Te rog să nu te mai frământi, sincer „insistă Emma, cu toată persuasiunea de care era în stare.

Gândul că Zara ar fi privit-o de sus, în timp ce toate prietenele ei elegante şi strălucitoare îi dădeau târcoale lui Gaviri, n-o tenta deloc. Iar o seară petrecută privindu-l cum dansa cu un şir întreg de femei seducătoare nu se număra printre cele mai tentante distracţii ale ei. N-o fi însemnat nimic pentru el, dar n-avea nevoie ca acest lucru să-i fie amintit atât de dureros.

Zara, arătând extrem de elegantă şi, lucru neaşteptat, doar puţin nervoasă, stătea în hol, primindu-şi invitaţii. Purta o rochie lungă de mătase galbenă, şi dublul şirag de perle pe care-l primise în dar de la mama ei, iar părul îi era aranjat într-o pieptănătură complicată care-i luase coafezei două ore, în acea după-amiază.

Poppy trepida toată de emoţie şi-i şoptea Emmei numele şi obiceiurile musafirilor pe care-i cunoştea. Emma răspundea cu câte un „Zău? sau „Nu mai spune!”, iar Poppy numai de-atâta avea nevoie, ca să turuie mai departe – ceea ce era cu atât mai bine, căci Emma era atentă să-l urmărească pe Gavin, care părea să aştepte pe cineva anume.

În sfârşit, vigilenţa îi fu răsplătită. Sosi o persoană pe care Gavin o salută cu deosebită consideraţie. Nu era una dintre fetişcanele numite „Nat” sau „Vie” din anturajul Zarei, ci o femeie mai matură, înaltă, cu părul închis la culoare, într-o rochie ca o teacă de mătase turcoaz.

Emma oftă cu admiraţie, aproape bucuroasă că era vorba de o asemenea fiinţă superioară, cu care ea nici măcar nu-şi putea pune problema să concureze. Nu i-ar fi plăcut ca Gavin să se dea prea ieftin. Femeia cea brunetă era zveltă ca o nuia, foarte frumoasă, elegantă, cu gâtul şi încheieturile mâinilor scânteind de diamante şi cu un zâmbet fermecător, căruia Gavin îi răspundea cu o căldura tandră. O luă de ambele mâini, cu o dezinvoltură şi o afecţiune care arătau că o cunoştea de multă vreme, şi o conduse direct în camera unde cânta formaţia.

— Cine era făta aia? întrebă Emma, întorcându-se spre Poppy.

— Care?

— Aia brunetă, pe care tocmai a condus-o de aici fratele tău.

— A, nu ştiu, că nu m-am uitat… O fi fost vreuna din prietenele Zarei.

— Părea cu câţiva ani mai mare decât Zara.

— A, bine, atunci n-am de unde să ştiu.

Se vedea clar că pe Poppy n-o prea interesa. Avea alte lucruri, mai importante, pe cap.

— Emma, n-am putea merge acum jos ca să mâncăm ceva? Pur şi simplu mor de foame, şi cred că de-acum s-a adunat toată lumea. Ne-am putea strecura fără să vadă nimeni.

— Mă tem că nu, spuse Emma. Nu acum. E timpul să te culci, iar eu trebuie să mă duc jos şi să-i spun la mulţi ani Zarei.

— Of, băga-mi-aş! înjură Poppy. Chiar trebuie? Cinstit, puţin o să-i pese dacă-i zici sau nu.

— Sunt sigură câţ n-o să-i pese, dar aşa e politicos, şi trebuie s-o fac. Dar, dacă vei mai fi trează când mă întorc, am să-ţi aduc ceva de la bufet.

— O, marfa! Ce-ai să-mi aduci?

— Nu ştiu… ce-o să-mi fie mai uşor de cărat, cred.

— Ruladă cu cârnaţi! o rugă Poppy. Şi prăjitură, prăjitură de ciocolată.

— Voiwedea ce pot face, îi promise Emma.

Peste cincisprezece minute, Emma coborî iar la parter, pornind în căutarea Zarei. Intrând în sala de bal, fu răsplătită – sau pedepsită – să-l vadă pe Gavin dansând cu tânăra cea brunetă. împotriva propriei voinţe, Emma simţi un nod în gât – şi, când Gavin începu să se întoarcă spre ea, se retrase grăbită afară, traversând holul spre o altă cameră, de unde se auzeau voci vesele şi râsete sonoie. Acolo o găsi pe Zara, în mijlocul unui grup de tineri şi tinere care ţipau toţi în acelaşi timp, distrându-se nemaipomenit de bine.

Emma n-ar fi deranjat-o, dar Zara o văzu şi ridică întrebător o sprânceană, aşa că se hotărî să termine mai repede şi pomi spre ea.

— Am venit doar ca să-ţi urez la mulţi ani, spuse ea, şi să-ţi spun că sper să ai o seară minunată. Totul pare să meargă de minune, nu-i aşa?

— A, da, mersi, răspunse Zara, măsurând-o cu privirea.

Ceilalţi prieteni întoarseră discret capetele în altă pare, mai puţin intimele ei Natalie şi Victoria, care se holbau pur şi simplu la Emma ca şi cum nu le-ar fi venit să-şi creadă ochilor.

— Bun, spuse Emma, încercând să zâmbească o idee mai cald. Ei, numai de-asta am venit, aşa că n-am să te mai reţin.

— O, dar, cu siguranţă, vei sta măcar la un dans, nu? interveni Natalie, cu ironie.

— A, da, se amestecă şi Victoria, sunt sigură că Zara îţi poate găsi pe r/Vim/cucaie să dansezi.

Şi-i şopti ceva Nataliei – probabil numele vreunui biet tocilar pe care-l dispreţuiau amândouă, căci chicotiră afectat, parcă felicitându-se una pe alta pentru cât umor aveau.

Nu-i mai rămânea decât să răspundă cu demnitate.

— Nu, nu pot să stau – nu sunt îmbrăcată pentru o petrecere formală, spuse Emma. Acum mă întorc sus.

Zara le aruncă prietenelor ei o privire, apoi o apucă pe Emma de încheietura mâinii, întorcând-o astfel încât Natalie şi Victoria să nu-i audă cuvintele.

— Da, spuse ea încet, şi să grijă să şi ajungi sus. N-am chef să te mai guduri pe lângă Gavin ca un spaniel atins de lingoare, numai fiindcă el e atât de politicos încât se simte dator să te invite la dans. Nu vreau să-l deranjezi, e clar?

„Cu atât mai bine”, îşi spuse Emma. „Deci, l-ai luat la ochi pentru vreuna din prietenele tale hlizite. Ei bine, cred că pot să-ţi stric seara”.

— Nu e nevoie să-ţi faci griji, Gavin nu m-ar invita la dans. E foarte ocupat să danseze cu o fată fermecătoare, şi sunt sigură că a uitat de existenţa tuturor celorlalte.

Zara se încruntă, iar Emma avu momentul ei de triumf.

— Ce fată? întrebă Zara nervoasă.

— Una înaltă, zveltă şi brunetă, într-o rochie de mătase turcoaz. Formează un cuplu fermecător.

— O, daraiae…

Zara se opri brusc, apoi pe faţă îi apăru o expiesie vicleană.

— Nu, ai dreptate, sigur va fi foarte captivat de o partenera ca ea.

Şi se întoarse brusc, lăsând-o pe Emma să iasă singură pe uşă, bucuroasă că scăpase de o îndatorire neplăcută. Din spatele ei se auzi un hohot de râs ascuţit, semn că Zara şi amicele sale iar se dis trau pe seama ei – de parcă-i păsa!

Preocupată să arate că puţin o interesa, Emma nici nu se mai uită pe unde mergea, ieşind grăbită în hol, se ciocni de cineva şi simţi două mâini calde şi puternice apucând-o de braţe.

— Uşurel! Unde alergi aşa?

Privirea Emmei se ridică încet, de la plastronul

cămăşii spre chipul care-n ultima vreme rareori îi mai lipsea din gânduri, şi-l văzu zâmbind, cu ochii foarte strălucitori – ce-i mai rămăsese şi pentru ea, de la mătasea turcoaz cu diamante, îşi spuse, amărâtă.

— Nu alergam, mă întorceam doar la etaj, spuse ea, încercând să vorbească pe un ton cât mai neutru.

— La etaj? De ce?

— Cum adică, de ce? Nu fac parte dintre invitaţii la petrecere. Am venit doar să-i urez la mulţi ani Zarei, iar acum mă întorc sus, unde mi-e locul.

— Dar nu se poate! încă n-am dansat cu tine, şi de câteva zile aştept ocazia asta. Mă şi întrebam unde erai. Te tot căutam. M-am gândit că poate dansezi cu vreun alt norocos.

O căutase? O căutase pe ea? Emma îl privi cu uimire. Chiar era posibil să vorbească serios?

— N-am venit la petrecere ca să dansezy răspunse ea. Doar vezi clar că nu sunt îmbrăcată potrivit.

— De ce să nu fii?

— Ei, haide, doar am rochie scurtă, când toată lumea poartă haine de seară. Se poate întrece măsura şi în materie de galanterie, să ştii.

Gavin râse…

— A, acum mă simt mai ca acasă. Nu era normal, fără ca domnişoara Ruskin să-mi ţină vreo lecţie!

Emma roşi, cu un amestec complex de mustrări de sine, în timp ce Gavin continuă:

— Ascultă, te rog să dansezi cu mine. Îţi promit că nimeni nu va observa cu ce eşti îmbrăcată. Sincer, toţi sunt prea preocupaţi de felul cum arată ei înşişi.

Începea s-o cuprindă îndoiala. Chiar părea să vorbească serios! Chiar voia să danseze cu ea!

— Dr sora ta nu vrea să dansez, şi e petrecerea ei…

— Asta-i cea mai neconvingătoare scuză pe care mi-ai prezentat-o până acum.

O luă de mână.

— Mă doaie-n cot de ce zice Zara, şi cred că şi pe tine la fel. Aşa că, hai, te rog, vino să dansăm.

Şi o conduse din nou în sala de bal. Acolo, formaţia cânta o melodie lentă.

— Perfect, comentă el, nu suport bâţâielile alea pe loc. Dacă nu-ţi poţi cuprinde partenerul în braţe, n-are niciun haz.

Şi o strânse la piept, începând să păşească împreună cu ea în ritmul muzicii.

Extaziată, Emma închise ochii, iar timpul încetă să mai existe.

Dansul se sfârşise. Realitatea reveni dureros la locul ei, în timp ce cuplurile din jur se despărţeau sporovăind, începând iar să se împrăştie.

— Ei bine, îţi mulţumesc pentru dans, spuse ea repezit. Ai fost foarte amabil.

Gavin, care zâmbise, păru dintr-odată descumpănit, iar Emma îşi dădu seama că, încercând să vorbească pe un ton firesc, păruse rece şi sarcastică, de parcă nu i-ar fi plăcut dansul şi ziar fi vrut să-i mulţumească.

— Nu din amabilitate te-am invitat la dans, spuse el.

— Mă rog, a fost şi amabilitate la mijloc, mai ales de vreme ce nu eram îmbrăcată potrivit, aşa că-ţi mulţumesc oricum.

De data asta, tonul ei suna aproape bătăios.

Gavin se retrase cu un pas.

— Eu sunt cel care ar trebui să-ţi mulţumească, spuse el, politicos.

Acum îl ofensase de-a binelea! Mergea din rău în mai rău. Cum putea fi atât de stângace? Ar fi fost mai bine să scape până n-o făcea complet de oaie.

— Trebuie să plec, spuse ea grăbită, trăgându-şi mâna dintr-a lui.

— Cum, aşa devreme? insistă Gavin. Mai stai la încă un dans. Nimănui n-o să-i pese de rochia ta. Zara nici măcar nu-i în cameră.

— Nu, trebuie să mă duc sus, am… i-am promis lui Poppy că trei pe la ea.

— Da, înţeleg… cedă el în sfârşit. Ei, atunci nu vreau să te mai reţin, dacă eşti atât de grăbită.

Şi, cu o mică reverenţă stângace, se întoarse să plece.

Emma îl privi cum se îndepărta. îl jignise – dar era mai bine aşa. Încă un dans cu el, şi ar fi început să-şi ia fanteziile în serios.

În jurul bufetului erau adunate mai multe persoane, dar Emma reuşi să se strecoare la un capăt şi, cu o privire complice spre cel mai apropiat ospătar, care o recunoscu, luă o farfurie şi o umplu cu delicatesele pe care le găsi prin apropiere. Apoi pomi spre etaj, întrebându-se de ce nu se putea comporta ca o fiinţă omenească normală în compania lui Gavin Akroyd.

Tiecând mai întâi prin dreptul camerei ei, se hotărî să-şi ia cămaşa de noapte şi capotul, înainte de a intra la Poppy. Aşa. nu i-ar mai fi putut veni idei ridicole de a se duce din nou jos – nici măcar până la jumătatea scării, pentru a se uita pe furiş după Gavin! Se schimbă repede, trăgându-şi peste cămaşa de noapte halatul „sobru”, de lână, cu guler înalt şi buzunare mari, apoi luă iar farfuria cu mâncare şi pomi spre camera lui Poppy.

Sunetele petrecerii se auzeau foarte slab, ca de la o mare distanţă, căci dormitoarele se aflau în partea opusă a casei. Cu atât mai bine, îşi spuse ea, altfel Poppy în veci n-ar mai fi reuşit să adoarmă. Când intră în camera de trecere spre dormitorul ei, văzu pe sub uşa acesteia că încă mai era aprinsă lumina. Podelele scârţâiră sub picioarele ei, iar lumina se stinse imediat. „Poppy citeşte în pat”, îşi spuse Emma. Dar nu avea de ce să se simtă vinovată, doar îi spusese că avea să treacă pe la ea.

Deschise încet uşa, aşteptându-se s-o vadă ghemuită în pat – dar, în întunericul din cameră abia putu distinge că patul era gol.

— Ei, unde eşti?

Probabil se ascunsese de ea, ca să se joace.

— Hai afară de unde te-ai ascuns, ţi-am adus de mâncare. O mulţime de bunătăţi!

Făcu un pas înainte, intrând în cameră, şi tocmai când îşi dădu seama că în spatele ei mai era cineva, simţi

un freamăt de mişcare şi fu apucată într-o pereche de braţe. Erau două mâini adulte şi aspre, care se mişcau brutal, şi înainte de a apuca să ţipe, ceva moale îi acoperi gura. Începu să se zbată înnebunită, smucindu-se încoace şi-ncolo. Farfuria cu mâncare îi zbură din mână, pe când Emma încerca să dea la o parte braţul care-i acoperea faţa, împiedicând-o să respire.

Simţea un gust şi un miros neplăcut, greţos, care o îneca. Provenea din tamponul care-i acoperea partea de jos a feţei. O lua cu ameţeli, şi-i venea să vomite; îşi smuci capul, dar simţea că o părăseau puterile, şi-şi pierdea treptat cunoştinţa. O cuprinse un sentiment de greaţă-şi deznădejde, după care sub picioarele ei păru să se deschidă o gaură neagră, absorbind-o, de-a rostogolul, tot mai jos, în nefiinţă…

Capitolul 9

Emma îşi reveni încet şi ezitant. Se întâmplase ceva, şi nu voia să ştie ce anume. Plutea chiar sub suprafaţa lucidităţii, devenind tot mai conştientă de durere: o aisură crudă în jurul gurii şi al nasului; o strânsoare amarnică, tăioasă, la glezne şi încheieturile mâinilor, junghiuri şi crampe în toate părţile trupului care atingeau suprafaţa dura şi cane lată pe care zăcea.

Durerea îi limpezea minţile şi, dintr-odată, se instală spaima, ca un aparat de radio pus în funcţiune: Pericol, pericol, pericol! Deschise ochii, darera întuneric beznă. Pe măsura ce-şi revenea în simţiri, îşi dădu seama că din apropiere se auzeau glasuri: doi oameni vorbeau încet, pe un ton insistent.

— Ai zis c-o să fie-n regulă, se plângea unul. Că n-o să ne-audă nimeni. Ai zis că toată lumea o să fie-n partea ailaltă a casei.

— Of, mai tacă-ţi gura! Am luat pus toaica, da?

— Ei bine, mie nu-mi place deloc. Ce facem cu ailaltă?

— Tre’ să fie guvernanta fetii, sau aşa ceva. O să ne prindă bine.

— Şi dacă vin s-o caute?

— De ce să vină? Doar e-n cămaşă de noapte, n-ai văzut? Nu vor începe să se-ntrebe unde e decât când n-o să mai apară la micul dejun. Mai avem câteva ore pân-atunci. Şi-acuma, taci şi dă-mi o ţigară.

Glasurile încetară. Emma începea să-şi înţeleagă situaţia. Se afla în compartimentul din spate al unei maşini, zăcând pe podea, cu mâinile şi picioarele legate şi capul acoperit cu o cârpă, sau aşa ceva. Fusese răpită, împreună cu Poppy. 1 Probabil că şi fetiţa era undeva în apropiere, legatăşi ea. O, Doamne, ce voiau să-i facă? Ce doreau? Bani? Domnul Akroyd era bogat. Dacă voiau bani, urmau să aibă grijă de Poppy, nu? N-aveau să-i facă niciun rău. O, cât se ruga să nu-i facă nimic. Spera ca banii să fie mobilul. Domnul Akroyd urma să plătească pentru a o primi pe Poppy înapoi. Dar cu ea cum stăteau lucrurile? Dacă răpitorii hotărau că se puteau lipsi de ea? Atunci, ce purtau să-i facă? I se punea un nod în stomac, de groază.

Furgonul lua viteză şi, de fiecare dată când trecea peste câte un hop, Emma se lovea de podeaua metalică. Era un chin – dar, cel puţin, durerile îi alungau frica din minte. Apoi, dintr-odată, colţul din stânga, faţă, al maşinii se înclină brusc, podeaua săltă sub ea, şi-l auzi pe unul dintre oameni strigând:

— Fii atent!

În aceeaşi clipă, trupul ei legat fu azvârlit într-o parte. Se lovi cu capul de ceva dur şi ascuţit, şi-şi pierdu din nou cunoştinţa.

* * *

Gavin se hotărâse să-i acorde Emmei cinci minute, apoi să se urce la etaj după ea. Se considera singurul vinovat pentru toate neînţelegerile dintre ei. De acord, era foarte sensibilă, dar la urma urmei, în calitatea ei de angajată, nu avea o poziţie atât de responsabilă ca a lui. Era dator să clarifice situaţia. Nu era sigur că se simţea atrasă de ea, dar se vedea clar că nu-şi putea permite să presupună nimic, iar nenorocita lui de timiditate îl împiedicase să-i arate clar că îl interesa ca femeie. Trebuia să i-o spună cu cuvinte cât mai simple.

Îi era dificil să plece de la petrecere, căci la fiecare câţiva paşi îl reţinea câte un alt musafir, dar în cele din urmă ajunse în hol şi îl străbătu cât putu de repede. Urcă grăbit la etaj, unde avea propria ei cameră, pe acelaşi culoar cu dormitorul lui Poppy şi camera de lecţii. Pe sub uşa ei se vedea lumină, semn că încă nu se culcase.

Gavin bătu, aşteptă, apoi mai ciocăni o dată. Îşi apropie gura de uşă şi strigă:

— Emma, eu sunt, Gavin. Pot să-ţi vorbesc?

Niciun răs-şuns.

Apoi, îşi aminti de promisiunea ei că avea să treacă pe la Poppy. Poate că încă mai era acolo. Trecu prin camera de zi a fetiţei şi deschise uşa dormitorului.

Văzu din prima clipă că patul era gol. Apoi, aprinse lumina şi, într-o secundă, observă în ce hal se prezenta camera: aşternutul răvăşit era pe jumătate smuls de pe pat, fotografia înrămată a lui Misty, de pe scrinul de lângă pat, zăcea răsturnată, covorul alăturat se strânsese într-o parte, ca agăţat de picioarele cuiva târât cu furţa, iar în faţa lui se afla o farfurie spartă în trei cioburi mari, din care mâncarea se împrăştiase şi fusese călcată în picioare.

Adevărul îl arse până-n adâncul sufletului. Se întoarse şi alergă înapoi în camera Emmei, unde văzu că încăperea era goală şi nederanjată. Se repezi la cel mai apropiat telefon, iar după ce anuţă poliţia, coborî în căutarea unei servitoare. O văzu pe doamna Henderson ieşind dintr-o cameră de la parter şi, aplecându-se peste balustradă, o strigă:

— Jean! Vino sus, repede!

Femeia ridică privirea şi văzu pe chipul lui că ceva era în neregulă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

În câteva cuvinte, Gavin îi povesti totul. Doamna Henderson se încruntă.

— Dar de ce crezi că a fost răpită? Poate s-au strecurat singure afară, în vreo expediţie de-ale lor.

— Emmaji-ar scoate-o pe Poppy din casă la ora asta, iar în cameră se văd clar urmele unei lupte. Nu, îţi spun eu

că a fost răpită!

— N-ar trebui măcar să căutăm puţin, înainte de a anunţa poliţia?

— Am şi anunţat-o. Dacă a răpit-o, cineva, fiecare secundă contează – nu se poate să nu înţelegi.

Doamna Henderson capitulă.

— Da, desigur. Ce vrei să fac?

Gavin păru mai uşurat.

— Nu vreau ca musafirii să afle decât dacă va fi absolut necesar, dar nu trebuie să iasă nimeni din casă. Poţi să aduni discret servitorii şi să postezi câte unul la fiecare uşă? Şi pune pe cineva de încredere la scara din faţă, ca să nu lase pe nimeni să urce la etaj. Eu mă întorc să stau de pază, pentru a sigură că nimeni nu se atinge de nimic.

— Da, în regulă. Şi poliţia?

— Le-am spus să intre prin holul din spate, şi să nu sune din sirenă. Când sosesc, poţi să-i aduci fără zgomot la scara din dos?

Menajera dădu din cap şi se îndepărtă, iar Gavin reveni în camera lui Poppy, unde se opri în uşă, privind spre cel mai clar semn că avusese loc o răpire. O bucată din prăjitura pe care Emma i-o adusese sus lui Poppy zăcea pe covor, strivită în dreptul luptei, şi păstra urma clară a unei ghete mari, bărbăteşti.

Când Emma îşi recăpătă cunoştinţa, furgonul se hurduca mai puţin violent. Probabil ajunseseră pe un drum mai neted. Dar mâinile şi picioarele îi amorţiseră din cauza legăturilor, iar capul i se tot lovea de peretele maşinii, îngrozitor de dureros. Risca să leşine din nou, aşa că făcu eforturi să rămână lucidă. Oricând se putea întâmpla ceva, şi trebuia să fie conştientă.

Mergeau cu viteză destul de mare, dar constantă. Apoi, îl auzi pe unul din cei doi spunând:

— Of, căca-m-aş! O, nu, căcat, căcat…!

— Ce?

— Un gabor, după noi.

— Nu intra în panică. N-au cum să ne urmărească

deja.

— Ce ne facem?! Ce ne facem?!

Furgonul se smuci, accelerând brusc, iar Emma gemu slab, când capul ei lovi din nou podeaua.

— Christoase, mai încet, maniacule! spuse cel mai vârstnic. Vrei să atragi atenţia asupra noastră? îţi spun eu că n-au cum să ne fi luat urma aşa de repede. Condu normal şi gata.

— Pot să scap de ei, se rugă celălalt. Lasă-mă să scap de ei!

— Cu rabla asta? Calmează-te când îţi spun! Nici usturoi n-am mâncat, nici gura nu ne miroase.

Emmei îi mai venise inima la loc. Poliţia îi căuta deja! Trebuia să se concentreze, să rămână conştientă. Dacă se opreau, putea să facă zgomot, aşa încât poliţiştii s-o audă. O, slavă Domnului, slavă Domnului!

După o tăcere încordată, glasul celui mai tânăr izbucni însufleţit:

— Ne-au depăşit! Nu după noi veneau!

— Ţi-am zis eu, tăntălăule!

— Mulţumescu-ţi Ţie, Doamne! Credeam că pân-aici ne-a fost.

— Ţi-am spus eu că o să fie în regulă. Îţi pierzi prea uşor cumpătul. Totuşi, de-acum ne-au văzut. Va trebui să scăpăm de tăiăboanţa asta.

— Da’ parcă ziceai că…

— Mai devreme sau mai târziu tot au s-o dea în urmărire, băi tâmpitule, şi atunci sticleţii ăştia au să-şi amintească unde-au văzut-o.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— E un loc, mai în faţă… Am să-ţi spun eu unde. Putem s-o lăsăm acolo, iar tu te duci şi şuteşti ceva.

— Hai, mă şefii …!

— Nu te mai smiorcăi. O să fie O.K. Numai ia-o cu binişorul. Dă drumul la radio.

Inima Emmei se fiânsese din nou. Era atât de dezamăgită, încât ochii i se umplură de lacrimi. Cei doi vorbeau mai departe, încet, dar nu le putea distinge

cuvintele, pe sub sunetul muzicii pop de la radio.

În sfârşit, furgonul se opri, şi se lăsă tăcerea. Emma îşi pitău cunoştinţa pentru câteva minute – n-avea ce face – iar când îşi reveni, era linişte. Probabil cei doi coborâseră. Se întrebă dacă putea face ceva pentru a-şi îmbunătăţi situaţia – să-şi scoată legătura de pe cap, cel puţin, ca să respire mai uşor şi să vadă unde era Poppy. Avea impresia că-i acoperiseră faţa cu un fel de sac de cârpă. Dacă-l freca de podeaua maşinii, poate reuşea să şi-l tragă la o parte. Problema era că o durea atât de rău capul, încât orice mişcare era insuportabilă – dar trebuia să încerce.

În sfârşit, sacul se desprinse, iar Emma luă câteva guri de aer mai curat şi mai rece. Dar aceasta fu singura răsplată pentru eforturile şi chinurile ei. Domnea aceeaşi beznă adâncă, prin care nu se distingea nimic. Începu să plângă încet, de oboseală şi frică.

— Ei, acum ajungem undeva, spuse superintendentul Moss, punând jos telefonul. Cei de la catering spun că unul dintre furgoanele lor a dispărut din depou. Dacă omul pe care-l aveţi la poartă e de încredere…

— Este, îl asigură Gavin.

— Vă cred că cuvânt. A spus că n-au ieşit decât furgoane de catering, iar dintre celelalte nu lipseşte niciunul, aşa că ăsta trebuie să fie.

— Şi cuasta ce-am rezolvat?

— Păi, domnule, acum avem numărul furgonului, înţelegeţi. îl putem da în urmărire prin radio – şi, graţie promptitudinii dumneavoastră, am şi instalat barajele rutiere. N-au putut ajunge prea departe.

Gavin dădu din cap, deşi cuvintele superintendentului nu-l consolau cu nimic. Încerca să se gândească la ceea ce avea de făcut şi ce se putea face, dar nu reuşea să-şi alunge din minte teama de ceea ce le-ar fi putut face răpitorii lui Poppy şi Emmei.

Emma auzi sunetul unui motor de maşină apropiindu-se. O clipă, se gândi că poate era poliţia

— Dar maşina încetini şi se opri, după care se auzi o portieră deschisă şi apoi trântită. În sfârşit, uşile

futgonului fura date de perete, brusc şi cu zgomot, înăuntru pătrunse un val de aer rece şi puţină lumină – doar atât cât lăspândea licărirea stelelor, dar după bezna dinainte era de ajuns ca să vadă câte ceva.

În uşă stătea un bărbat între două vârste, cu chipul brăzdat de cicatrice, ochelari cu rame aurii, păr cărunt tuns scurt şi un pardesiu închis la culoare.

— Gata, le scoatem, la tu femeia, eu iau fata.

În spatele lui apăru şi cel mai tânăr – înalt, voinic, în blugi şi un hanorc vechi, matlasat. Se aplecă spre Emma, apoi se opri, privindu-i atent faţa.

— S-a trezit, constată el.

— Şi-a scos cagula, remarcă vârstnicul, pe un ton ameninţător. Eşti un…

Adăugă o obscenitate, care suna straniu rostită cu accentul lui cultivat.

— I-am pus-o ca lumea, şefule! protestă smiorcăit celălalt.

— Mda, sigur! Ei, acum e prea târziu. Totuşi, mai bine leag-o la gură.

Tânărul scoase o batistă din buzunar. Emma o privi cu oroare şi deznădejde.

— Vă rog… bâigui ea. Vă rog, nu…

Omul se opri, privindu-şi întrebător şeful.

— Vă rog, repetă Emma, cu o voce spartă. Lăsaţi-mă să respir… Vă promit că n-am să ţip…

Şeful o privi un moment, pe gânduri, apoi dădu din cap.

— Bine.

Pe chipul lui nu se citea nici urmă de compasiune. Probabil considera că n-ar fi putut să strige nici dac-ar fi vrut.

Tânărul se urcă în furgon, iar după un moment Emma îl văzu revenind cu Poppy în braţe. Avea pe cap o cagulă ce părea improvizată dintr-un săculeţ pentru zahăr, iar mâinile şi picioarele-i erau legate. Nu scotea niciun sunet, fiind vizibil inertă.

— Ce Waţi făcut? exclamă Emma, cu voce slabă şi

frântă.

După ce i-o dădu şefului, în privirea tânărului păru să se distingă o urmă vagă de milă.

— E drogată, spuse el scurt. N-are nimic.

— Ţine-ţi gura, Andy, se răsti şeful, îndepărtându-se cu făta în braţe.

— În regulă, gagico, e rândul tău, spuse Andy.

Se aplecă, îşi strecura mâinile pe sub trupul ei şi

O ridică în şezut. Ţinând-o astfel, o trase până la marginea podelei, unde îşi propti umărul sub mijlocul ei şi o ridică. Era foarte puternic, şi nu pălea să-i simtă deloc greutatea.

Suspendată acolo, cu faţa peste umăiul lui, Emma nu putea să vadă decât iaiba peste care mergeau. îi simtă mirosul de sudoare şi tutun care-l impregna hainele. Apoi zări un Rover albastru, care se apropia încet. Portiera din spate se deschise. Poppy zăcea pe banchetă, nemişcată. Andy o culcă pe Emma în faţa ei, pe jos, mormăind:

— Hai că nu mai e mult…

Tot o fărâmă de compasiune? în clipa următoare, individul aruncă peste ea o pătură, cufundând-o din nou în întuneric.

Emma reţinu foarte puţin din restul călătoriei. Anchilozată, chinuită de dureri şi de lipsa de oxigen, zăcu leşinată în cea mai mare parte a timpului, iar când era conştientă, abia dacă-şi dădea seama ce se mai întâmpla. În sfâişit, maşina se opri şi, în tăcerea care se lăsă, Emma auzi cântecele de dimineaţă ale păsărilor. Portiera se deschise, pătura fii ridicată şi trasă la o parte, lăsând să năvălească lumina. Cineva fluiera vesel. Era Andy. O ridică pe Poppy, dându-i-o complicelui său, după care se aplecă iar peste Emma şi-i tăie funia din jurul gleznelor, spunând:

— Gata, gagico, de-acuma poţi să mergi şi singură.

O trase din maşină şi încercă s-o pună pe picioare, dar genunchii i se îndoiră sub trup. Lumea se clătina ameţitor în jur, iar durerea arzătoare din gleznele care i se dezmorţeau o făcu să geamă slab.

— Auzi, şefu’, spuse Andy, luând-o de subsuori, asta

s-a cam lovit. Are sânge pe faţă.

— A dat cu capu' de ceva, cred, răspunse şeful, apropiindu-se.

— N-ar trebui să chemăm un doctor, sau ceva?

— Iisuse! oftă şeful, exasperat. Uneori, mă-ntreb ce-oi avea-n capu' ăla, că creieri, ioc! auzi acolo, să chemăm un doctor! Ce-oi fi făcut, să mă complic c-un tăntălău ca tine? Mai bine grăbeştete şi du-o-n casă până n-apar vecinii!

Andy o îmbrânci brutal, probabil răzbunându-se pe ea pentru săpuneala pe care o încasase.

— Ia-nainte marş, vaco! se răsti el, zgâlţâind-o.

Emma se împletici înainte, încercând zadarnic să-şi controleze picioarele. Prin ceaţa cauzată de ameţeală şi durere, zări în faţa ei o casă de piatră cenuşie, cu plante agăţătoare. Doar pe jumătate conştientă, fu împinsă înăuntru, pe o scară, până într-o carrteră unde văzu un pat, lângă perete. Pe pat zăcea Poppy, fără cagulă, dar cu membrele încă legate. Andy o trânti pe Emma alături, o întoarse pe-o parte, îi tăie funia de la încheieturile mâinilor şi spuse:

— Gata, gagico. Poţi să dezlegi puştoaica. E toată numai a ta.

Emma îl auzi ieşind şi încuind uşa în urma lui, dar nimic mai mult. De mişcat, nu putea să-şi mişte niciun muşchi. Ştia că ar fi trebuit să se ridice şi s-o dezlege pe Poppy, însă leşinul o învăluia din nou şi nu avea putere să-i reziste.

Capitolul 10

Cineva o lovea cu piciorul, strigând-o pe nume. Nu voia să se trezească; ştia asta, deşi nu ştia de ce. Încercă să ceară să fie lăsată în pace, dar nu reuşi să scoată decât un sunet gutural.

— Trezeşte-te! Trezeşte-te!

Vru să se întoarcă pe-o parte, ca să scape, iar în cap simţi o explozie de durere.

— O, nu… bâigui ea. Nu mai pot…

— Emma, te rogi Te rog, trezeşte-te! O, te rog,

vorbeşte ceva cu mine!

Era vocea lui Poppy. Încet, înţelegerea i se infiltră în minte. Poppy o înghiontea şi o striga. Dar de ce? Întârziase la micul dejun? încercă să deschidă ochii, dar lumina o împunse în craniu făcând-o să ţipe. În clipa următoare, îşi aminti de ce nu voia să se trezească. Fuseseră răpite. Şi, o, Doamne, Poppy era încă legată! De cât timp o tot striga? Trebuia să se scoale, s-o ajute…

Se întoarce pe o parte, încercând să se salte într-un cot. Întredeschise ochi, abia reuşind să înfrunte durerea.

— E-n regulă, mormăi ea cu voce răguşită. În regulă, Poppy. Aşteaptă doar o clipă…

— O, Emma, crezusem c-ai murit! ţipă Poppy, cu un suspin de uşurare. Erai aşa de palidă şi nu te mişcai deloc, iar eu te strigam şi te tot strigam, da’ tu nu te tiezeai. Nici nu ştii ce frică mi-a fost!

Amintirea acelor clipe de spaimă o făcu să suspine din nou. Emma reuşi să întindă o mână, cu un gest de mângâieie.

— Nu face nimic, îngăimă ea. Acum e totu-n regulă. Stai doar o clipă, şi-am să te dezleg.

Abia peste cinci minute reuşi să se mişte. Apoi, se întoarse într-o parte, rezemându-se de perete, iar Poppy se lăsuci până ajunse cu spatele spre ea. Emma îşi simţea degetele ca pe nişte cârnaţi, abia reuşind să şi le mişte. În timp ce încerca s-o dezlege, încet şi cu încăpăţânare, Poppy o întrebă ce se întâmplase.

— Am fost răpite, îi răspunse Emma. Au venit doi oameni şi ne-au luatcu o maşină.

N-avea niciun rost să-i prezinte situaţia în culori mai trandafirii.

— Unde suntem?

— Nu ştiu… Ne-au adus aici cu un furgon fără ferestre. N-am putut să văd nimic, iar tu erai drogată.

— Acum îmi amintesc! exclamă Poppy, speriată. Te aşteptam să vii şi cred că adormisem. Deodată, am văzut pe cineva lângă pat, şi am vrut să ţip, dar mi-au pus ceva peste gura şi nas, şi mirosea îngrozitor…

— Da, ştiu. Cloroform, cred că era. Dar ăsta nu te putea face să dormi atât de mult timp. Probabil ţi-au şi injectat ceva, după ce nu te-ai mai mişcat.

— E îngrozitor… şopti Poppy. De ce să fi vrut cineva să ne răpească?

— Păi, pe tine, pentru bani, cred. îi vor cere tatălui tău o sumă foarte mare, ca să te primească înapoi.

— Tăticul e foarte bogat.

— Iar pe mine m-au luat fiindcă am intrat peste. ei. Venisem cu mâncarea de la bufet, pentru tine, şi m-au prins de Is spate, adormindu-mă şi pe mine tot cu cloroform. M-am trezit în maşină, legată şi cu un sac tras peste cap.

— Biata Emma, o compătimi Poppy.

— Biata Poppy, replică Emma. A, în sfârşit, se desface… Da… gata, Am reuşit!

Poppy îşi trase braţele în faţă, dar imediat începu să se zbată, în chinuri.

— Au, mi-au amorţit… Vai, Emma… au!

Emma încercă să i le maseze cât o ţineau puterile, sfătuind-o:

— Flexează-ţi încontinuu degetele.

Avea nevoie să se odihnească, aşa că după un timp o întrebă:

— De-acum poţi să ţi le masezi siungură?

În timp ce continua să-şi frece antebraţele cu mâinile, Pqppy o privi cu ochii dilataţi de spaimă, întrebând-o cu o voce abia auzită:

— Ce-ai păţit la cap?

— M-am lovit în maşină, răspunse vag Emma. De ce?

— Ai părul năclăit de sânge, tot…

Cu grijă, Emma ridică o mână spre locul îndurerat şi simţi căpărul îi era umed şi cleios, încercă totuşi să glumească, de dragul lui Poppy.

— Cred că arată mai rău decât este, spuse ea, deşi se cam clătina, ameţită.

Poppy îi puse mâinile pe umeri.

— Culcă-te. Cealaltă funie am să mi-o des fac

singură. Oricum, cred c-am să reuşesc mai repede ca tine să dezleg nodurile. Am degete mai mici.

Emma n-o contrazise. Efortul o făcuse să transpire. Se culcă încet şi închise ochi. După un timp, Poppy spuse:

— Nu-ţi face griji, pun pariu c-o să ne salveze cineva curând. Va veni Gavin după noi, sunt sigură. Imediat ce află ce ni s-a întâmplat, o să vină.

Emma tăcea. Încrederea fetei în fratele ei era înduioşătoare, dar ce şanse aveau să le descopere cineva lipsa, până dimineaţa? Iar domnul Akroyd era în China. Putea Gavin să autorizeze plata răscumpărării? Probabil depindea de sumă – altfel, trebuia să aştepte până la întoarcerea domnului Akroyd. Oare răpitorii ştiau că era plecat de acasă?

— Aş vrea să beau puţină apă, murmură ea.

Îşi simţea gura arsă de la cloroform, şi-i era îngrozitor de sete. Între timp, Poppy îşi terminase de dezlegat picioarele şi începuse să şi le maseze pentru a le dezmorţi.

— Am să le cer apă pentru tine, spuse ea. Stai liniştită şi nu-ţi face griji.

Se duse la uşă şi încercă s-o deschidă, fără prea mari speranţe – de fapt, clanţa de plastic maro nici nu se clinti din loc. Prin gaura cheii nu se vedea decât întuneric. Singura fereastră, mică şi plină de praf, era zăbrelită, iar pereţii, tencuiţi simplu, cu alb, nu erau paraleli – camera având astfel o formă ciudată. Podelele erau goale.

Poppy se apucă să bată cu pumnul în uşă. După un timp, începu – s-o doară, aşa că trecu la lovituri de picior şi strigăte.

Trecu mult timp până să primească un răspuns, dar în sfârşit se auzi un glas care strigă prin uşă, sunând curios de înfundat:

— Termină cu gălăgia asta afurisită! Ce naiba vrei?

— Multe! strigă Poppy cu îndrăzneală. Mâncare, apă şi bandaje. Prietenei mele îi e rău. Deschide uşa ca să-ţi spun.

Urmă o pauză, apoi glasul spuse:

— Dă-te din faţa uşii. Mergi şi te aşază pe pat.

Poppy se supuse şi, după un moment, uşa se întredeschise şi un tânăr înalt şi masiv se strecură înăuntru, închizând-o iar în urma lui. Cu un fior, fata văzu că ţinea în mână un pistol îndreptat spre ea.

— Ăsta-i un pistol adevărat? întrebă ea. Pun pariu că nu-i pe bune.

Ochii individului se îngustară.

— Nu face pe deşteapta cu mine, spuse el. Faci cam multă gură pentru o puştoaică de văista ta, care mai e şi la ananghie.

— Nu eu sunt la ananghie, replică Poppy, ci voi, când o să vă prindă.

— Mută-ţi gându, n-o să ne prindă nimeni.

— Mereu vă prind, insistă ea, pe un ton cât putea de firesc. Cum te cheamă?

— Andy.

Tânărul se rezemă de uşă, jonglând cu pistolul.

— Iar pe tine te cheamă domnişoara Aiabella Akroyd. Ce fel de nume mai e şi ăsta?

— Un nume la fel de normal ca al tău.

— Greu al dracu' de spus. Mai pe scurt, cum ţi se zice? Arry? rânji el.

— Poţi să-mi zici şi Any, dacă vrei, răspunse Poppy. Şi-acuma, putem să trecem la treburi serioase?

— Cum zici, replică el, părând să-i placă schimbul de replici. Ce vrei?

— Mai întâi, apă fierbinte, dezinfectant şi feşe curate, ca să curăţ rana de la cap a prietenei mele. Crede-o să aibă nevoie şi de copci.

— N-are decât, se burzului el. Ce, crezi că ne jucăm aicea?

— Doar nu vrei să moară.

— Puţin îmi pasă. Nu ea-i aia care valorează o avere.

Totuşi, aruncă o privire piezişă sşte Emma, care zăcea pe pat, albă la faţă şi din nou leşinată.

— Cam mult sânge, bombăni el.

— Dacă moare, o să ai probleme şi mai mari când te

vor prinde, îl preveni Poppy.

— Mai scuteşte-mă cu balivernele astea cu prinsu'!

Dintr-odată, o privi bănuitor.

— Ce tot coci tu acolo? Ştii ceva?

Se uită prin jur, ca şi cum ar fi putut găsi un indiciu prin cameră. Apoi păru să-şi facă singur curaj, izbucnind iar în râs.

— Ascultă, dacă-ţi închipui c-o să vină cineva să te salveze, poţi s-o laşi baltă. N-au să ne găsească niciodată aici – şi chiar dacă ne găsesc pe noi, în veci nu te vor găsi pe tine.

Părea atât de sigur pe sine, încât Poppy începu să-şi piardă speranţele. Citindu-i-o pe faţă, Andy râse şi mai larg.

— În regulă, Arry, colega, o să-ţi aduc ceva de potol. Şi-am să văd ce pot să fac cu apa şi pansamentele şi alte alea. Nu promit, da' văd eu. Şi-acuma, stai jos pe pat şi nu te mişca.

După plecarea lui, Poppy sări în picioare şi se duse să vadă uşa mai de aproape. Constată că prin gaura unui nod din scândurile nevopsite se putea privi dintr-o parte în alta – dar nu distinse nimic. Se întoarse la pat şi o privi îngrijorată pe Emma. Aceasta desihise ochii.

— Ai fost extraordinară, murmură ea. Nici nu ştiu cum poţi avea atâta curaj.

— A, nu mi-era frică de el, răspunse nepăsătoare Poppy. Eun papă-lapte.

— Mă rog, ai grijă, o avertiză Emma, închizând ochii din nou.

Poppy făcea parte din generaţia televiziunii, pentru care realitatea părea întotdeauna doar o umbră palidă a imaginilor de pe ecran. Emma se simţi datoare s-o prevină:

— Pistolul era adevărat, să ştii.

— N-o să mă împuşte, spuse Poppy cu convingere. Doar vrea să pună mâna pe bani, nu?

Considerând că, pe de-a-ntregul, era mai bine ca Poppy să rămână optimistă, Emma nu mai spuse nimic. Se mai puteau face şi alte luciuri în afeia de împuşcat –

lucruri pe lângă care un glonţ ar fi fost aproape preferabil.

* * *

— Am găsit furgonul, anunţă calm superintendentul Moss. Abandonat într-un crâng de la marginea Pădurii Thetfoid. Dumbrava lui Pratehett, cum îi spun localnicii – o ştiţi?

Le adresase întrebarea lui Gavin şi doamnei Hendeison. Lady Susan stătea închisă în camera ei, într-o stare de colaps, iar Zara evita pe toată lumea. Gavin nu putea şti ce părere avea despre toată situaţia.

— Da, o ştiu, răspunse el.

— V-am spus eu că nu vor ajunge departe, continuă Moss. Una dintre maşinile noastre l-a depăşit la scurt timp înainte de a se da alarma generală. Şi-au amintit de el şi s-au întors să-l verifice.

— Dar spuneaţi că a fost abandonat, nu? se interesă doamna Henderson. Asta înseamnă că nu le-aţi găsit pe Poppy şi Emma, aşa-i?

— Da, furgonul era gol, recunoscu Moss. Echipa criminalistică tocmai îl cercetează, în căutarea oricăror indicii care ar putea să ne ajute. Dar în acelaşi loc s-au găsit şi urme ale unei alte maşini, aşa că presupunem că acolo le-au transferat în alt autovehicul.

— Deci, le-aţi pierdut urma… murmură învins Gavin.

— Nu stăm chiar atât de rău. Înţelegeţi, un mic proprietar din apropiere a declarat că i s-a furat maşina…

— Dar…

Superintendentul ridică mâna.

— Mai ascultaţi-mă un moment. Urmele celei de-a doua maşini arătau că avea trei pneuri de un fel, şi al patrulea diferit. Am verificat, iar maşina reclamantului avea trei cauciucuri Dunlop şi unul Michelin. Suntem destul de siguri că era aceeaşi, ceea ce înseamnă că-i ştim marca şi numărul.

— Când fost furată maşina?

— Ei, aici e partea cea mai interesantă! Proprietarul a venit târziu de la cârciumă, pe la douăsprezece şi jumătate, iar pe la trei s-a dus la baie şi, uitându-se pe

fereastră, a văzut că-i dispăruse maşina. Aşa că de-aici putem deduce intervalul în care a fost furată. De asemenea, ne mai dovedeşte că…

— Că nu plănuiseră de la început să schimbe maşina, completă Gavin.

Moss dădu din cap.

— Prindeţi repede! într-adevăr, altfel ar fi avut-o pe a doua gata pregătită.

— Dar ce-am rezolvat cu asta? întrebă dezamăgită doamna Henderson. Tot liberi sunt, până acum au putut ajunge tocmai în celălalt capăt al ţării.

Moss zmbi.

— N-aş crede. Rezervorul de benzină al maşinii furate era aproape gol – proprietarul voia să-i facă plinul azi. Crede că nu puteau face mai mult de zece mile cu ea. Li prezent, verificăm dacă au alimentat-o undeva, dar cu două victime în maşină cred că e cam improbabil. iar dacă n-au făcut-o, îi putem plasa pe o rază destul de restrânsă. Vom arunca plasa în jurul lor şi o vom strânge treptat. N-au să ne scape, vă daucuvântul meu.

— Dumnezeule, ce n-aş da să aveţi dreptate, murmură Gavin, întrebându-se ce-avea să spună tatăl lui, la întoarcere.

Parcă ghicindu-i gândul, superintendentul Moss îl întrebă:

— Cu tatăl dumneavoastră aţi reuşit să luaţi leătura?

— Ştim unde se află şi i-am trimis un mesaj. Aşteptăm confirmarea că l-a primit. Cred că va porni imediat înapoi, dar o să dureze, o zi cel puţin, poate chiar mai mult. Până atunci…

— Da, domnule, spuse Moss pe un ton liniştitor, sunt foarte încântat să colaborez cu dumneavoastră.

Gavin îl privi în ochi.

— Dar răpitorii? Oare vor fi şi ei la fel de încântaţi?

După-amiază, Andy reveni, de astă dată însoţit şi de şeful lui. Se purta umil, iar întrevederea fu mult mai încordată. Poppy stătu tot timpul lângă Emma, începând vizibil să simtă în ce pericol se aflau.

Pe chipul şefului nu se citea nimic uman sau abordabil. Era ridat, cu nasul rupt şi vindecat strâmb, iar dintr-o parte a frunţii îi urca până sub păr o veche cicatrice. Ridurile de la colţurile gurii îi erau mai aspre decât cicatricele, iar ochii, înapoia ochelarilor, arătau reci ca ai unui şarpe.

— Deci, fetelor, spuse el, aşezându-se călare pe scaun, cu faţa spre spătar. Să vorbim clar. Ştiţi cum stă treaba, cred. Am luat fata cu împrumut pentru un timp, şi aşteptăm ca bătrânul ei să plătească o mică avere ca s-o primească înapoi întreagă. Ştim cine eşti dumneata, continuă el, arătând cu capul spre Emma. Dumneata eşti guvernanta, şi dacă tot ai nimerit la mijloc, poţi să ne fii de folos cu ceva, având grijă de puştoaica aci de faţă. Colect?

Poppy, strâns lipită de Emma, tremura, dar vorbi cu amestec ce teamă şi furie.

— N-o să vă meargă! în curând ne vor găsi, şi atunci o să mergeţi la închisoare.

— Gura! se răsti şeful.

O privi pe Emma cu o expresie de gheaţă.

— Fă bine şi ai grijă să tacă. N-am prea multă răbdare cu plozii guralivi.

Emma îi strânse lui Poppy mâna, cu un gest prevenitor. Andy nu era decât un prostănac care îndeplinea ordinele, dar individul din faţa lor era adevăratul infractor. Probabil că-i plăcea să le facă rău oamenilor.

— Aşa mai merge, urmă şeful, cu privirea lui împietrită. Şi acum, ascultaţi. Dacă nu ne faceţi greutăţi, n-o să păţiţi nimic, e clar? Veţi primi mâncare, apă, tot ce-aveţi nevoie. Şi n-o să se atingă nimeni de voi. Vreau ca bătrânul să vă primească aşa cum v-am găsit. Da’ dacă oricare din voi încearcă vreo fentă, sau ne face probleme, sau dacă tu mai dai din gură, întoarse el capul spre Poppy, cate se făcu mai mică, o să vă pară rău că v-aţi născut. Aşa că, voi alegeţi.

Părea să aştepte un răspuns, drept pentru care Emma, strângând mâna lui Poppy, spuse încet:

— N-o să vă facem niciun fel de probleme.

— Deşteaptă fată, comentă şeful, cu un zâmbet lipsit de orice căldură. E bine că ţi-ai dat seama că ne putem dispensa de tine, şi n-ar strica să i-o bagi în cap şi la asta mică. O.K., vrem s-o ţinem în perfectă stare, da' dacă ne supără cu ceva, pe tine putem oricând să te-mpuşcăm. Nu neapărat să te omor, doar atât cât să te doară. Aţi înţeles? Dacă ea o-ncurcă, tu ai s-o păţeşti. E clar?

Acum, Poppy tremura ca o frunză, aşa că Emma o cuprinse cu un braţ, strâns.

— În regulă, se răsti ea furioasă, am spus că n-o să vă facem probleme. Nu vă daţi seama că o speriaţi?

— Mama leoaică apărându-şi puiul, nu? rânji şeful. În regulă, dacă tot eşti aşa de activă, poţi scrie tu mesajul. Vrem ca bătrânul să afle că sunteţi nevătămate.

Andy scoase un blocnotes şi un pix, iar Emma scrise, după dictare:

„Răpitorii ne ţin într-o ascunzătoare sigură, pe mine şi Arabella. Nu ne-au făcut nimic, şi nici nu ne vor face, dacă urmaţi instrucţiunile. Cer o răscumpărare de un milion de lire sterline...”

În acest punct, Emma ridică privirea, surprinsă.

— Nu ştiai că-i atât de bogat, hmm? Ei bine, când ajungi înapoi, poţi să-i ceri o mărire de salariu

— Dacă mai ajungi într-o bucată, adică.

Restul dictării se referea la detaliile privind plata răscumpărării. Părea un aranjament simplu şi clan nu doreau decât banii, fără a avea vreun interes să le facă ceva râu oricăreia dintre ele, iar Emma spera că acesta era adevărul. Semnă scrisoarea, iar dedesubt Poppy semnă şi ea: „Arabella Akroyd”. Printr-un acord tacit, niciuna dintre ele nu dezvăluise faptul că i se spunea Poppy. Nu prea ştiau de ce, dar părea mai indicat să ţină pentru ele acest mic detaliu.

După ce citi atent mesajul, şeful îl vârî în buzunar, îi făcu un semn lui Andy şi ieşiră amândoi. Rămase singure, Emma şi Poppy statuia multă vreme în tăcere, îmbrăţişate. Poppy descoperise că faptele din realitate aveau o anumită duritate şi asprime pe care televizorul nu le arata. Emma

încerca să caute vreo idee care să le ajute.

Se simţeau cu atât mai vulnerabile, cu cât nici măcar nu erau îmbrăcate normal. Poppy avea pe ea pijamaua Rupert Bear, iar Emma, cămaşa de noapte şi capotul. Noroc că în cămăruţă era cald, chiar puţin înăbuşitor. Nu aveau niciun alt obiect sau cel puţin aşa crezu până când, vrând să-şi scoată batista din buzunarul halatului, simţi forma dură şi curbată a foarfecelor de unghii, despre care uitase.

Deşi nu avea niciun motiv clar, această descoperire o mai înveseli puţin. Nu prea putea concepe că ar fi folosit foarfecele ca pe o armă, dar cumva, la un moment dat, îi puteau fi de folos. Acest mic secret o făcea să se simtă, într-un chip ciudat mai bine, şi puse foarfecele la loc în buzunar, sperând ca răpitorilor să nu le vină ideea s-o percheziţioneze.

Capitolul 11

Seara, Andy le aduse pâine cu unt şi ceai, apoi plecă fără o vorbă şi fără să le arunce nici măcar o privire. Poate că şeful îi spusese să păstreze distanţa. Fără îndoială, răpitorii erau prudenţi: Andy le adusese feliile de pâine cu unt în mână şi le pusese direct pe pat – fără a aduce farfurii sau cuţit

— Iar ceaiul era turnat dinainte în două căni mari de plastic. Nu exista niciun obiect care să poată fi folosit drept armă.

Nici uneia nu-i era foame, dar amândouă erau foarte însetate, şi băură cu poftă ceaiul. După lumina de afară, părea să fie cam ora opt seara. În cameră nu exista niciun bec, aşa că în curând aveau să fie cufundate în întuneric. Emma privi spre tavan, îngândurată; era ciudat ca o încăpere să fie construită fără niciun corp de iluminat; nu se vedeau nici urme, în tencuială, unde ar fi putut exista înainte un fasung. De fapt, camera era ciudată din toate punctele de vedere – prea mică pentru un dormitor, prea mare pentru o debara, şi cu o formă atât de stranie, ca şi cum ar fi fost conturată la întâmplare.

S-ar fi putut cumva ca peretele cu uşa să fi fost

înălţat într-o cameră deja existentă, pentru a izola un spaţiu? Dar în ce scop? Se dădu jos din pat şi se duse să-l examineze.

Bătu cu degetele în câteva locuri, zgârie tencuiala cu unghiile, îşi lipi fără rost ochiul de gaura cheii şi deschizătura din scândută. Cercetă şi ceilalţi pereţi, studie cu atenţie fereastra, apoi căzu pe gânduri.

— Ce e? întrebă apatică Poppy, de pe pat. Ce faci?

— Mă gândeam la camera asta… Cred că s-ar putea să fi fost anume construită pentru noi, zidindu-se peretele ăsta peste colţul unei încăperi mai mari. Tencuiala e diferită de a celorlalte trei ziduri, şi pare nouă. Iar fereastra se vede clar că e foarte veche. Ne putem imagina că au avut o cameră în care exista deja o fereastră cu gratii, şi au făcut într-un capăt această… această celulă.

Poppy se ridică în capul oaselor, privind în jur cu interes:

— O cameră secretă!

— Poate, dădu din cap Emma.

— Asta trebuie să fie! Andy a zis că şi dacă poliţia îi găseşte pe ei, n-o să ne găsească niciodată pe noi. Despre asta trebuie să fi vorbit.

— Poppy ascultă, se întoarse dintr-odată Emma spre ea. Peretele ăsta nu pare prea solid. Cred că e făcut doar din glet şi ipsos. S-ar putea să reuşesc să-i fac o gaură, cu foarfeca de unghii.

— O gaură destul de mare ca să fugim? întrebă fata, într-o şoaptă surescitată.

— Nu, pentru aşa ceva am avea nevoie de câteva zile, iar ei ar observa înainte să devină destul de mare, ca să nu mai vorbesc şi de tencuiala căzută pe jos. Mă gândeam doar la o gaură mică, atâta cât să vedem prin ea.

— Şi la ce ne-ar folosi? întrebă Poppy, dezamăgită.

— Nu ştiu. Măcar, am afla ce e dincolo de perete. Dacă cei doi locuiesc aici, sau în altă parte a casei. Dacă mai vine vreodată cineva pe la ei.

Poppy nu părea prea încântată de un asemenea plan, dar spuse totuşi:

— B, dacă tot crezi c-ar ajuta cu ceva…

— Avem de ales între a face măcar atâta lucru şi a nu face nimic.

— Oricum, Gavin ne va găsi curând, mai mult ca sigur. Începi chiar acum?

— Da. Am s-o fac în colţ, cât mai aproape de podea, ca să nu fie prea vizibilă. Tu lipeşte-ţi urechea de uşă şi să-mi spui dacă auzi că vine cineva.

* * *

Mergea mult mai greu decât se aşteptase; foarfeca era prea mică, iar dacă se apleca, iar o durea capul. Când se întunecă, Emma se lăsă păgubaşă. Adormită aproape imediat, căci erau mai obosite decât îşi dăduseia seama.

Emma dormi adânc şi fată vise, iar în zori se trezi cu numele lui Gavin pe buze.

Numai de i-ar fi putut trimite un mesaj… Numai de l-ar fi putut arunca afară din casă, undeva unde să-l găsească cineva… Oare putea să spargă geamul şi să arunce un obiect pe fereastră? Dar nu avea nici hârtie, nici creion – doar o batistă şiopereche de foarfeci…

Îi veni o idee, şi la început o respinse, dar nu peste mult reveni asupra ei, deşi fără tragere de inimă. Se aşeză pe scaun şi scoase din buzunar batista şi foarfecele. Privi vârfurile ascuţite, apoi rănile de la încheieturile mâinilor. unde o tăiase frânghia. Cu un oftat tremurător, luă (bârfecle şi strânse din dinţi.

Degeaba. După câteva minute de chin, fu nevoită să recunoască: n-avea noi un rost. Pânza batistei absorbea sângele, umplându-se de pete fără nicio formă. Nu putea scrie niciun cuvânt lizibil.

După un moment, se lumină la faţă. Înfipse vârful foarfecelor în material şi începu să taie cu grijă. Mergea greu, mai greu decât se aşteptase – dar, când în cameră intrară razele soarelui, reuşise să taie cuvintele: HELP POPPY. Când batista era boţită, nu se distingea nimic, dar dacă cineva o întindea pe o suprafaţă netedă, literele deveneau lizibile. Acum, nu mai trebuia decât să găsească o cale de a sparge fereastra.

Gavin avusese o noapte agitată, reuşind într-un târziu să adoarmă pe la ora trei, numai pentru a fi trezit, încă frânt de oboseală, de corul matinal al păsărilor. Ziua din ajun fusese lungă şi agitată – dar, cel puţin, tatăl lui era în drum spre casă, şi ar fi trebuit să sosească în cursul dimineţii.

Da, avusese o zi grea şi obositoare. îl stimulase îndeosebi discuţia pe care o purtase cu superintendentul Moss despre Emma. Poliţistul îl întrebase cât de multe ştia despre ea. Cum fusese angajată? I se ceruseră scrisori de referinţă? Ce prieteni avea? Primise vreo vizită, de când locuia acolo, saue întâlnise regulat cu cineva? Trimisese vreo scrisoare, dăduse telefoane – şi dacă da, cui?

— Ascultaţi, spusese Gavin în cele din urmă, ştiu la ce vă gândiţi, dar e ridicol. Emma Ruskin e o persoană cumsecade şi cinstită. O iubeşte pe

Poppy, iar Poppy ţine mult la ea.

Moss îl privi drept în ochi.

— Mă bucur să aflu şi părerea dumneavoastră în legătură cu asta, domnule, spuse el.

Iritat, Gavin replică:

— Ascultaţi, eu o cunosc, pe când dumneavoastră, nu!

— O cunoaşteţi de… câte săptămâni? Nici măcar o lună, nu-i aşa?

— Unii oameni pot fi cunoscuţi într-un timp foarte scurt. Vă spun eu că nu are niciun amestec! în orice caz, au răpit-o şi pe ea, nu uitaţi!

— Da, mă rog, aşa ceva ar fi fost şi de aşteptat, dacă era implicată. Altfel, ar fi putut avea de răspuns la unele întrebări mai dificile, continuă Moss, pe un ton rezonabil. Trebuie să recunoaşteţi, e cam ciudat că răpirea a fost comisă imediat după ce s-a angajat ea la dumneavoastră…

— O coincidenţă şi nimic mai mult.

— Poate. Darsântem destul de siguri că undeva, în interior, a existat o legătură. Răpitorii cunoşteau topografia casei, ştiau că urma să aibă loc o petrecere…

— Dumnezeule mare, dar jumătate din comitat ştia

despre petrecerea asta!

— Întocmai. Însă alegerea momentului, traseul, furtul fiiigonului de aprovizionare, folosirea scării din spate – mie toate îmi miros a complicitate din interior. Iar domnişoara Ruskin a dumneavoastră avea toate informaţiile necesare, era nouă şi n-a mai lucrat niciodată ca guvernantă – chiar dumneavoastră mi-aţi spus. E straniu că o învăţătoare renunţă dintr-odată la acea slujbă pentru un post de doică internă, nu vi se pare?

— Nu. nu mi se pare deloc straniu, protestăfurios Gavin.

Moss dădu din cap cu un aer înţelegător – sau, poate, cu milă?

— S-ar putea să aveţi dreptate. Dar cred că va trebui oricum să cercetăm puţin trecutul domnişoarei Emma Ruskin, ca să vedem ce descoperim. Ruskin… este un nume irlandez?

— Din câte ştiu eu, nu, spuse Gavin. Ce sugeraţi?

— Uneori, răpitorii nu vor bani, ci alte lucruri, răspunse evaziv Moss.

Pentru cele două prizoniere, ziua trecu încet. Nimic nu întrerupea monotonia decât vizitele lui Andy care le aducea de mâncare – mereu aceeaşi pâine cu unt şi cănile de ceai fierbinte. La micul dejun mai primiră şi felii de şuncă, iar la prânz, carne de vită conservată. Emma ceru şi fructe, dar Andy nu făcu decât să ridice din umeri.

În rest, rămâneau singure cu gândurile şi temerile lor. Plictiseala devenea tot mai greu de suportat. Emma căuta tot felul de soluţii pentru ca timpul să le treacă mai repede. Ţinu lecţii cu Poppy, din memorie, apoi jucară „Eu spionez”, „Douăzeci de întrebări” şi „Nabucodonosor”, cântară şi recitară poeziile pe care le ştiau pe de rost. Dar>prele continuau să freacă la fel de încet, iar tensiunea creştea, în aşteptarea oricăror veşti sau pericole.

Pentru Emma, cea mai neplăcută era lipsa serviciilor sanitare. Nu aveau voie să iasă din camera, aşa că Andy le adusese o găleată cu un capac. Pentru Emma era îngrozitor s-o folosească de faţă cu Poppy, chiar dacă fata

se întorcea cu spatele. Poppy nu se ruşina deloc, însă Emma, care nu crescuse la ţară, nu avea experienţa „mersului în tufişuri”. Găsea totul extrem de umilitor şi-l implorase pe Andy s-o lase să se ducă la toaletă, oferindu-i toate garanţiile care-i treceau prin minte, darnici pomeneală.

Timpul trecea ca melcul, iar Emma încă nu găsise nicio cale de a sparge fereastra. Distanţa de la gratii până la geam era prea mare, iar spaţiile dintre zăbrele atât de strâmte, încât nici chiar braţul lui Poppy nu încăpea printre ele.

Gaura din perete nu rezolvase nimic nici ea. Emma nu putea să vadă prin mica spărtură decât nişte podele goale, şi nu îndrăznea să facă alta, mai sus, de teamă să nu se vadă. Se temea deja ca Andy să n-o observe pe prima, căci nu avusese cum s-o ascundă. Dacă trăgea patul în dreptul ei, fără îndoială ar fi fost întrebată de ce o făcuse.

Domnul Akroyd ajunse acasă pe la jumătatea dimineţii, palid de oboseală şi îngrijorare. Strânse un moment mâna lui Gavin, în tăcere, cu compasiune şi solidaritate.

— A dracului tieabă… momnăiel.

Gavin înclină capul.

Lady Susan coborî şi ea să-şi întâmpine soţul, şi se agăţă de el, dând frâu liber tuturor temerilor şi nemulţumirilor. Domnul Akroyd o suportă un timp cu lăbdaie, apoi surprinse privirea doamnei Hendeison, peste umăiul ei, şi-i făcu semn s-o ducă de-acolo. După aceea, se închise în cabinet cu superintendentul, pentru a discuta despre cererea de răscumpărare care tocmai sosise.

— Sunt gata să plătesc, spuse el imediat. Vreau să se înţeleagă foarte clar: nu-mi pasă cât mă costă, tot ce doresc e ca fetiţa mea să se întoarcă acasă.

— Cer un milion, răspunse calm Moss.

Akroyd se albi puţin la faţă, dar înghiţi în sec şi spuse:

— Va dura-puţin până să-l adun – nu ţin asemenea sume la îndemână. Dar, dacă asta e singura cale…

— Vom vedea, continuă Moss. Nu strică să vă începeţi aranjamentele, dar sperăm să le recuperăm pe amândouă fără a-mai fi nevoie şi de aşa ceva.

— Nu vreau să ne asumăm niciun risc! declară domnul Akroyd, pe un ton tăios.

— Vă înţeleg perfect sentimentele, domnule. Nimeni nu vrea ca ostaticele să păţească ceva, dar pentru a ne ocupa de aceste lucruri avem metode clare. Trebuie să lăsaţi totul în seama noastră. Dacă vom ajung în etapa când considerăm că e cazul să se plătească răscumpărarea, vă vom recomanda s-o faceţi, dar pentru moment mai avem de făcut unele investigaţii. Dacă putem să le eliberăm şi să-i prindem pe infractori, fără a da niciun ban, va fi cu atât mai bine, nu credeţi?

— E de la sine înţeles.

Domnul Akroyd îşi tamponă cu batista transpiraţia dintre nas şi buza de sus.

— Am muncit din greu pentru banii mei şi nici mie nu-mi convine să-i dau unui târâie-brâu care n-a lucrat cinstit o zi în viaţa lui, puteţi fi sigur.

După ce termină discuţia cu superintendentul, domnul Akroyd se duse să-l găsească pe Gavin, care studia de câte va oie o hartă topografică.

— Ce tot aud despie individa aia? întrebă tatăl lui, fără niciun preambul.

— Care individă? întrebă Gavin, pe un ton prevenitor. Dacă la Emma Ruskin te referi…

— Moss ăsta pare să creadă că are şi ea un amestec. Aşa e? Dacă tu şi Jean mi-aţi adus în casă cine ştie ce criminală şi mi-aţi pus fetiţa în pericol…

— Nu e nicio criminală.

— Ei, nu mai spune – şi de unde ştii tu aşa de bine, deşteptule? N-am spus eu tot timpul c-ar fi mult mai potrivit ca Poppy să se ducă la şcoală? Dacă se ducea la şcoală, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

— S-a dus la şcoală, şi s-a îmbolnăvit – ştii doar. Emma n-are nicio vină. Nu-ţi dai seama că şi ea e în pericol? Poate chiar într-un pericol şi mai mare. Dacă au

cât de cât minte, lui Poppy n-au să-i facă niciun lău, fiindcă se-aşteaptă ca tu să plăteşti lăscumpărarea, dar nu la fel’s tău lucrurile şi cu…

Glasul i se frânse, şi nu mai putu continua. Teama de ceea ce i-ar fi putut face Emmei era cel mai cumplit coşmar al lui, şi prefera nici să nu se gândească la asta, altfel nu mai era bun de nimic.

Domnul Akroyd se mai îmblânzi, punându-i fiului său o mână pe umăr

— Gata, băiete, spuse el cu un glas morocănos. O să fie bine. Îndrăznesc să spun că ai dreptate, şi n-are niciun amestec. Toate au căzut pe umerii tăi, nu-i aşa?

— Mă simt atât de neajutorat, rrmrmuia posomorât Gavin. Numai de-aş putea face ceva…

Tatăl său dădu din cap, înţelegător.

— Da, mă rog, poliţia îşi face datoria. Să-i lăsăm să-şi vadă de treburi.

* * *

Când intră în cameră, superintendentul Moss părea puţin mai bine dispus.

— Am găsit o pistă! Cei de la poştă spun că scrisoarea de răscumpărare a fost expediată din Hockwold – un sat mic aflat cam la cincisprezece mile distanţă de marginea…

— Da, îl ştiu, îl întrerupse Gavin.

— Serios?

— Cunosc foarte bine pădurea, şi toată regiunea, spuse el scurt. Am călărit mult pe-acolo.

— Perfect, replică Moss. Şi am găsit şi Roverul furat, abandonat pe drumul lăturnalnic dintre Hockwold şi Feltwell. Ni s-a mai reclamat un furt de maşină şi din Wetting, care-i cam la aceeaşi distanţă de Hockwold, dar în partea cealaltă.

— Şi ce legătură are asta cu noi? întrebă nerăbdător domnul Akroyd.

— Aveţi puţină răbdare, răspunse Moss, şi-i conduse la masa unde era întinsă harta lui Gavin. Vedeţi, cred că şi-au dat seama că nu pot alimenta Roverul fără să se dea de

gol, aşa că şoferul a primit ordin să pună la poştă scrisoarea, să abandoneae Roverul şi să fure altă maşină, dar să nu le facă pe toate în acelaşi loc. De la Feltwell la Wetting sunt cam şapte mile pe drum – sau, să zicem, cinci, pe scurtături. Două ore cu piciorul. Şoferul merge cu maşina până la Hockwold, expediază scrisoarea, îşi continuă drumul spre Feltwell, rămâne faia benzină, apoi se întoarce pe jos şi fină o altă maşină. Aşa, crede el că n-o să facem nicio legătură între una şi alta.

Gavin îl privi lung.

— Poate îi chiar atât de prost?

— Aţi fi surprins, spuse cu pătrundere Moss, să vedeţi cât de proşti sunt majoritatea delincvenţilor. Cu atât mai bine, altfel nu i-am mai prinde niciodată.

— Dar dacă fura maşina cea nouă înainte de a pune scrisoarea la poştă, putea s-o expedieze dintr-un loc mult mai îndepărtat, sublinie Gavin.

— E, e clar că nu s-a gândit la asta, replică Moss. Totuşi, mă întreb ce va avea de spus şeful lui.

— Şeful? întrebă tăios domnul Akroyd.

— Nu şoferul a plănuit totul, e prea bătut în cap pentru aşa ceva. Autorul răpirii e cineva cu mai multă minte. Iar acel cineva n-o să se prea bucure că şoferul a pus scrisoarea la poştă într-o localitate atât de apropiată de casă.

— De casă…?

— Frankie se află cam la douăsprezece mile de Pratchett’s Wood, de unde a fost furat Roverul, iar Roverul avea foarte puţină benzină în rezervor – cam cât pentru zece mile, după cum afirmă proprietatul. Prin urmare, locul unde sunt secrestrate ostaticele nu poate fi prea departe de Pratchett’s Wood.

— Dar acum au altă maşină, interveni Gavin, aşa că-şi pot continua drumul. S-ar putea să fi ajuns oriunde, de-atunci.

— N-aş crede. După părerea mea. au plănuit să se ascundă într-un loc părăsit, o casă izolată.

eventual într-o pădure. Casa trebuia să fie aleasă şi

pregătită dinainte, aşa că nu cred c-ar abandona-o prea uşor. Cu cât îţi transporţi mai mult victimele, cu atât creşte riscul de a fi depistat. Nu, cred că stau cât pot de aproape de planul iniţial. Locul pe care l-au ales trebuie să fie bine ascuns, şi au convingerea că nu-l vom găsi.

Părea atât de sigur de sine, încât domnul Akroyd îl privi pătrunzător.

— Aveţi vreo bănuială?

Moss zâmbi victorios.

— Da, mi-e destul de clar cu cine s-ar putea să avem de-a face. Cum spuneam, şoferul maşinii e un prostănac – spre norocul nostru. De asemenea, e fumător. O.K., fiecare spărgător novice din zilele noastre are atâta minte încât să poarte mănuşi, iar pe maşini nu s-au găsit amprente – dar, în Rover, s-a descoperit un pachet de ţigări gol şi ambalajul de celofan al altuia, nou. Pachetul vechi e curat, însă de pe celofan s-au putut preleva două amprente de toată frumuseţea.

Îi zâmbi lui Gavin – care, folosindu-şi imaginaţia, înţelese imediat.

— A terminat un pachet, spuse el, l-a aruncat, a vrut să-şi desfacă unul nou şi nu i-a putut desprinde celofanul cu mănuşile pe mâini.

— Şi şi le-a scos! încheie domnul Akroyd, pricepând şi el cu o secundă întârziere.

— Exact, confirmă Moss. Le-am rulat prin computer şi am descoperit că sunt ale unui vechi amic al nostru, Andrew Joseph Luckmeed. Are un cazier uite-atâta de lung. Cel mai interesant e că nu demult a ieşit de la Blundeston, unde şi-a ispăşit o pedeapsă în februarie. Şi, cât timp s-a aflat după gratii, a avut relaţii foarte strânse cu un anume Henry Goidon James, un criminal cunoscut cu antecedente penale foarte diveisificate – Gentleman Jim, cum i se spune, datorită talentului său de a vorbi cu un accent cultivat. Iar Harry James, alias Gentleman Jim, şi-a terminat ultima condamnate în aprilie. A ieşit din închisoare şi a dispărut imediat.

— Credeţi că el e creierul? se interesă domnul

Akroyd. De ce, a mai făcut aşa ceva?

— Nu, răpiri n-a mai comis. Fraudă, protecţie, trafic de arme, spargeri pe scară mate – în toate şi-a încercat mâna. Dar întotdeauna a pus la cale planuri elaborate, iar răpirea unei fetiţe cate nu se poate apăra ar fi tipică pentru el. Ar părea un ban câştigat uşor, şi se apropie de vârsta când va prefera să dea marea lovitură şi să se retragă cu prada în Argentina. Toţi „marii criminali" visează la aşa ceva.

Rostise cuvintele cu un dispreţ vizibil. Apoi continuă:

— Mai mult, e localnic, a crescut în Thetford, primele probleme le-a avut ca adolescent, când fina divetse produse din Lakenheath – deci, cunoaşte zona. Una peste alta sunt convins că el e omul nostru, fără discuţie.

Ţinând seama de toate indiciile, Gavin tindea să fie de acord cu el.

— Deci, dacă el e autorul, nu credeţi… vreau să zic, nu pare prea periculos, aşa e? întrebă el, cu speranţă. N-ar face nimic violent, ce ziceţi?

Chipul lui Moss deveni grav.

— Nu vreau să vă sperii, dar vă recomand să nu-l subestimaţi. Eun ticălos cu sânge rece, ca toţi criminalii de carieră, şi singura violenţă pe care ar evita-o e cea împotriva lui însuşi. E periculos, ba bine că nu.

Apoi, când un efort vizibil de a părea cât mai vesel, încheie cu cuvintele:

— Dar o să punem noi mâna pe el, nu vă faceţi nicio grijă.

Capitolul 12

Gavin studiase atât de insistent harta, încât toate detaliile ei i se întipărisem în minte. Zona pe care o însemnaseia ca fiind cea mai probabilă era nepopulată, aflându-se mai ales în Therfoid Foiest şi Hockwold Fens: păduri, lande şi mlaştini, câteva sale şi ferme risipite, şi foarte puţine drumuri.

— Să le strânge tot mai clar, iemaică superintendentul Moss. Eevident că ascunzătoarea lor e o casă izolată, unde pot veni şi pleca fără să fie văzuţi. Nişte

vecini curioşi nu le-ar folosi la nimic. Nu poţi duce două ostatice legate prin curte fără să te observe cineva.

— Într-adevăr, confirmă Gavin.

— Iar asta ne lasă cam zece adrese posibile. Nu ne mai rămânem decât să le cercetăm cât mai discret.

Bătu cu degetul în hartă, îngândurat.

— Între timp, desigur, avem de urmărit şi alte piste.

— Cred că vă referiţi la trecutul Emmei, nu? întrebă Gavin, cu aprindere.

— O, dar am mai discutat despre asta, domnule, răspunse Moss. Am vorbit şi cu colegele ei de apartament, cu directoarea şcolii unde a lucrat înainte, şi cu părinţii ei. Oricum trebuia să-i anunţăm ce s-a întâmplat. Sunt destul de alarmaţi, şi par nişte oameni foarte cumsecade. Nu ne-am fi aşteptat.

— Cum adică? se răsti Gavin.

— A, n-avem nimic împotriva fetei. A ieşit imaculată – dar de unde a pornit ea şi până într-un loc ca acesta, drumul e lung, indică el cu un gest casa şi parcul.

Domnul Akroyd, care continua să studieze chipul lui Gavin, spuse încet:

— Dacă stăm să ne gândim, domnule superintendent, drumul e la fel de lung şi de unde am pornit eu.

Superintendentul Moss tuşi.

— Chiar aşa, domnule Akroyd. Da, într-adevăr. Ei bine, continuă el grăbit, dacă n-a fost implicată nici domnişoara Ruskin, nici altcineva din personalul casei – lucru de care suntem destul de siguri – nu prea ştiu cine ar mai putea să fi fost. Şi cred că nici dumneavoastră nu aveţi alte sugestii, nu?

Domnul Akroyd clătină din cap. Pe chipul lui Gavin nu se putea citi nimic.

Ziua trecea încet. Cu ocazia uneia dintre vizitele lui Andy, Emma încercă să intre în vorbă cu el, sperând să-l atragă, poate, de partea lor.

— De ce te-ai băgat în aşa ceva? îl întrebă ea.

Nu pari un băiat râu, serios.

Andy o privi fată să zâmbească.

— Metsi mult, prinţeso. De ce crezi că m-am băgat, dacă nu pentru bani? Nu asta viemcu toţii?

— Şi conştiinţa nu te mustră deloc.

O privi dispreţuitor.

— Ce-mi pasă mie dacă babacu-său se desparte de-un milion de lire sterline ca ş-o primească înapoi. De ce el să aibă atâta, şi eu deloc?

La asta, Poppy ridică furioasă capul.

— Tatăl meu a meritat banii ăia! A început cu nimic şi a câştigat cinstit fiecare penny! Tu ce-ai muncit vreodată?

Andy nu făcu decât să râdă.

— I-a uzi la ea! Cum ce-am făcut, Arry frăţie – te-am lăpit pe tine, asta am făcut! Şi nu te vreau pentru mine – el te vrea. Şi are bani. Iar eu n-am. Un schimb cinstit, nu?

— N-o să-ţi meargă! s frigă Poppy.

Individul începea să se plictisească.

— Băi, ia gura! Trăncăniţi prea mult! Vă previn, când vine şefii să vă vadă, gălăgia mică! El n-are atâta răbdare ca mine. Dacă şi pe el începeţi să-l tocaţi la cap aşa, s-ar putea să v-alegeţi cu ceva ce n-o să vă placă.

— Vine iar la noi? întrebă Emma, cu teamă.

Andy îi observă spaima, şi rânji mulţumit.

— Mda, azi mai încolo. Acuma aveţi ce s-aşteptaţi cu nerăbdaie, nu, prinţeso?

Vizita şefului fii scurtă şi înspăimântătoare.

— N-am primit răspunsul pe care-l aşteptam de la tatăl puştoaicei, spuse el, fără nicio introducere.

Mă tem că nu ne ia în serios, aşa că trebuie să-i trimitem ceva, ca să-l ajutăm să se concentreze. Andy?

Întinse mâna după pistol. Andy i-l dădu, apoi scoase ceva din buzunar. Se auzi un ţăcănit, şi în mâna lui apăru tăişul ascuţit al unui cuţit cu arc.

Pomi spre ele, iar Poppy se aruncă în braţele >

Emmei, zbierând.

— Nu! ţipă Emma, strângând la piept fata, care suspina îngrozită. Să nu te atingi de ea, monstrule!

— Gura! răcni şeful. Afurisitelor! Terminaţi cu gălăgia! Nu vrea decât un pic din părul ei, atâta.

Dă-i drumu'. Treci în celălalt cap al patului – şi mişcă odată, sau îţi bag un glonte-n picior şi să vedem atuncea cum ţi-o plăcea! Mişcă, am zis! Pe tine n-am niciun interes să te ţin întreagă.

Fără tragere de inimă, cu ochii când la Andy, când la pistol, Emma îşi desprinse din jurul gâtului braţele lui Poppy. Fata suspină şi mai tare, iar Andy îi spuse pe neaşteptate:

— N-are nimic, puştoaico, nu vrea decât o şuviţă din păru' tău. Zi-i şi tu, prinţeso. Îngroziţe, priviră amândouă cum lama cuţitului se apropia de capul lui Poppy; Emma ştia că nu putea face nimic ca s-o apere, şi totuşi instinctul o îndemna să lupte. Andy apucă o şuviţă de păr, iar Poppy ţipă din nou. Cuţitul luci, după care Andy se retrase, cu un smoc de păr blond în mâna cealaltă. Poppy izbucni din nou în suspine, dar mai încet, ducându-şi mâinile la cap, iar Emma o cuprinse iar în braţe, privindu-i pe cei doi bărbaţi ca o vulpe încolţită.

Şeful se uita la ele cu răceală.

— Ăsta o să se ducă cu a doua scrisoare. Dacă trebuie să le-o trimitem şi pe-a treia, n-o să mai punem păr, ci un deget.

Poppy ţipă, îndesându-se atât de tare în Emma, de parcă ar fi încercat să se facă una cu ea. Emma o strânse la piept cu putere.

— Acum plecaţi de-aici! strigă ea, deşi n-avea niciun rost. Lăsaţi-ne în pace!

Cei doi ieşită, încuind uşa ca de obicei, iar Emma şi Poppy izbucniră în lacrimi, plângând până când se ghemuită împreună pe pat şi adormită.

Când Gavin intră în camera ei, Zara ridică privirea. Era palidă, nervoasă şi se vedea clar că se simţea vinovată, aşa că se folosi de principiul că cea mai bună apărare e atacul.

— Nu ştii să baţi la uşă? Ieşi afara de-aici. Asta-i camera mea personală.

— Poţi vorbi cu mine aici, sau în faţa tatii – cum preferi, replică el, închizând uşa şi rămânând în dreptul ei,

cu braţele încrucişate pe piept.

— N-am nimic de discutat cu tine. se lăsti Zara.

Ieşi afară!

— Zara, tu ştii ceva şi nu ne spui. Te cunosc de-o viaţă, şi ţi se citeşte pe faţă că te simţi vinovată. Acum, sau îmi spui despre ce e vorba, sau mă duc să vorbesc cu tata, şi-o să scoată totul de la tine el şi poliţia.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, insistă Zara, deşi îi evita privirea.

Glasul lui Gavin deveni puţin mai blând.

— Nu fi proastă. Pentru numele lui Dumnezeu, au răpit-o pe Poppy, pe propria ta soră! Nu cred că te interesează ce se poate întâmpla cu Emma…

Ochii Zarei scăpărară.

— A, acum îi zici Emma? Vagabonda aia a pus ochii pe tine din clipa când a venit. De cum am văzut-o, m-am prins ce urmăreşte…

Gavin o apucă de braţe, zgâlţâind-o.

— Pe mine mă interesează ce urmăreşti tu, nu ea! Ce ştii despre toată povestea asta?

— Nimic! Dă-mi drumul!

Încercă să întoarcă în altă parte capul, dar Gavin o apucă de bărbie şi o întoarse iar cu faţa spre el.

— Uită-te la mine şi zi odată!

— N-a fost vina mea… Nu ştiam ce voia… mărturisi Zara, cu ochii săgetând încoace şi-ncolo.

Îi văzu expresia schimbându-se şi se sperie şi mai tare.

— Ne-am distrat puţin, atâta tot. Am fost la clubul ăla…

— Cine?

— Vie, Nat şi cu mine.

— Care club?

— „Bunteiv. În Cambridge. Ne-am distrat şi noi puţin doar, atâta tot.

Pe chipul lui se aşternu o expresie de dezgust. Ştia clubul „Bunter's” – era zgomotos şi plini de deibedei.

— Halal distracţie, spuse el pe un ton sec. Să umbli

prin bombele de mahala.

— Nu e nevoie să te uiţi aşa la mine! protestă Zara, frecându-şi braţele în locurile de unde o strânsese. Voiam şi eu să mai fac şi altceva, nimic mai mult. Ţie-ţi convine, că eşti bărbat, da’ eu, eu nu mă distrez niciodată. N-am voie să ies decât cu băieţi „cumsecade”. E bine, ăştia cumsecade mă plictisesc, dă-mi voie să-ţi spun! Da’ n-am încotro, fiindcă-s singurii care au maşini.

— De-asta îl tot băteai pe tata la cap să-ţi ia o maşină, înţelese Gavin. Am ştiut eu că era o idee proastă.

— E bine, acum o am, şi n-ai ce să-mi faci.

— Înainte cum te duceai la club?

— Cu maşina tatălui lui Vie. N-a aflat niciodată.

— Şi pe individul ălacum îl chema?

— Billy Metcalf. L-am cunoscut la club, mi-a spus că-mi văzuse poza în „Country Life

— Când a fostasta?

— Anu’ trecut, prin septembrie sau octombrie.

Nici… nici nu mi-a plăcut, la început, dacă vrei să ştii. Vie şi Nat erau înnebunite după el, ziceau că puneau pariu că era bandit, sau aşa ceva. Da’ de fapt, nu era aşa de interesant cum credeau ele. Mai mult voia să vorbească, despre casă, despre cu ce se ocupă tata, chestii de-astea…

Gavin parcă vedea totul cu ochii lui.

— Şi când l-ai adus aici?

Zara roşi.

— Înainte de Paşti. Tata era plecat în Sunderland, tu te duseseşi la Exeter, mama şi Poppy erau la specialistul ăla din Londra, iar doamna Henderson se dusese cu ele, aşa că-n casă nu mai era nimeni. Şi Billy mă tot bătea la cap să vină la mine acasă. Am crezut că voia să…

Obrajii i se înroşiră şi mai tare, iar Gavin strânse din buze, crispat.

— Oricum, continuă ea, numai la chestii d-alea nu-i stătea gândul. Nu voia decât să vadă casa. I-am arătat toate camerele, îl interesau foarte mult. Părea să se priceapă la clădirişi din astea…

Văzu expresia lui Gavin şi se grăbi să continue:

— Şi m-a întrebat şi despre petrecerea de ziua mea. Voia să afle toate planurile, până-n cele mai mici amâninte. Şi eu am crezut că…

Dintr-odată, ochii i se umplură de lacrimi.

— Am crezut că voia să-mi ia un cadou, ceva scump… Ştiam că n-aveam voie să-l invit oficial, aşa că i-am spus să intre prin spate, îmbrăcat în chelner…

— O, Doamne, Dumnezeule, Zara!

Fata înghiţi un nod.

— Dar după aia nu l-am mai văzut, iar când am sunat la numărul pe care mi-l dăduse, am auzit că nu era alocat. Şi pe urmă, când poliţia a spus că răpitorii avuseseră informaţii din casă, mi-am dat seama…

Obosit, Gavin închise ochii.

— Te-ai purtat ca o idioată, şi oştii şi tu.

— N-a fost vina mea! se apără Zara. Uşor ţi-e ţie să vorbeşti, că poţi să faci tot ce vrei, pe când mie mi se spune meieu să n-am voie ba asta, ba aia, ba ailaltă… Nu voiam decât să mă distrez şi eu puţin…

— Va trebui să vii şi să-i spui toate astea şi superintendentului Moss.

— Nu! Etreaba mea, mă priveşte personal!

— Proasto, nu-ţi dai seama că, dacă-l găsesc pe Billy Metcalf ăsta, el îi poate conduce la răpitori?

Totuşi, făta nu părea nici acum prea convinsă.

— Dacă nu vii în clipa asta, continuă Gavin, să ştii că te duc pe sus!

În sfâişit, se ridică în picioare, îmbufnată.

— Ai să-i spui şi lui tata?

— Va trebui să afle. Dar, deocamdată, nu-l interesează decât s-o aducem pe Poppy înapoi.

Zara reuşi să se strâmbe pentru o ultimă oară, cu dispreţ:

— Şi pe scumpa ta Emma.

— Aşa sper. O, Doamne, sper să fie aşa!

— L-am prins, anunţă superintendentul Moss, închizând telefonul. Se învârtea printr-unul din locurile lui

obişnuite. Era atât de convins că nu vom afla nimic, încât nici măcar nu s-a ascuns. E un vechi prieten altui Harry James – dacă „prieten” este cuvântul cel mai potrivit. Oricum, l-a vizitat de câteva ori, la Blundeston. După cum văd eu lucrurile, a întâlnit-o pe Zara în acel club, şi-a dat seama cine era, şi a. cultivat prietenia cu ea în timp ce-i povestea totul lui Harry, iar acesta căuta o cale de a folosi informaţiile.

— Încă mai credeţi că Harry James e creierul? întrebă domnul Akroyd.

— A, fără discuţie. Billy Metcalf n-are atâta minte. Rolul lui a fost acela de a furniza informaţiile preliminare. Acum, nu ne mai rămâne decât să aflăm de la el unde e ascunzătoarea.

Dar, a doua zi dimineaţă, deşi nimeni nu dormise – nici chiar el însuşi – Billy Metcalf încă nu dezvăluise nimic.

— Am o idee, spuse nesigur Gavin. În legătură cu locul unde le-ar putea ţine ascunse.

Superintendentul ridică privirea, curios.

— S-auzim.

— Mă uitam din nou pe hartă, începu Gavin, întinzând-o pe masă, şi mă întrebam cum ar fi putut oamenii ăştia să facă rost de o casă. Trebuie să fi fost de vânzare sau de închiriat, iar dacă ei au plănuit totul din octombrie încoace, n-aveau cum să fie siguri că o vor găsi pe cea mai potrivită, liberă, tocmai la momentul oportun.

Moss dădu din cap.

— Continuaţi.

— Există o casă, cam pe-aici, arătă Gavin cu degetul pe hartă. O ştiu din expediţiile mele călare. Se numeşte Spariings.

Superintendentul se uită şi el e hartă, apoi înălţă iar ochii, întrebător.

— Nu, nu e trecută pe hartă. A stat goală ani de zile, fiindcă se spunea că ar fi fost bântuită, după care Comisia Forestieră a cumpăra terenul cu casă cu tot. Nu ştiu în ce stare mai e acum, dar ultima oară când am văzut-o, cam anul trecut, se prezenta destul de bine. Curent electric sau

apă nu avea, desigur, doar o fântână în curte, dar apa se mai poate şi fierbe, pe un aragaz de camping.

— Hmm, făcu Moss, meditativ. Iar Harry James e localnic…

— Deci, era firesc să ştie despre ea, continuă Gavin.

— Cred că aţi prins un fir, spuse superintendentul. N-ar strica să-i aruncăm, o privire – de fapt, cred c-am să mă duc chiar eu până acolo.

— Vă rog, lăsaţi-mă să vin şi eu! insistă Gavin. Când eram mic, mergeam pe-acolo cu băieţii, aşa că o ştiu destul de bine.

Moss zâmbi.

— Mă gândeam şi eu la asta. Am nevoie să-mi arătaţi unde e, dar ascultaţi-mă…

Zâmbetul îi pieri de pe buze.

— Fără acte de eroism, ne-am înţeles? Oamenii ăştia sunt periculoşi. Staţi aproape de mine, şi nu faceţi decât ce vă spun eu. În primul rând-nu spuneţi nimic, indiferent cum v-ar provoca. Ţineţi-vă gura şi uitaţi-vă cu atenţie în jur, iar pe urmă să-mi spuneţi dacă aţi observat ceva. De acord?

— De acord, răspunse Gavin.

Sparlings se înălţa printre copaci, iar fosta grădină era năpădită de buruieni şi rugi spinoşi. Când Gavin şi Moss sosiră, împreună cu doi agenţi în uniformă, alţi trei poliţişti erau deja la faţa locului, ascunşi printre copaci şi tufişuri: unul în faţă şi doi în spate.

Omul care supraveghea faţada casei le făcu loc lângă el, în tăcere.

— Totu-i în regulă, Gardner? îl întrebă Moss. Ai văzut ceva?

Gandnerai dădu binoclul.

— E cineva acolo, nici vorbă. Acum vreo zece minute, am zărit o mişcare la o fereastră de la etaj – darde-atunci încoace, nimic.

— Nici urmă de ostatice?

— Nu, domnule.

— N-ai idee câţi sunt înăuntru?

— Nu, domnule.
— Hmm, făcu Moss. Atunci, cred c-am să mă duc să schimb două vorbe cu ei.
— Domnule… încercă să protesteze Gaidner. Dacă sunt înarmaţi? De ce să nu atacăm în forţă, din toate părţile? Putem avea aici Unitatea de Reacţie Armată în cinşpe minute, fără probleme.
Moss îl privi nemulţumit.
— Nu, nu, nu. Ce, vrei să le dăm drumul aici ălora, cu hormonii lor dezlănţuiţi, şi să-nceapă să tragă? Nu vreau schimburi de focuri, când încă nu ştim unde sunt ostaticele. Şi-n plus, încă nici nu suntem siguri că am nimerit bine. Riscăm să ne facem de râs, dacă trimitem U.R.A. peste o adunătură de boschetari zdrenţăroşi.
Ieşi de la adăpostul tufişurilor şi privi cu grijă casa. Era simplă şi pătrată, cu o uşă în mijloc şi câte o fereastră în fiecare colţ, ca desenul unui copil. Ferestrele de la parter erau bătute în scânduri, dar celor de sus li se puseseră de curând geamuri. Pe faţadă creştea o iedeia deasă, iar într-o pane se îngrămădeau nişte acareturi dăiăpănate. Gavin îşi amintea că mai avea o aripă scurtă în spate formând un L care adăpostea o curticică şi nişte grajduri vechi.
— Eu tot mai cred c-ar fi mai bine să-i luăm prin surprindere, încercă încă o dată Gardner.
— Prea târziu, băiete, replică Moss, văzând o mişcare la o fereastră. Au aflat deja că suntem aici.
Se întoarse spre colegii săi în uniformă.
— În regulă, Simpson, Clarke, veniţi cu mine. Restul, nu vă arătaţi. Da, e-n regulă, domnule Akroyd, puteţi veni şi dumneavoastră. Ţineţi aproape şi nu scoateţi o vorbă – aduceţi-vă aminte ce v-am spus.
Gavin dădu din cap, şi toţi patru porniră spre uşa din faţă.
— Să fim amabili şi relaxaţi, propuse Moss, în timp ce se apropiau de casă. Nu vrem să se sperie nimeni şi să facă vreo faptă necugetată.
Urcă pe verandă şi bătu la uşă. Gavin îi arătă

mânerul de fier pentru sonerie, de modă veche, apoi trase de el. Auziră soneria, de undeva din casă.

Nu se aştepta să le răspundă cineva şi fu surprins când, după o foarte scurtă aşteptare, uşa se deschise. În faţa lor apăru un bărbat între două vârste, cu păr cărunt, tuns foarte scurt, chip palid şi ridat, şi dqy ochi foarte pătrunzători, înapoia unor ochelari cu rame metalice. Era îmbrăcat cu nişte pantaloni gri şi o cămaşă albă, fără cravată. Arăta îngrijit şi ordonat, dar părea obosit şi cam bolnav. Lui Gavin îi veni să se repeadă la el, să-l înşface, să-l ţintuiască la petele şi să-l întrebe unde erau Poppy şi Emma. Aproape că-i simţi pe cei doi agenţi în uniformă fremătând, ca şi cum şi ei şi-ar fi înfrânat aceeaşi intenţie.

Superintendentul Moss, însă, era un monument de calm.

— Ei, ei, ei, spuse el, cu jovialitate rece. Dacă ăsta nu-i Gentleman Jim! Şi ce-oi fi făcând dumneata aici, dacă pot să te întreb?

— Bună, superintendente, salută omul, fără plăcere. Şi eu voiam să te întreb acelaşi luciu.

— Eu am întrebat primul, insistă Moss.

— Sunt localnic. Născut şi crescut în Ihetford. De ce să nu mă găseşti aici?

— Răspunde-mi la-ntrebare.

James ridică din umeri.

— Trebuie să locuiesc şi eu undeva. Tocmai am ieşit din temniţă, cum nu mă îndoiesc că ştii.

Nepăsător, Moss dădu din cap.

— Bani n-am, nici slujbă, casa asta era goală, aşa că… m-am adăpostit. Orice om are dreptul la un adăpost elementar, nu-i aşa?

— Orice om cinstit, poate.

James reuşi să se arate îndurerat.

— Sper că n-ai să mă hărţuieşti, superintendente. Mi-am achitat datoria faţă de societate. Acum sunt un cetăţean onorabil, care respectă, legea.

— Nu te-am atins nici c-un deget, replică netulburat Moss. Încă. Eşti singur aici?

— Fireşte. La cine te-ai mai fi aşteptat?

— Îl căutăm pe un prieten al tău, Andy Luckmeed.

— Nu l-am văzut. Ţi-am spus, abia am ieşit.

— Te-a vizitat în puşcărie, Harry. Ştim asta.

— De când am ieşit nu l-am mai văzut. Ce treabă aveţi cu el?

— Şi-a călcat cuvântul. Nu s-a prezentat la control. Şi n-ar fi bine să aibă vreun necaz, nu-i aşa?

James privi pe lângă umărul lui Moss, spre agenţii în uniformă.

— Aţi venit aşa de mulţi doar pentru un puşcăriaş eliberat pe cuvânt de onoare? Ce pui la cale, Moss?

— Domnule Moss, dacă nu te superi. Ei bine, dacă Andy nu-i aici, şi nici tu nu ai nimic de ascuns, n-ai să te superi dacă intrăm în casă să aruncăm o privire, nu?

Gavin simţi cum superintendentul devenea mai încordat în timp ce punea această întrebare, dar James nici nu tresări. Nu scoase pistolul, n-o luă la fugă – nu făcu decât să zâmbească, încet, lătăreţ, neplăcut.

— Câtii de puţin, spuse el cu un glas mătăsos. Vă poftesc să intraţi. Îmi pare rău că nu vă pot oferi nimic, dar locuiesc aici în nişte condiţii destul de spartane.

Făcu un pas înapoi şi întinse braţul, invitându-i să treacă prin faţa lui. Chipul lui Moss numai mulţumit nu era, când intră în casă. În timp ce se aşeza pe bancheta din spate a maşinii de poliţie, lângă Gavin, Moss iemaică:

— Nu-i prost, nemernicul! Taie-aş mai viea să-l iau la tiei păzeşte!

Câteva clipe, clocoti în tăceie, apoi îl întrebă pe Gavin:

— N-aţi văzut nimic?

— Nu era nimic de văzut, aşa-i? replică Gavin, abătut.

— Ştiam eu că n-o să fie, altfel nu ne-ar fi invitat înăuntru.

Clătină iar din cap.

— Canalia! Trebuie să le fi mutat de-acolo. Probabil Andy Luckmeed le-a ascuns în altă parte. La naiba, acum trebuie s-o luăm iar de la zero.

— Nu puteţi să-l atestaţi şi să-l siliţi să vorbească?

Moss clătină din cap încă o dată.

— N-am niciun motiv să-l arestez. Nimic nu-l pune în legătuia cu răpirea, decât faptul că-i cunoaşte pe Luckmeed şi Metcalf – la fel ca o mulţime de alţi oameni.

— Dar a încălcat o proprietate, nu? Nu-I puteţi aresta pentru asta?

— Nu face decât să locuiască acolo fără forme legale, şi ca să-l dau afară am nevoie de un ordin judecătoresc cu dovada că a comis pagube de natură penală.

— Dar…

— Iar aşa ceva nu l-ar convinge să ne spună unde le-a ascuns, nu-i aşa? Nu, nu, trebuie să-l lăsăm liber, ca să se dea de gol şi să ne ducă la ele. A fost foarte îndrăzneţ că ne-a arătat toată casa, domnul Harry James – foarte încrezător în sine, dar deloc încântat. Ştie că de-acum n-o să-l scăpăm din ochi. Nu se aşteptase să-l găsim, într-o casă părăsită din mijlocul unei păduri, şi cred că s-a făcut galben la faţă când i-am apărut în prag. Dacă-l ţinem sub presiune, o să intre-n panică şi va face o greşeală, sau va încerca să fugă. Şi atunci, am pus mâna pe el.

— Şi dacă n-o face?

— Ei bine, ca să obţină banii trebuie să comunice tu unul dintre complicii lui, nu? Iar ăia nu-s supradotaţi la capitolul creieri. Ei sunt punctele lui vulnerabile – ei, şi propria lui încredere exagerată în sine.

„Dar între timp”, îşi spuse Gavin, „Poppy şi Emma sunt în pericol, speriate şi singure”. Trebuia să existe cf cale de a le ajuta. Şi era ceva, la casă, care-l deranja. Ceva… Nu ştia nici el ce anume.

Capitolul 13

Andy, care se ducea alene la fereastră să vadă cum era vremea afară, îi zărise primul pe Moss şi ai lui sosind. Sărise înapoi de la geam ca o pisică opărită, după care se repezise în camera şefului.

— Sticleţii-s afară! Şi o maşină de caraulă! Vin la uşă! se bâlbâi el. Ce facem, şefule? Deschidem focu’?

Şeful tocmai termina să se bărbierească, cu un

carstronaş şi o oglinjoară. Se încruntă la el.

— Să deschidem focul? Ce-ai înnebunit? Vino-ţi în fire, pentru Dumnezeu! Parc-ai avea un creier de bibilică.

— Ce creier...? întrebă năuc Andy.

— Las-o moartă. Ţi-am spus că aici suntem în siguranţă. Am să-i poftesc în casă şi...

— Ce?!? chirăi Andy.

— Gura! Am să-i ţin de vorbă la uşa cât pot de mult, dar până la urmă tot am să-i invit în casă. Vor arunca o privire, n-au să găsească nimic şi au să plece.

— Da, şefii ...!

— Nu-ţi dai seama, idiotule, că e singura cale de a-i convinge că puştoaica nu-i aici? Nu ne au cu nimic la mână. Nu pot să se atingă de noi. Tu ai să te duci în cameră, te închizi înăuntru cu ele şi ai grijă să nu sufle o vorbă, orice-ar fi. Mai bine leagă-le la gură – gagica e-n stare să rişte s-o împuşti, numai ca s-o salveze pe-aia mică, preciză el, fără pic de admiraţie. Dacă n-ai încotro, pocneşte-le-n cap, da-ncearcă pe puştoaică să n-o răneşti prea rău. Pe urmă, când totul o să fie-n regulă, vin eu şi bat la uşă.

Emma şi Poppy încă mai dormeau, când Andy intră, aşa că-i putu pune Emmei căluşul înainte să se dezmeticească.

— Stai aici, pe pat, îi spuse el, cu mâinile pe cap. Să nu te mişti, nici să nu scoţi vreun sunet, altfel o cotonogesc pe fată cu ăsta, îi arătă el pistolul.

Emma se holba la el, cu ochi uriaşi şi nedumeriţi, pe deasupra căluşului.

— Ce-o să ne faceţi? întrebă în şoaptă Poppy, cu ochii umplându-i-se de lacrimi.

— Gura, se răsti Andy. N-o să-ţi fac nimic. Şi acum, întoarce-te.

O legă şi pe ea la gură, mânuind-o cu brutalitate. Emmei începea să i se limpezească mintea. „E cineva afară", îşi spuse. „A venit cineva... Poliţia, oare? Ne-au dat de urmă, şi dacă nu fac nimic, n-au să-şi dea seama că suntem aici".

Se ridică în picioare, fără să-i pese de pericol, dar Andy făcu un pas înainte, cu pistolul ridicat.

— Nici să nu te gândeşti! O mişcare greşită, prinţeso, şi te-am pocnit. Ai chef de înc-o rană la cap? Stai jos, cu mâinile la ceafă – jos, am zis!

Emma se aşeză, nefericită, pe marginea patului, iar Andy o trânti pe Poppy în genunchi în faţa ei, astfel încât să nu mai poată face nicio mişcate.

— E valabil şi pentru tine, Arry, spuse el, fiecând obrazul lui Poppy cu gura ţevii, ca să-i atragă atenţia. La cea mai mică mişcare sau sunet, o lovesc pe ea, acolo unde-a păţit-o şi data trecută. M-ai auzit ce-am spus? Şi acum, linişte!

Rămaseră în aşteptare, Emma aşezată, Poppy în genunchi, iar Andy în picioare, ţinând-o de păr. Pe obrajii fetiţei şiroiau lacrimi, udând căluşul. Andy stătea încordat, ascultând, în timp ce-l treceau toate năduşelile de frică. Emma asculta şi ea, cu inima zbătându-i-se-n piept ca o pasăre în colivie, plină de speranţă şi teamă. „O, găsiţi-ne, vă rog, găsiţine!” se ruga ea, deznădăjduită. Se auzeau paşi şi alte zgomote, când mai aproape, când mai departe, când la etajul de deasupra... „Aici suntem!” strigă ea în gând, încercând să-i cheme prin telepatie. Dar, după mult timp, paşii se îndepărtară, şi în cele din urmă se lăsă din nou liniştea. Apoi se auzi o bătaie în uşă, făcându-i pe toţi trei să tresaia. Andy însă oftă uşurat, iar Emma îşi dădu seama că nu sosise salvarea.

— E-n regulă, spuse el, retrăgându-se spre uşă şi scoţând cheia din buzunar.

Descuie, iar şeful intră, părând foarte mulţumit de sine însuşi.

— Gata, s-a rezolvat.

Ochii lui duri îi întâlniia pe ai Emmei, deasupra căluşului.

— A fost aici poliţia – în forţă, aş putea să adaug. A căutat prin casă după pofta inimii, şi s-au dus, convinşi că nu sunteţi aici şi nici n-aţi fost vreodată. Creierii, vedeţi voi, înving întotdeauna muşchii.

Rânji sarcastic.

— Au ajuns până la doi paşi de voi, şi s-au dus.

Poppy plângea disperată, iar Emma îl privea cu ură. Şeful păru mulţumit de acest efect asupra lor.

— În regulă, Andy, poţi să le dezlegi. Pe urmă, încuie uşa şi vino cu mine.

După ce uşa se trânti în urma lui Andy, Poppy se aruncă în braţele Emmei, care o lăsă să plângă în voie. Când fata se mai calmă, Emma se ridică şi se duse în colţ, unde scoase batista din buzunar şi o împinse prin gaura din perete. Exista oricând şansa infimă ca unul dintre cei care le căutau să se întoarcă – şi, în orice caz, altceva nu avea ce face.

Seara, după ce toţi ai casei se culcară, Gavin se sculă şi luă pe el o pereche de pantaloni negri şi un pulover de aceeaşi culoare pe gât, încălţându-se şi cu o pereche de mocasnici negri cu talpă moale, într-un buzunar îşi puse cuţitul elveţian şi o lanternă subţire, iar în celălalt buzunar luă o pârghie scurtă, dar foarte puternică. Mai adăugă un card de plastic cu care să poată forţa încuietorile. În sfârşit, coborî fără zgomot pe scara din spate şi ieşi în parc. Luna era în primul pătrar, dar noaptea era senină, aşa că avea lumină destulă.

Se apropie de casă cât de mult îndrăzni, apoi coborî din maşină şi parcurse iestul drumului pe jos. Avea avantajul de a cunoaşte locurile, şi mai ştia şi unde erau postaţi poliţiştii. Cu experienţa lui se observator al păsărilor şi al viezurilor, Gavin ştia să se miş te’s ilenţios ca o piş că.

Obiectivul lui era o ferestruică de pe peretele din spate. Dădea într-o cămaia veche, a cărei uşă nu avea încuietoare. Dacă nu fusese bătută în cuie – şi nu vedea niciun motiv de a fi făcut cineva asta – pe-acolo putea ajunge în casă.

Apropiindu-se de casă, ridică privirea spre cer, apoi se ghemui printre tufişuri, în aşteptare. Pe cer pluteau câţiva nori care în cinci, zece minute aveau să acopere luna. Nu trebuia decât să aştepte. Era foarte improbabil să

fie văzut – dar, dacă totuşi îl vedeau, ce puteau să-i facă? Nu puteau să-l împuşte, sau măcar să strige la el. Puteau doar să aştepte până apărea din nou – şi, dacă după aceea îl înhăţau, cu atât mai bine.

Umbra norului se aşternu pe sol. Luna dispăru. În beznă, Gavin se ridică şi o luă la fugă fără zgomot până lângă zidul casei, pe sub care se strecură spre fereastră. Acolo se opri, ascultând. Peste tot domnea liniştea. Perfect!

Ferestruia era acoperită cu o scândută, dar nu-i fu greu să smulgă cu cuţitul cuiele din lemnul putred şi s-o dea la o parte. Dincolo de ea, fereastra se căsca goală, fără geam. Gavin îi mulţumi lui Dumnezeu că era suplu şi agil, se săltă în braţe, se strecură înăuntru şi căzu uşurel la podea, în cămara goală. Uşa acesteia nu era bătută în cuie; se deschise imediat, iar Gavin, după ce ascultă un moment, se strecură în sfârşit pe culoarul gol din faţa bucătăriei.

Acolo, se opri şi ascultă din nou. Casa era cufundată în tăcere, cu excepţia bubuiturilor propriei lui inimi. Aşteptă să se calmeze, după care îşi începu căutarea.

Îi era mai uşor decât crezuse să elimine camerele în care nu puteau fi ascunse. Casa nu avea pivniţă, dar Gavin se întrebă dacă nu cumva răpitorii putuseră săpa vreo hrubă subterană secretă anume în acel scop, deşi i se părea improbabil s-o fi putut face în timpul pe care-l avuseseră la dispoziţie şi fără să atragă atenţia nimănui. Totuşi, se concentră să caute mai departe uşi, camuflate sau nu, care ar fi putut duce la vreun spaţiu subpământean, sau orice uşă ce era încuiată ori zăvorâtă.

Nu găsi nimic. La baza scării, ascultă din nou, dar peste „tot domnea liniştea. Scara se căsca în faţa lui, goală şi ameninţătoare. Ezită. Instinctele lui se temeau de o capcană. Sus putea fi orice, aşteptându-l. Imediat ce pornea pe trepte, ar fi devenit vulnerabil. Apoi. Însă, se gândi la Emma – şi paică ar fi văzut o secvenţă de film pe video. O văzu aşa cum n-o mai văzuse niciodată în realitate, culcată în pat şi întorcându-se pe partea cealaltă, cu un oftat uşor. I se părea doar, sau era într-adevăr

undeva în apropie şi tocmai se întorsese astfel? îşi izgoni gândul. Nu era decât o fantezie care-i distrăgea fără rost atenţia. Dar îi alungase şi ezitările. Ajunsese prea departe ca să se mai lase descurajat. Pomi în sus, mergând cât mai aproape de perete, unde risca mai puţin ca treptele să scârţâie.

Pe palierul de la primul etaj văzu mai multe uşi, unele închise, altele deschise. O alese pe cea mai apropiată dintre cele deschise. Camera era goală şi întunecată – mai întunecată decât toate celelalte locuri din casă. Nici măcar conturul ferestrei nu se distingea. Cu multă prudenţă, aprinse lanterna, îndreptând-o spre podea. Scânduri goale, pline de praf. Plimbă încet fasciculul luminos înainte. Mobilă nu exista, numai podelele neacoperite şi un chiştoc de ţigara strivit pe jos. Pereţi albi, golaşi. Aha, de aceea era atât de întuneric – camera nu avea fereastră. Nu conţinea decât unul dintre acele dulapuri victoriene enorme şi urâte pe care oamenii le lasă adesea în urma lor, fiindcă nu se potrivesc în casele noi unde se mută. Îşi amintea dulapul, pe care-l văzuse vis-à-vis de uşă în timpul vizitei făcuse împreună cu superintendentul Moss. Se uitaseia înăuntru, desigur, dar nu găsiseia nimic.

Lângă el, la perete, se afla o masă de bucătărie şubredă, sub care zăcea un obiect alb. O hârtie?

Oare fusese acolo şi data trecută? Nu-şi mai aducea aminte. Traversă camera şi o ridică. Era o batistă mototolită şi ruptă. Un indiciu? Poate. Poate… O îndesă în buzunar şi tocmai se pregătea să plece, când îi veni în sfârşit limpede în minte lucrul care-l deranjase; camera nu avea fereastră. Era prea mare ca să servească drept debara, se vedea clar că fusese folosită ca dormitor – dar nu avea fereastră. Nu era doar un lucru ciudat şi inexplicabil; Gavin nu-şi amintea ca în copilărie, când se jucase în acea casă, să fi văzut acolo vreun dormitor fără ferestre.

Se uită din nou spre dulap. Nici acela nu fusese acolo în copilăria lui. Casa nu conţinuse niciun fel de mobilă. Desigur, era posibil ca între timp să fi locuit cineva în ea,

sau să fi trecut pe-acolo vagabonzi ori locatari fără forme legale, dar părea ciudat ca nişte oameni ca aceştia să aducă un dulap atât de mare. îi deschise uşa şi aruncă o privire înăuntru, luminând cu lanterna, dar tot gol era; nu conţinea nici măcar o hârtie sau vreo cârpă.

Poate că fereastra era în spatele dulapului, îşi spuse el. Ar fi părut ciudat să pună un dulap în dreptul ferestrei, dar peretele din spatele lui era singurul din cameră unde ar fi fost logic să existe o fereastră. Trecu într-o parte şi-i lumină marginea cu lanterna. Nu ştia ce se aşteptase să vadă, dar descoperi că dulapul era perfect lipit de perete, stând atât de aproape încât între el şi zid n-ar fi încăput nici măcar o foiţă de ţigări. De fapt, pălea chiar să facă parte din perete, fiind parţial încastrat în zidărie.

Oare asta să fi fost? Bătăile inimii i se accelerată din nou, iar palmele începură să-i transpire. Şi le şterse de pantaloni – şi, cu acel prilej, scăpă batista, pe care nu şi-o îndesase bine în buzunar degetele i se agălaseră într-o ruptură din material. Se aplecă s-o ridice – dar, în clipa următoare, o întinse pe podea şi o lumină cu lanterna.

Pânza albă lăsa să se vadă lemnul podelelor, prin nişte tăieturi grosolane în formă de litere, care păreau să strige la el ascuţit şi poruncitor HELP POPPY!

Acolo erau! aruncă încă o privire spre perete şi dulap, şi înţelese totul. Iar acum, trebuia să iasă şi să aducă ajutoare, deşi fiecare fibră a fiinţei lui ar fi viut să dărâme zidul cu mâinile goale. Dar trebuia să procedeze raţional. Nu se putea să fie prins tocmai acum, când obţinuse informaţiile de care aveau nevoie. Nervii i se întinseseră la limită, părul îi stătea zbârlit de tensiune şi de teama să nu fie prins, iaraidenalina care-i pompa prin sânge ţipa la el s-o ia la fugă cât îl ţineau picioarele. Era cel mai greu lucru pe care-l avusese vreodată de făcut în viaţa lui – să revină pe urmele propriilor săi paşi, încet, prudent, tiptil, fără zgomot şi fără să se uite înapoi. Dacă nici bubuiturile inimii sale nu-i trezeau pe răpitori, îşi spunea el, nimic nu i-ar mai fi putut trezi vreodată…

Imediat ce ajunse în tufişuri, fu înşfăcat brutal de

două perechi de mâini enorme. Pesemne că, la urma urmei, tot îl văzuseră intrând în casă. Doi poliţişti mătăhăteşi îl luară pe sus, ducându-l în grabă la o distanţă sigură, unde să-i poată face scandal. Nu-i părea rău pentru sprijin, căci propriile lui picioare păreau să fi intrat într-o grevă de avertisment.

— Idiot nenorocit! şuieră unul dintre ei, zgâlţâindu-l de indignare. Ce dracu' te-ai apucat să faci?

Gavin fu nevoit să facă un efort pentru a vorbi, iar când îşi găsi graiul, acesta nu mai prea suna ca al lui.

— Acolo sunt, spuse el. În casă… Ştiu unde. Şi am şi dovada.

— Nu trebuia să te las nici măcar să te-apropii de casa aşa, bombăni superintendentul Moss. Uite ce se-ntâmplă când laşi amatorii să se amestece.

Dar nu părea prea revoltat. Îşi făcuse numărul de răgete înainte de a se vedea cu Gavin – şi nu încăpea nicio îndoială că aventura nebunească a acestuia îi ajutase să progreseze considerabil.

— Mi-am dat seama că dumneavoastră nu aveaţi nicio autoritate să pătrundeţi în casă, se justifică Gavin, aşa că m-am gândit s-o fac eu în schimb. Şi-n plus, cunosc casa; am fost înăuntru de sute de ori.

— Ei bine, întâmplător a meritat, dar puteai să compromiţi totul, înţelege, şi să mai şi mori, ca să nu mai vorbim şi de sora dumitale.

— Sunt sigur că nu m-au auzit. Dacă auzeau ceva, ar fi coborât să vadă ce se întâmpla.

— N-am să te întreb de unde-ai învăţat să pătrunzi prin efracţie într-o casă cu atâta îndemânare, deşi dai dovadă de un profesionalism admirabil – sau, poate ar trebui să spun, lamentabil, îl mustră sever Moss. De-acum încolo, însă, se impune să procedăm cu mai multă grijă. Ştim, aşadar, că sora dumitale şi domnişoara Ruskin sunt în casă. Nu trebuie să se creeze o stare de asediu cu luare de ostatici, mai ales dacă răpitorii sunt înarmaţi. Aşa că gata cu acţiunile pe cont propriu, ne-am înţeles, domnule Akroyd?

— Vă dau cuvântul meu, răspunse Gavin. N-am sânge de erou, şi n-aş face nimic care să le pună în pericol. Ce-o să faceţi de-acum încolo?

— Vom plasa unităţile înarmate la posturi, apoi voi încerca să-i convingem să iasă.

— Vă rog… pot să vin şi eu?

— Cu condiţia să pot avea încredere în dumneata că n-ai să ne mai stai în drum.

— Vă promit.

— Bine, atunci s-ar putea chiar să ne fii de folos. Voi avea nevoie de dumneata ca să-mi descrii topografia casei.

Îi făcu semn lui Gavin să-şi ia o ceaşcă de cafea, apoi se duse la telefon şi începu să dea instrucţiuni.

Capitolul 14

Şeful nu dormea bine pe un pat de campanie. Un pahar mare de scotch îl dobora, nici vorbă, dar după vreo oră se trezea şi-n continuare se foia şi se răsucea toată noaptea, pentru ca pe la şase dimineaţa să adoarmă iar, până-l trezea Andy. Tocmai era în faza de suceli şi învârteli a acestui sistem enervant, când dintr-odată se trezi complet şi rămase o clipă cu privirea în tavan, încruntat. Ceva îl tulburase, iar de-a lungul vieţii sale de aventurier învăţase să nu-şi ignore instinctele.

Afară se auzea coiul zorilor – oare păsările îl treziseră? Nu, stai… Păsările cântau peste tot, numai în imediata apropiere a casei tăcuseră. Şi, da, îşi amintea clar ciripitul ca un semnal de alarmă al unui graur, acela îl trezise. Acum, era cu toate simţurile în alertă. Afară se întâmpla ceva.

Se dădu jos din pat, cu mişcări ţepene, şi porni spre fereastră, atent să nu se facă văzut. Nu observă nimic neobişnuit, dar rămase totuşi cu convingerea că ceva nu era în regulă. Şi, după ce stătu un timp cu privirea afară, zări în sfâişit o mişcare în tufişuri şi distinse o şapcă albastră cu banderolă în pătratele care nu-i putea aparţine decât unui poliţist de intervenţie în forţă.

Sări înapoi de la fereastră, începând să înjure prelung şi curgător. Cunoştea regulamentele şi ştia că

Moss n-ar fi putut aduce o unitate înarmată fără probe concludente că acela era locul. Îl încolţiseră, şi încă-n stil mare. Dar ce anume îl dăduse de gol? Era sigur că Moss nu făcuse decât să caute la nimereală când îl vizitase – deşi ar fi vrut să ştie ce anume îl adusese, din capul locului, la acea adresă. Era clar că, pe parcurs, îi parveniseră noi informaţii. Billy Metcalf trebuia să fie. Tăntălăul se lăsase prins, aşa că-l dăduse-n gât. Numai asta se putuse întâmpla.

Şeful îl blestemă pe Metcalf, vistnd pentru câteva clipe la ceea ce-avea să-i facă după ce punea mâna pe el. Dar, mă rog, acum n-avea timp să mai stea pe gânduri... Se îmbrăcă rapid, făcând deja planuri. Totul era să scape atâta vreme cât poliţiştii încă mai credeau că aveau avantajul faţă de el. N-avea chef de schimburi de focuri – ideea era să fugă cu fata şi să încaseze prada. La nevoie, avea să-i împuşte pe Andy şi pe femeie – se putea lipsi de ei, dacă-l încetineau.

Îşi înfipse pistolul sub cureaua pantalonilor şi se duse să-l trezească pe Andy.

— Hai, scoală şi ia nişte haine pe tine, îl chemă el, scuturârjdu-l brutal.

— Ce...? Ce-i? Care-i treaba...? mormăi gros Andy, deschizând cu greutate ochii.

— Gura. Copoii-s afară. Billy trebuie să fi cântat. Hai, sus! Tre' să fugim cât mai avem timp.

Gavin era încordat ca o coardă de vioara, în timp ce aştepta împreună cu superintendentul Moss ca diverşii ofiţeri de poliţie să-şi ocupe locurile. Erau profesionişti cu experienţă şi se mişcau fără zgomot, dar veniseră atât de mulţi, încât lui Gavin nu-i venea să creadă că infractorii din casă nu prinseseră de veste. Casa însă rămânea tăcută, iar la ferestre nu apărea nimeni.

Moss verifica diversele unităţi, prin radio. Gândindu-se la Poppy şi Emma, Gavin se întrebă dacă era totul în regulă cu ele. Oare Emma era trează şi se întreba dacă avea să fie salvată? încercă să-i transmită, prin telepatie: „Nu mai e mult. Venim. Încă puţin...”

În sfârşit, superintendentul Moss îi dădu un ghiont şi-l chemă cu un gest, şoptindu-i:

— Vino cu mine.

— Toţi sunt la posturi? întrebă Gavin.

— Aproape. Vreau să mergem în spate şi să-mi spui pe unde crezi că ar putea încerca să fugă.

— O.K.

— De pildă, prin ce loc ai intrat dumneata în casă, adăugă Moss, cu umor acru.

— Pferfect. Şi pe urmă? După ce toată lumea va fi la posturi, ce facem?

— Îi somăm să iasă. Pentru asemenea situaţii există o procedură standard.

Gavin dădu din cap. Văzuse destule filme şi reportaje – dar, la televizor, niciodată nu mergea totul ca pe roate. Întotdeauna, cineva era ucis. Cu gura uscată, îl urmă pe Moss spre partea din spate a casei.

Abia ajunseseră la jumătatea distanţei, când din spatele casei se auzi zarvă: strigăte, apoi focuri de armă. Aparatul de radio a lui Moss păcăni, făcându-l să şi-l ridice la ureche.

— La naiba, au încercat să fugă! strigă el, luând-o la goană. Sunt doi, şi fetele. S-ar putea ca înăuntru să mai fie şi alţii.

Începu să strige ordine prin staţie, chemând jumătate din echipă să închidă cercul în jurul casei, în timp ce alţii îi urmăreau pe fugari.

În următoarele câteva minute, Gavin avu impresia că trăia un coşmar de alergături şi strigăte. Nimeni nu părea să-l ia în seamă. Se ţinea după superintendent, sperând să nu fie împuşcat sau întors din drum. Individul numit Harry James şi celălalt bandit, împreună cu ostaticele, fugiseră prin spate, deschizând focul şi rănindu-l pe Simspon, care tocmai se instala la post şi le stătuse în drum. Acum, alergau spre pădurea din spatele casei.

Dacă ar fi fost singuri, oricare dintre ei ar fi putut să scape uşor, dar prizonierele îi încetineau. Şeful aprecia şansele din goană. Încă nu se putea hotărî să-şi

abandoneze planul, ultima lui speranţă de a da Maiea Lovitură. În plus, poliţiştii nu puteau trage asupra lui atâta vieme cât avea cu el fetiţa, pe care o putea folosi ca scut. O trăgea după el, dar Poppy se împiedica la tot pasul, aproape făcându-l să cadă. În faţă, copacii se râieau, însă din spatele lor veneau prea mulţi urmăritori ca să poată fugi în altă direcţie decât drept înainte, în susul pantei, spre ieşirea din pădure.

— Şefii, să le dăm dracu'…! se rugă Andy, gâfâind. Singuri, mai avem o şansă.

O ducea pe Emma, care avea din nou braţele legate. De fiecare dată când se împiedica de poalele halatului, o ridica din nou cu forţa, ceea ce era obositor pentru el şi chinuitor pentru ea.

— Nu fi prost! se răsti şeful. Viei să te-mpuşte? Fără astea două, au să tragă-n noi ca-n brânză.

Poppy era albă la faţă, ameţită, împleticindu-se ca o zombie, în timp ce o trăgea de braţ; părea gata să cadă de pe picioare din clipă-n clipă. Şeful se opri şi o luă pe umăr, ca pe un sac. Dar, oricât era de mică, nu era tocmai uşoară, şi nici el nu avea forţa unui atlet. Începu să gâfâie, străduindu-se să se ţină pe picioare, în timp ce poliţiştii alergau pe urmele lorca nişte ogari la vânătoare.

— Degeaba… icni Andy în spatele lui. N-avem cum să scăpăm…

Şeful ştia că avea dreptate. Fuseseră alungaţi din pădure, în câmp deschis, iar goana în susul pantei îi făcea să piardă teren. În faţa lor nu se mai întindea decât câmpia – nicio ascunzătoare, niciun loc de unde să mai poată lua o maşină…

Se terminase. Şeful îşi vedea visul auriu al bătrâneţelor îndestulate dizolvându-se în perspectiva unei condamnări lungi – disconfortul, mirosurile, promiscuitatea, deznădejdea… Nu-i mai rămânea decât să mizeze pe ultima carte – totul sau nimic.

Se opri şi se întoarse în loc, coborând-o pe Poppy la pământ, în faţa lui, şi ţinând-o de gât cu un braţ, în timp ce cu mâna cealaltă scotea pistolul şi-l dezasigura. Andy,

văzându-l, îi urmă exemplul, oprindu-se lângă el cu Emma ca scut.

— Nu mişcaţi! strigă şeful. Staţi pe loc!

Nici nu era nevoie de vreo comandă. Poliţiştii se opriră de cum văzură ce se întâmpla. îi despărţeau câţiva metri. Superintendentul Moss, cu Gavin lângă el, veni în faţa lor. Şeful gesticulă cu pistolul, ca să fie sigur că-l vedeau.

— Gata, Mossy. Niciun pas mai înainte, altfel fata o încasează, ameninţă el, lipind ţeava pistolului de tâmpla dreaptă a lui Poppy.

Toţi încremeniră.

Poppy se înmuie în mâinile şefului, cu o expresie tulbure, ca şi cum n-ar fi înţeles decât pe jumătate ce & întâmpla; dar, când privirea ei îl găsi pe Gavin, deveni rigidă şi ţipă pe un ton disperat:

— Gavin!

La auzul vocii ei, trupul lui Gavin se smuci înainte, într-o reacţie automată, dar şeful făcu un gest sălbatic cu pistolul, mârâind:

— Vrei şi tu? Poţi fi primul, şi pe urmă, puştoaica. Te previn! Moss, ţine-ţi dulăii pe loc. Nu glumesc.

Moss puse o mână pe braţul lui Gavin, dar acesta se oprise deja. îi privea pe cei din faţa lui cu ochi îngroziţi. Nu-i venea să creadă ce se întâmpla.

— În regulă, Harry, nu te agita, îl tempera Moss.

Vorbea uluitor de calm, aproape pe un ton de conversaţie, dar Gavin, lângă el, îi simţea trupul vibrând de tensiune.

— De ce nu vrei să-ţi faci singur o favoare? Ştii bine că totul s-a terminat. Nu mai ai unde să te duci. Nu-ţi înrăutăţi şi mai mult situaţia.

— Mă faci să râd, mârâi şeful. Am toate atuurile, Mossy, aşa că nu te prosti.

Moss parcă nici nu l-ar fi auzit.

— Ascultă, continuă el, dacă te predai acum şi vii liniştit, am să-ţi pun o vorbă bună. Voi face tot ce pot ca să-ţi reducă sentinţa. Dar dacă mă obligi să te iau cu forţa, pe

toţi sfinţii c-o să-ţi pară rău. Ce zici?

— Zic să te duci în mă-ta! setâşni şeful, cu o violenţă care-l făcu pe Gavin să tresară.

În timp ce vorbea, Moss încercase să înainteze, dar văzu degetul lui James tremurând pe trăgaci şi-şi dădu seama că ajunsese prea departe ca să se mai poată discuta raţional cu el, aşa că se întoarse în schimb spre cel mai tânăr.

— Şi tu, fiule? îţi bagi minţile-n cap, sau nu? Haide, Andy, ştim totul despre tine. N-ai cum să scapi, într-un fel sau altul tot ai să pici, da' de ce să te-nchidă pentru mai mult timp decât e nevoie? Predă-te acum, şi n-o să ai decât de câştigat. Nu-l lăsa pe bătrânul Gentleman Jim să te ia cu el pentru douăzeci de ani. Lasă-l să şi-i facă singur, dacă aşa vrea el.

Andy îşi linse buzele, nesigur, aruncând o privire spre şeful său.

— Are dreptate, şefule, zise el. Ni s-a nfundat. Hai să ne predăm. Să nu păţească cineva ceva…

— Gura! Tacă-ţi fleanca, căcăciosule! răcni şeful. Încearcă numai, şi-am să te-mpuşc pe tine mai întâi!

— Da, şefu'…

În clipa aceea, când atenţia lui Harry James era distrasă spre complicele său, Gavin surprinse privirea Emmei. În tensiunea extraordinară a momentului, înţelegerea fulgeră între ei ca o descărcare electrică. Se părea că, pentru o fracţiune de secundă, îşi citeau gândurile.

Atent la şeful său, Andy slăbise strânsoarea. Atâta era de ajuns. Emma lovi cu coatele înapoi, din răsputeri. Andy icni de durere şi se clătină, pierzându-şi echilibrul; Emma se smulse din mâinile lui şi o luă la fugă într-o parte, îndepărtându-se de răpitori.

Totul se întâmplă într-o secundă. Andy se clătină, şeful o împinse pe Poppy într-o parte, ochind-o pe Emma, iar Gavin se aruncă, dintr-un salt, asupra lui.

Mâinile lui Gavin se încleştară pe încheietura şefului. Simţi greutatea pistolului şi-i împinse braţul într-o parte,

încercând să-l ridice; când arma se descărcă, simţi reculul violent cu o fracţiune de secundă înainte de a auzi detunătura.

Se mişcase destul de repede ca să-i abată linia de ochire, dar nu şi pentru a-l împiedica să tragă, în timp ce ecourile împuşcăturii încă mai răsunau în aerul calm al dimineţii, ceilalţi poliţişti se aruncară asupra lor, smulgând-o pe Poppy şi doborându-i pe amândoi la pământ. Cât ai clipi, totul se terminase; dar, pentru Gavin, timpul părea să se fi oprit în loc. Era încremenit, cu privirea spre trupul prăbuşit al Emmei, care zăcea la câţiva metri distanţă, cu faţa în iarbă.

Aveau să treacă luni de zile până să-şi poată alunga din minte amintirea acelei imagini şi să nu mai teia în vis momentul când auzise detunătura, iar Emma căzuse şi rămăsese nemişcată, cu faţa în jos, în tăcelea cumplită ce se lăsase.

Gavin şi un alt poliţist ajunseră la ea în acelaşi timp. Nu putuse trece mai mult de o secundă, căci porumbeii încă îşi mai luau zborul de pe ramurile copacilor, speriaţi de împuşcătură. Patru mâini agitate o întoarseră cu faţa în sus…

Apoi, ochii ei se deschiseră, iar Gavin simţi că-l lua cu leşin de uşurare.

— Emma, spuse el – ca o rugăciune de recunoştinţă.

— Piciorul… şopti Emma.

— N-a putut să fugă destul de repede, spuse poliţistul, examinându-i rana. Avea mâinile legate.

Mai încet, adăugă spre Gavin:

— Arată cam urât, dar atâta vreme cât osul nu e rupt… Glonţul pare să fi trecut doar prin came. Nu cred că e prea grav.

— Mă doare… gemu Emma.

— Nicio grijă, o să chemăm o ambulanţă şi te va duce imediat la spital, o linişti poliţistul, după care se ridică, spunându-i lui Gavin: stai cu ea, bine?

Gavin nici măcar nu-l auzea. Era ocupat să deznoade funia care. Ţinea legate braţele Emmei; apoi îşi aminti că

avea cuţitul, şi tăie nodurile imediat. La vederea rosăturilor de pe încheieturile mâinilor, simţi că iar îi venea rău.

— O, Emma, gemu el. Ce ţi-au făcut?

În clipa următoare, se auzi un ropot de paşi şi strigătul disperat al unei voci subţiri:

— Gavin!

Poppy se aruncă asupra lor. Gavin desfăcu braţele şi le cuprinse strâns pe amândouă.

— Niciodată n-am să vă mai scap din ochi, spuse el. Ffe niciuna dintre voi.

Abia după-amiază, medicii permiseia ca poliţia să-i ia o declaraţie preliminară. Însă chiar şi atunci, Emma era atât de ameţită de analgezice şi şoc, încât îi puseia doareâteva întrebări, după care o lăsată să doarmă. Puteau să revină a doua zi, pentru a o chestiona mai în amănunt.

Dimineaţa apăru Moss însuşi, ca să-i mulţumească încă o dată şi să vadă cum se mai simţea.

— Am dureri, spuse ea scurt. Ce-o să se întâmple cu şeful şi cu Andy?

— Douăzeci de ani, cred, răspunse la fel de succint Moss. S-ar putea ca Andy Luckmeed să ia mai puţin, dat fiind că Harry James era creierul, dar niciunul dintre ei n-o să mai vadă lumina zilei multă, multă vreme de-acum încolo.

După-amiază, primi o vizită foarte stânjenitoare din partea domnului Akroyd. Acesta intra pe vârfuri, aproape acoperit de un imens buchet de trandafiri; văzând că era trează, se opri la picioarele patului, privind-o încurcat.

— Vreau să-ţi mulţumesc, domnişoară Ruskin, spuse el, dar nu-mi pot găsi cuvintele. Mi-ai salvat fetiţa. Ce-aş mai putea spune? Orice doreşti, absolut orice, ajunge să ceri doar… şi vei primi.

— Nu e nevoie să-mi mulţumiţi, răspunse Emma, la fel de stingherită.

— Ba da, trebuie, continuă domnul Akroyd, înroşindu-se la faţă. Şi mai trebuie şi să-ţi prezint scuzele mele. În timpul anchetei… ei bine, poliţiştii au spus că răpitorii

aveau informaţii din interior, de la cineva care cunoştea obiceiurile casei, înţelegi… Şi, ce s-o mai lungim – am crezut că de dumneata era vorba. Lucrai la noi doar de câteva săptămâni, şi numai dumneata păreai suspectă. Ei bine, recunosc că am greşit. Mă simt îngrozitor de prost că mi-a putut măcar trece prin minte aşa ceva. Sper c-ai să mă poţi ierta.

— Nu face nimic, spuse ea. N-are nicio importanţă.

— Ba are importanţă.

Domnul Akroyd nu era obişnuit să fie contrazis.

— Din ce spune superintendentul Moss, reiese că te-ai comportat tot timpul cu mult curaj şi imaginaţie, şi că dacă nu erai dumneata, nu v-ar fi găsit. Numai datorită iniţiativei şi vitejiei dumitale am putut-o salva pe Poppy. Prin urmare, orice răsplată îţi doreşti, voi fi de acord. Nu există nicio limită – şi nu voi accepta să refuzi, aşa că gândeşte-te! Când te întorci acasă, îmi vei putea spune ce ai hotărât.

Emma se simţea foarte obosită, iar efectul analgezicelor trecea. Hotărârea de-a dreptul agresivă a domnului Akroyd de a se considera îndatorat ei îi umplea ochii de lacrimi. Avea senzaţia că nu voia decât s-o plătească, astfel încât să nu se mai simtă dator şi să nu fie nevoie să se mai gândească la ea. Şi mai şi numise Long Hempdon „acasă”! Nu era casa ei, şi nici nu putea să fie vreodată. Se bucură când intră o soră şi îl rugă să plece.

În aceeaşi seară, primi şi vizita pe care o aşteptase. Gavin intră încărcat de flori, daruri, mesaje şi cărţi poştale.

— Bună, cum se simţi?

Le puse pe toate pe jos, ca să se poată apleca se sărute pe obraz.

— Pari obosită. Ce-ţi face piciorul?

— Mă doare ca dracu’…

Se bucura că nu era nevoie să fie politicoasă; măcar cuelsănu fie.

Gavin se încruntă, apoi îi luă mâna şi-i sărută încheietura bandajată.

— Nu ştiu cum te vom putea răsplăti vreodată…

— Of, nu începe şi tu, protestă Emma, obosită.

A fost pe-aici şi tatăl tău, mai devreme, să mă ameninţe cu o răsplată, ca un Moş Crăciun bătăios. Nu pot accepta nimic, trebuie să ştii asta.

Gavin zâmbi.

— Am să vorbesc cu el, ca să-l mai temperez. Ce-au spus despre picior?

— Medicul a zis că glonţul a trecut prin pulpă, ceea ce e bine; Dacă lovea osul, o păţeam îngrozitor. Aşa, zice c-o să se vindece până la urmă, deşi s-ar putea să rămân cu nişte sechele musculare permanente.

O privi şocat.

— O, Emma, ce-aş putea spune? Şi toate astea, numai pentru fetiţa noastră!

— Ea ce face? întrebă Emma, ştiind că de la el avea să afle adevărul. N-am mai văzut-o de-atunci, de la arestare…

— Poppy o duce minunat. Nici nu-mi vine să cred ce uşor şi-a revenit. Un moment nu-i mai tace gura, ai crede că a trecut printr-o vacanţă plină de aventuri, nu printr-un asemenea calvar. Singura problemă e că…

Îşi muşcă buzele.

— Crează că s-ar putea să dai vina pe ea pentru ceea ce ţi s-a întâmplat.

— C6 prostie!

— Se teme că n-ai să te mai întorci. De-asta e îngrijorat şi tata. Ştiu că trebuie să fi fost o experienţă îngrozitoare pentru tine, dar le-am promis la amândoi c-am să te întreb.

O privi cu o expresie prudentă.

— După ce te vindeci, ai să mai vii la ea, ca să continuaţi lecţiile?

Emma se uită la el, simţindu-şi inima ca un pietroi rece în piept.

— Nu, spuse ea, n-am să mai vin. Poppy mi-e foarte dragă, o iubesc ca pe o soia, dar nu mai putem continua aşa. Trebuie să se ducă la şcoală şi să înveţe alături de alţi copiii de văista ei, nu să stea închisă toată ziua în casa aia,

cu o femeie în toată firea. Într-o şcoală potrivită, o să înflorească – şi spun asta deşi voi fi foarte tristă să n-o mai văd. Aşa că, acum ştii ce părere am.

— Foarte bine, spuse Gavin, luminându-se la faţă. Mă bucur că gândeşti aşa, din două motive. Primul e că am un plan pentru Poppy şi sper să-i pot convinge pe părinţii mei să-l accepte, iar dacă am aprobarea ta, va merge mai uşor. Vreau s-o înscriu într-o şcoală din Londra, despre care am auzit – fiica unui prieten al meu învaţă acolo, şi el mi-a recomandat-o. Am să-mi iau un apartament în apropiere, aşa că poate locui la mine, iar acasă la Long Hempdon se va întoarce în weekenduri şi vacanţe. Ce părere ai?

— Cred că e o idee foarte bună.

Emma era surprinsă. Doamna Grainger îi spusese că Gavin era ca un tată pentru Poppy. dar acesta părea un sacrificiu destul de inaiv din partea lui.

— Şi cum se va potrivi cu programul tău? îl întrebă.

— Mi s-a oferit un post de manager la o firmă din afara grupului. Are sediul la Londra, şi aş dori să mă angajez acolo pentru vreo doi ani, ca să acumulez mai multă experienţă înainte de a prelua afacerile familiei.

— Ei, am impresia că s-a potrivit foarte bine, nu-i aşa? remarcă ea.

După o clipă, îl întrebă:

— Ai spus că ai două motive. Care-i al doilea?

Gavin o privi aproape timid. Apoi îi luă mâna şi începu să i-o mângâie.

— Spuneai c-o să-ţi pară rău să n-o mai vezi niciodată pe Poppy. Cum ţi-ar plăcea să fii cu adevărat sora ei?

Emma îl privi lung.

— Nu mă prea descurc, aşa-i? comentă el, cu un zâmbet abătut. Ceea ce încerc să spun e că te iubesc, Emma. Vrei să te măriţi cu mine?

— Să mă mărit cu tine? şopti ea, cu voce albă.

— O, Doamne, ţi se pare o perspectivă chiar atât de îngrozitoare? Cu care dintre noi nu vrei să trăieşti, cu mine, sau cu Poppy? Spune-mi adevărul, am să-l pot suporta.

Îi ridică mâna şi o duse la obraz.

— Uită-te la mine, cum mă prostesc ca să-mi ascund nervozitatea… Emma, scurtează-mi chinurile! M-am înşelat cumva? Credeam că ţii la mine.

— Ţin, da, răspunse ea dintr-odată, legăs induşi în sfârşit graiul. Da, dar… dar… dar mă iubeşti cu adevărat?

— La nebunie. Din toată inima. Ai să te măriţi cu mine?

— Da.

— Da?

— Da! Şi-acum, săiută-mă, idiotule! Nu fu nevoie să i-o ceară de două ori. Gavin o săiută îndelung, cu pasiune, iar când îi dădu drumul, Emma nu făcu decât să ofteze, privindu-l cu un zâmbet.

— Am aşteptat atât de mult asta… murmură ea.

— Şi eu, răspunse Gavin. Pot s-o mai fac o dată?

Emma se uită lung la el, apoi izbucni în râs.

— Tocmai mi-am dat seama de ceva.

— Ce anume?

— Dacă mă mărit cu fiul şi moştenitorul unui milionar…

— Da?

— Cum va putea vreodată Suzanne să mă ierte?

— Sfârşit